

Evren Özcan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

19.09.2024

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Evren Özcan

Eserleri:

Acılar

Acılar vermiyor aman,
Duman oldum tüttüm duman!
Nereye baksam siyah giymiş yazmaları,
Yaralarım durmuyor kanayan.

Acılarımı alıyorum damardan,
Uyuşturuyor beni sol yanımdan.
Herşey sen kokuyor,
Yazılmışsın bir kere silemem ki anlımdan.

Gururuma yediremedim belki de çok kere,
Kabul de etmedim yok yere.
Sevmek acının maskesiymiş,
Aşık olmak, kanmaktır ölüme.

Acılarım, aslında yoklar,
Bir o kadar da çoklar.
İnanıp inanmamak benim elimde ama
Acılarım bu gece beni çok fena vurdular.

Acılar vermiyor aman,
Duman oldum tütüyorum duman!
İsyan etsem nereye kadar,
Tiksinir oldum insanlığımdan.

Evren Özcan

Açlık, Susuzluk ve Sen

Vakt-i karasında
Karasularının,
En karasında
Geceleyen sabahın,
Sen henüz ayrılmışken limandan,
Ben ise en uzağında ama hala demirli derinlerime...
Kara saplantı,
Kara sevda,
Sen sarı güneş,
İçime doğan.
Sevmek uzaktan,
Tenine hasret kere yakın
Nefes kere gören,
Açlık, susuzluk ve sen...

Bahtı karasında
Kara surlarının,
Kuşaltılmış dört yanın,
Reddetmişken buram buram aşkı
Ve korkaklığında en تنها yalnızlıkların
Ne sana yakın ne bana yakın
Duvarlardan dönen yankın,
Kalbinde yangın,
Sen henüz doğmuşken sabaha,
Geceyi unutsam da güneşe ısınamayan ben
Ve güneş ısıtamayan.

Kalp kangren,
Kesip atmak yetmezken,
Çıkarıp atmak gerekirken,
Açlık, susuzluk ve sen...

Kömür karasında,
Yanık kokan saçlarım,
Yine durmaz sabahım,
Durmaz gelişleri sabahların.
İçte kan, göğüste soluk,
Nefes nefese can,
Kan revan,
Baştan ayağa aşk,
Sen henüz olmuşken,
Ben halen,
Kısa,
Öz,
Nokta.

Akşam karasında,
Bıçak yarasında,
Duacı dudaklarım,
Dikiş atılmayı bekleyen,
Kesik kalbim,
Onarılmaz değil hiç bir hata,
Sen hatalarından uzaklaşmışken,

Ben aynı hataya takılı kalmış,
Yanlış bir soru öznesi.
Öylesine sana yakın,
Öylesine canayakın.

Evren Özcan

20.03.2012 Salı 03:13

Evren Özcan

Ademoğlu

16/09/2004

Adem'i bulmuş adem;
Ademoğlu tutmuş matem.
Ey ademoğlu unutacaktın bu matemı madem,
Neden diz çöküp, kendini insan eyledin?

Evren Özcan

Af

Güzdüz bir başkayım, başka biri olabiliyorum. Uzaklaşabiliyorum hatıralardan. Oysa zaman geçip de uzaklaştıkça hatıralardan, günün bitimi gecede, daha bir ağırlaşıyor, yorgun düşüyor yürek. Ben attıkça yüklerimi, yüksüğü parmağına takıp, alıyor eline dikiş iğnesini ve ağırlıkları işliyor kendine. Yürek öyle garip birşey ki, susuyor bazen, sanki hiç yokmuş gibi, bazen an oluyor öyle bir konuşuyor ki, ah diyor ah.

Şimdi beyin ölse, yine devam eder yaşam, herşeyi beyin ile yönettiğimiz halde. Sanırım yüreğin de gücü buradan geliyor, o öldüğünde, herşey bitiveriyor. Sadece bir an...Kaldı ki, o kadar çok giden oldu ki bu mevsim, bu güzde, sanki yürek de gitti. Sanki o koca, geniş yüreği olan ben değilmişim gibi, kendime dönük, beni daha da benleştiren birşeyler oldu.

Şimdiye kadar her ne yaptıysam yüreğim ile yapmaya çalıştım, aklıma biraz daha geriye atarak arşınladım yolları. Başardım da çoğu zaman, ancak yanıldığımda, yanılmak da denmez ona, yenildiğimde, çok canım yandı. Kaldı ki suçlu yürekti, en büyük azabı beyin ile çektim. Bilinç öyle birşey ki, yıllar evvelki bir olayı biraz durup çağırarak isterseniz, karşınıza getiriveriyor herşeyi ile. Kaydediyor bir yerlere, aa hatırladım hatırlamaz olur muyum, dedirtiyor. Ancak beni asıl düşündüren olay şu, yüreğe kazıdığım onca şey sanki canlı gibi karşıma geçiveriyor. Deliriyorum. Sanki tam da şuradaydı, diyorum. Sanki sıcak bak hala, nefes alıyor, diyorum. Ya bilinç beni kandırıyor, suçu yüreğime atıyorum, ya da yürek, sandığımdan çok daha güçlü birşey.

Git diyemiyorum, kovamıyorum. "Hatıralar, unutulmaz" şarkıdaki gibi. Şimdi ben derdimi kime diyeyim, sanki biri sırrımı eskimiş bir kilidi olan sandığa koydu, kilitledi o paslanmaya yüz tutmuş kilidi, aldı o sandığı okyanusun dibine attı. O okyanus, benim yüreğimmiş. Şimdi kilit nerede, sandığı nasıl açarım, cesaretim var mı, yoksa kalbe dua mı ederim, dayan, diye diye. Yıllar evvel, Montaigne'nin denemelerinden birinde, kendini acındırmanın ne kötü birşey olduğunu okuduktan sonra, kendime bu kadar düstur edinmişken, kalkıp da, bakar mısınız, birkaç saniyenizi bana ayırır mısınız, nasıl derim. Öte yandan, herkesin acısına saygı duyan ben, oğlum biz neler gördük, seninki de acı mı, nasıl derim. Unutmayalım ki, herkesin acısı kendine büyüktür. Birileri çıkar der, abartma, göz ardı et, ben de birşey sanıyordum. Bana kalırsa bu en büyük haksızlıklardan ve ayıplardan biri, bir insana yapılan.

Acı çekilen olay, her insanın en başta kendi yetiştirme tarzı, yaşadığı çevre ve başından geçen olaylar zincirini tamamlayan halkadır. Birisi çıkıp der ki, neden bizim arabamız yok, abi. Çocukken o kadar çok oyuncak arabası olmuş, tek hayali kendi arabasına sahip olmak olan bu adam, neden arabası olmayışına bu kadar üzülmesin ki. Bak niceleri, çocuk esirgeme kurumunda, onlara oyuncak araba alacak, hiçkimse yok üstelik, ne haddine senin üzülme şimdi?

Galiba karıştırıyoruz. Şahsen en kızdığım şeydir, hatta dostlarım çok üzülüklerinde, onlara başka hayatları ve hikayeleri dinlemeleri gerektiğini anlatırım, güçlü olmaları gerektiğini, gaddar olmadan. Arabam yok diye üzül evlat, tabi ki üzül dostum. Ancak kendini o arabaya sahip olduğunda tanıyacağını unutmadan üzül. Daha iyi bir araba mı isteyeceksin, yoksa sahip olmak istediğin şey, sana mı sahip oluyor aslında, bunu mu

irdeleyeceksin?

Oysa, makarna ve tuzu tanımayan, şekerli su ile karnını doyuranlar var bu dünyada. Sımsıcak bir sevgiye hasret duyanlar, bir bardak çayı bir haftada içenler. Gecenin şu saatinde inşaatta, hem de bu ayazda çalışanlar, yollara çizgi çekenler, kayıp kızlarını arayanlar, kayıp çocukluklarına üzülenler... Sen hala arabam yok diye mi üzülyyorsun? Üzül evlat üzül, üzül tabi ki de dostum. Birşeyin yokluğunu çekiyorsan, insansın. Ama yine de, maddi yoklukların gün gelip dindirilebileceğini de unutmadan üzül. Ya manevi kayıplar?

Sandığın yüreğime indirilmiş olmasına, aslında şu an daha az üzüldüğümü farkettim, aksine biraz sevindim, fakat bu üzüntümü daha da arttırdı. Kayıp tam da orada içeride, temas etme şansım yok gibi, ancak yakınımda. Açık bir yara gibi hava değince acıyor, iç kanama gibi ulaşılmaz, müdahale gerektiriyor, ruhta olduğu için dokunulamıyor, ağırlığı yürekte, tarifi beyinde.

Geceleri, yüreğime düşen "iki damla" yı bir ben biliyorum. Zerre his yok varlıklarından, ancak biliyorum. Boynumdan yüreğime doğru şöyle iniveriyorlar, sanki yüreğim kızgın bir demir, ateşe değen şu gibi, kızdıkça kızıyor demir, dövsem şekil vereceğim de, nerede ben de o yürek. Henüz kendi yüreğime kızamıyorum. Yutkundüğümde, boğazımdaki sıvılar sanki yemek borumdan değil de, yüreğimden geçiyor, sonra düşüyor mideme, veya düşemiyor.

Af diliyorum.

Evren Özcan

01.12.2013 Pzr 02:01

Evren Özcan

Ağıtlar

Güzelliğin aslında bir hikaye..
Her sayfasında ayrı bir makyaj malzemesi..
Kininde ruj lekesi
Kinine oje damlamış..
Kinine kına yakılmış..
Ağıtlar gibi..

Evren Özcan

Ah Be Evren

Sonunda yalnız,
En yalnız kalacağını bile bile
Savaşlarının
Hiçbirinde
Hiç kimse seni
Alkışlamayacak!

Gözyaşların yere düşüp kırıldığında
Yerdeki tuzla buz olmuş tanelerini
Senden başka
Hiç kimse
Süpürmeyecek!

Ölüm ve doğum elinde olsa
Bir tanrı olmayı ümit edip
Şuanki kendini öldürüp
Yeniden doğmak isteyeceksin!

Fakat öleceğin aşikar da
Döneceğin bir o kadar meçhul işin gerçeği!

Senin canını da bu acıtıyor
Ya ele güne rezil olursan?
Ya öldükten sonra unutulursan?
Yaşarken hiç hatırlanmayan sen!

Ah be evren..

Evren Özcan
05.09.2024 Prş 02.11

Evren Özcan

Akacak Kan Damarda Durmaz

Korkulacak birşey yokmuş aslında.
Cerrah gelecekti ve kesecekti zaten.
Kol mu gidecekti,
Evet! Gidecekti!
Cüzdanımı düşürmüştüm.
Düşecekti ya!
Sabahlara kadar köpek gibi çalışıp kazansan da,
Bir anda kayıp,düşüp gidecekti!
Akacak kan damarda durmaz dostum!
Güneşin kendin için doğduğuna en çok inandığın gün,
Gece en uzun gelir bir anda,
Gündüz kısalır.
Ettiğin dualar sanki kabul olmamış gibi,
Kan ter içinde çalıştığın tarlalar sanki bitmemiş gibi,
Askerde tuttuğun nöbetler yetmemiş gibi,
Sabahlara kadar uyumadığın,
Gözlerin kan çanağı,
Tütüne tütün,
Kadehe kadeh eklediğin,
Geceler yetmezmiş gibi,
Diz çöküp de avucunu açıp,
Ölmek için yalvarmaların hiç olmamış gibi,
Seni yeni baştan yazar hayat.
Sanki tüm suç sendeymiş gibi.
Biri de çıkıp dese ki,
Sen de insansın,

Hatta öncesinde,
Üzülme kardeşim,
Olur böyle şeyler diye.
Ama yok,
Sanki sözleşmişler gibi,
Ciğerine ciğerine hançer eklerler,
Keserler,
O cerrah gibi.
Cerrah keser, bir de onlar.
Öyle acımasızdır ki,
Acımasızların yanına kar kalan dünyada,
Bir kadeh beyaz, bir çatal beyaz,
Bir mavi gökyüzünde beyaz,
Bir şiir için sayfa beyaz,
Hepsi çok görülür sana,
Bembeyaz bir kefene girene kadar sen.
Bir de hiç utanmadan,
"İyi adamdı." demezler mi,
"Ah yazık! Çok erken gitti." diye.
Yaşarken azaptı,
Gözler açık gitti,
Şimdi de kabir azap.
Kalbinde yük taşıyan,
Ama kötülük taşımayanların,
Kaderi bu olsa gerek.
Korkulacak birşey yokmuş aslında,

Kıymık batacaksa batacakmış,
Güneşi batıdan doğduramazsın ya,
Yanardağ gibi yansa yüreğin,
Sönmüş yanardağları dile getiremezsin ya.
Haydi neyse diye sustuğun bütün günlerin hesabını,
Bir bir çekersin,
İçinden "Aman şimdi büyüklük bende kalsın." dediğin,
Anların hepsi,
Fıtıl fıtıl burnundan gelirken...
Boşver!
İyi bir insan olmaktan vazgeçme!
Elinden ne kadar geliyorsa, işte o.
O kadar kahıra katlanan yürekler,
Elbet ödülleniyor nihayetinde.
Gözlerimin gördüğü de o,
Gönlümün gördüğü de.
Korkulacak birşey yokmuş aslında,
Yarın sabaha dilenmek düşecekse başa,
Dilenilecekmiş,
Makama oturmak nasip olacak,
Oturulacakmış.
Nerede olduğun değil,
Nasıl olduğun önemli,
Dedi,hayat.

Evren Özcan

18.08.13 Pzr 02:49

Evren Özcan

Aklıma Geldikçe

Aklıma geldikçe
Gidenlerin ayak sesleri
Uzayadurur yalnızlık
Gözümde bir dev gibi.

Kimseyi terketmedim
Edecek kimseyi de bilmedim.
Gidenlerin bana kasti ne
Yüreğimde büyür çığ gibi.

Aklıma geldikçe
Neden sevdim sualleri
Küçülür durur sevmek
Okyanusta bir damla gibi.

Evren Özcan

Aklımda kalanlar

Bize kimyayı öğretmediler,
-Aşk kimyasal bir yanılsama, dediler.
Bize fiziği öğretmediler,
Öncelikle fiziğe önem verdiler.
Ha keza matematik...
Hesaplar dandik, sonuçlar dramatik.
Ya edebiyat?
Yes dememek kabahat.
Müzik desem do,re,mi...
Tiyatro ucuz bir parodi.
-Ne bağıryorsun, opera.
Yıllarca okudum
Sadece bunlar kaldı aklımda.

Evren Özcan

Anam

Bazen derler ya! Yalnızlık boyunda bir kement gibi,
Gecenin bir yarısı,gündüzün ortası,
Beşiktaş İskelesi'nden inip yeni bir kara parçasına ayak basmak misali.
Aynı vatan...
Aynı toprak...
Koca bir hasret...

Alt tarafı anamı öbür yakasında bırakmışım İstanbul'un.

Evden çıkarken bir telaş vardı üzerimde,
Cüzdanimi unutmuşum!
Resmi içindeydi!

Anasını satayım!

Aynaya bakamıyorum,
Beni gösterecek ayna bulamıyorum.
Yalana karıştı,sözlerimiz,şiiirlerimiz.

Su içemiyorum,
Su yok ki içilecek temiz!
Ah! Anam anam! Mis kokardı mis!

Bazen derler ya! Pier Loti'de bir yudum çay içerken,küflü Haliç'i izleyip,
Çocukluğum bu asi,bu kirli İstanbul'da mı geçti diye bir son kendine!
Sonra aç avuçlarını ölmüşlerin ruhunu el-fatiha,
Bütün Eyüp Mezarlığı'nı sula!

Sultanlar sultanı,saltanat kayığına binmiş,
Haremi olmuş,istediği dilberi sev(ç)miş,
Yine anam da anam demiş!

Ana seçilir mi?
Gel kesmece bunlar!
Seç beğen al,3 kilo 1 lira!

Bunlar anamla gittiğimiz pazardan bir avuç hatıra.

Bazen derler ya! İyi ki doğdun!
Doğdum da garip anama ne sancılar çektirdim!
Sen al karnında büyüt,çığlıklarını sav,koynunda uyut!

Herkes ana olabilir mi?
Ana dediğin namus kokan,
Ak sütü gibi helal kara kaşlarım,
Ana dediğin aldatmayan,
Ben anamdan yalan duymadım.

Bir senin gidişinden,
Bir de Allah'tan korkarım.
Sen bana nasıl öğrettiysen,
Avuçlarımı sana öyle açarım.

Aynı vatan...
Aynı toprak...
Kocaman bir hasret...

Alt tarafı anamı öbür yakasında bırakmışım İstanbul'un.

Bazen derler ya! Kimseyi bu kadar sevme diye!
Bir anam sarılırdı bana, ben de ona sarıldığımda.
Bir de beni camdan uğurlardı, her sabah.
Ah! Canım anam ah!

Bazen derler ya! Yalnızlık boyunda bir kement...
Yalnızlığım nam-ı diğer Karacaahmet.
Son nefes nedir bilmez merhamet,
Rahmet yağdırın ey göklerin bilinmez Tanrıçaları!
Anamın toprağına rahmet!

Aynı vatan...
Aynı toprak...
Koskoca bir hasret...

Ayaklarım Beşiktaş Vapur İskelesi'nde,
Gözlerim puslu, İstanbul sisli,
Kara kaşlarım helal bana anamın ak sütü gibi.

Alt tarafı anamı İstanbul'un diğer yarısında bırakmışım.

Bazen yetmiyor insanın kalbi,
Bazen kanıyor insanın beyni.
Nefes almak takdire şayan,
Ana sütü, ana kokusu, ana yüreği...

Çekilir mi ana hasreti!

Sonbaharda düşen bir yaprağı sarılmak,
Başında üşüşen kar tanelerine sarılmak,
Güneş'in yakıcılığından korkmamak,
Denizin derinliğinden utanmamak...

Sarılmak...Sarılmak...Sarılmak...

'Benim gecenin korkularında sarılacağım bir anam bile yok! 'dedi.
Bozuk paramı avucuna doldurduğum küçük dilenci.

Yorgun gözkapaklarım vapurda uzandı yatağına,
Uyku tatlı geldi yaklaştım diye anama.

Oysa,
Aynı vatan,
Aynı memleket,
Aynı yol,

Aynı ben ve
Yürek dağlayan bir hasret.

Alt tarafı yaşamımın arta kalanı hasret olmuş!

Hasretim! Anam!

Evren Özcan

Anneciğim

Hiçbir kadın taşıyor artık yüreğinin niceliğini
Varsa yoksa boyunda gerdan beşi bir yerde belinin inceliği...
...ve artık yok bende koynundaki o bebeğin masumiyeti.

Günahlar biriktirdim
Kalbini kırmaktı en pahalısı.
Gönlümdekini dilimde yaşamaktı gafletim
Oysa kendimden başka kimseye şikayet etmedim.
Her yüzü sen zannettim.

Sen beni dağda terörist olayım diye mi doğurdun,
Ruhumu satıp fahişe olayım diye mi?
Cennet senden geçerdi
Ben cennete küfrettim.

Bilmiyorum ne haldeyim
Hakkını helal et anneciğim.

Çakı gibi asker olsaydım,
Kapı gibi adam olsaydım,
Seni sırtıma alıp da taşıyaydım.
Gözlerindeki yaşı,gururdan akıtsaydım.

Çok günah işledim
Beni affet anneciğim.

Riyakarlık ettim,
Şerefsizlik ettim,
Ben insanlara dürüstlük ettim,
Onlar beni namussuz etti.
Ben de sana namussuzluk ettim.

Bilmiyorum var mı yatacak yerim
Hakkını helal et anneciğim.

Senin gibi kadın bulunur mu,
Kaldı mı artık analardan başka gerçek yüz,
Katıksız yürek,katıksız tırnak,kanayan yara...
Kocandan dayak yedin sustun,
Bir lokmayı 10'a böldün.
Ben ise sana yalan söyledim,
Her yalanımda içten içe öldüm.

Şimdi ne yaparım,
Bilemiyorum.
Dinime küfrettim,
Fahişenin biriyle günümü gün ettim,
Ot içtim,esrar çektim,
Kumar oynadım,rüşvet yedim.
Seni sattım,babamı sattım,kardeşimi sattım,
Vatanımı sattım.

Sen beni geri alabilecek misin ana!
Kabul edecek misin yavrunu,
Öpecek misin alnından?

Ben bin defa öldüm ana,
Oku bin fatiha anneciğim.

İnsanlar ne kadar iğrenç olmuşlar,
İyi akşamlar dersin bön bön bakar,
Sevdiğini söylersin ağzına yapar,
Haram para yiyene tapar,
Birbirini vurur,kaş-göz yarar,
Bir dünya ki akıllara zarar.

Ben de dünyaya uydum,
Beni azad et anneciğim.

Ahımı alanlara yeter bir gücüm,
Nefes alamazlar,yaralı yüzüm,
Öyle bir şarap ki kanlı üzüm,
Kan akar kanar durur iki gözüm.

Ben suları kirlettim,
Beni yıka anneciğim.

Neydi ki kardeşime tokat vuruşum,
Neydi ki ihtilaller yapışım,
Neydi ki ekmeği karneyle satışım,
Neydi ki soyları kırışım.

Ben tozu dumana kattım,
Bana ninni söyle anneciğim.

Aşık oldum,aşk oldum,
Yüreğimi ortaya koydum,
Adam gibi sevip kul köle oldum,
Aldatmadım,yine de kötü oldum.

Bu insanlara yaranamazsın anneciğim,
Ya kendini satacaksın,ya anasını satacaksın.

Beni bağışlaması bol Yüce Rabbim'e,
Güzel söyle anneciğim.

Kitaplar okudum,
Filmler izledim,
İnsanlar gördüm,
Örümcek oldum ağlar ördüm,
Ben kutsalı korudum,yobaz oldum,
Vatanımı sevdim ülkücü oldum,
Memleketimi sevdim aşiret oldum,
Nazım Hikmet okudum komünist oldum,

İşçinin hakkını korudum sosyalist oldum,
Eşitliği sevdim demokrat oldum.

İnsanlar beni giydirdiler anneciğim,
Oysa ben kıyafetlerimi hep kendim seçtim.

Marka giydim tikky oldum,
Bol giydim concon oldum,
Beyaz çorap giydim kro oldum,
Eşarp taktım gerici oldum,
Başımı açtım orospu oldum,
Mini etek giydim,
Bacak aramı resimlediler,
Uzun etek giydim kalçamı resimlediler.
Her gece başkalarıyla seviştiler,
Hergün birini istediler.
Tek birini sevdim,şımardı,
Gurur yaptı,
Yazık ki kalbim dedim ona,
Kalbimin adını bile o koydum.
Çıkarıp da kalbimi atamayacağıma,
Kanserle yaşamayı öğrendim.

Söyle daha ben ne yapayım,
Anneciğim.

Eğer insan insanlığından ağlıyorsa,güçsüzlük müdür?
Eğer insan zorluklardan,olumsuzluklardan isyan ediyorsa, pısrıklık mıdır?
Eğer insan adam gibi seviyorsa,bu mudur dünyanın adaleti? !

Anneciğim,
Söyle bana,
Daha ne yapayım bu insanlara.

Dışarı çıkmaya utanıyorum,
Maskeler geliyor karşımdan,
Bana diyorlar ki beni becer, kölen olayım!

Anne bu insanlar ağızımı,terbiyemi bozdular,
En nefret ettiğim şeyleri yaptırıldılar,
Ben de cinayet işledim.

Kafeletim,gözüm,gönlüm,merhametim...
Farklıydım,bundaydı kerametim.
Hep yazdı mevsimim,sonbahar sandı yaprak dediğin,
Sevdim,sevdim,sevdim,
İyi mi ettim kötü mü bilemedim.

Sen bana yol göster
Anneciğim.

Evren Özcan

Anneme

'A'dını duydum,
'N'innilerin sesinden.
'N'e güzelmiş,
'E'llerinin arasına başımı koymak.
'M'umlar tükenir,sevgin tükenmez,
'E'n güzel satırları yazdım,gönlümün sesinden

Evren Özcan

Asıl Çaresizlik

Ben ve çaresizlikler ile savaşmak...
Bindiğim her otobüs bir hapisane, camından baktığım.
Çaresizlikler; oturduğum koltuklar, tutduğum demir çubuklar,
Otobüs şoförü, yolculuk ve asıl çaresizlikler: kapılar
Kapılar kilitli, direksiyon deli gibi.
Camları kırıp kaçmak vardı şimdi.
Ya kırılırsa umutlar camların ardındaki?

Ben ve çaresizlikler ile savaşmak...
Tanımadığım kadınların koynunda oynamak,
Tanıdıklarımın ise ardından bakakalmak.
Yüzüne bakılmayan bir masanın ortasında kalan bir vazo içi
Çaresizlikler ile doldurulmuş besbelli.
Şu nedir bilmeyen çaresizlikler
İnadına solmadan beklemişler.

Ben ve çaresizlikler ile savaşmak...
Kaçmak, korkmak, yılmak...
Karanlık, çocukluğumuzu, ürkekliğimizi bulur,
İçinde binbir korku ile bizi korkutur,
Yahut karanlık, bizi çaresizliklere teslim eder,
Ya da en insafsız duygular ile karanlık
En çaresiz anımızda bizi aşka ve bir büyüğü hasrete sürükler.
Aşk bir alevdir içimizde
Karanlıktan başka bir anda parlamaz gözlerimizde.

Ben ve çaresizlikler ile savaşmak...
Kumbarayı mahcup etmeyen bir-iki tıngırdak,
Cebimde metelik,
Yılda bir boğazımızdan geçen kıyma köftelik,
Bulguru ziyafet sandığımız o anlar,
Onları bir sen bir de kaşıklar anlar.

Ben ve çaresizlikler ile savaşmak...
Ölümü hiçe saymak,
Hastalıklar ile avunmak...
Bir düş gördüğün zaman, onu orada bırakmak...

Ben ve çaresizlikler ile savaşmak...
Sevmek,
Delice sevmek,
Çılgınlar gibi sevmek...
Ama ölümüne,
Mahşerine, kıyametine,
Cennetine, cehennemine
Beklemek...
İşte budur asıl çaresizlik.

Evren Özcan

Asker Kimdir

Kim üşümüş de sevda yakmış?
Kim olmayan yolları gözlemiş?
Kim uyku nedir bilmemiş?
Kim güneş görmüş de gülmemiş?
Kim izmaritleri biriktirmiş?
Kim yalnızlıklara sığınmış?
Kim kışlada yaşlanmış?
Kim o, saçları ağarmış?
Kim üşümüş de toprağa sarınmış?
Kim aç kalmış, susuz kalmış?
Kim ışığa hasret kalmış?
Kim geceye hasret kalmış?
Kim yarine hasret kalmış?

Evren Özcan

Aslında Hepimiz

Ne bir ağacın gölgesi kaldı,
Ne kaçamakların parkı.
Sigara tutmayı da öğrendi titreyen parmakları,
Kalmadı ki orospudan farkı.

Döndükçe döndü hayatın çarkı,
Dudaklarında o içli, ağlak şarkı.
Saç tellerine yazıladurdu yaşadıkları,
Kalmadı ki çekmediği sancı.

Ne o sevdaların en yücesi,
Ne o kötülüklerin en cücesi,
Ne o anmaktan yılmadığı ismin ilk hecesi...
Kalmadı ki bir avuç duadan başka kadir gecesi.

Bakmayın onun kullanılmışlığına,
Aldanmayın onun aldatılmışlığına,
Kanmayın parasız, pulsuz sokağa atılmışlığına.
Aslında hepimiz birer orospuyuz,
Ancak değiliz farkında.

Evren Özcan

AŖađı Düşmek

Elma...
AŖađı düŖtü, insanlık yukarı çıktı.

İnsanlık...
AŖađı düŖtü,elma kurtlandı.

Evren Özcan

Aşk Beklenir Aşk Umulur

Can vurulur,
Ok yaydan çıkar.
Aşk beklenir,
Aşk umulur.

Kimi köhne kimi viran şehirlerde,
Kimi dilek taşında kimi musalla taşında.
Aşk beklenir,
Aşk umulur.

Geceye hüzün karışır,
Gündüz umutla yaşanır,
Karın tokluğuna sırtlarda yük taşınır,
Gözlerine çapak girer sıvacıların,aşk örtülemez,saklanır

Kan ter içinde uyanıp,
Yaradan'a sığınıp,
En ağırlı en sancılı kalp atışlarında,
Aşk beklenir,aşk umulur.

Ardı hep merak edilir,
En dürüst aşkların bile.
En çirkinlerine göz yumulur,
Aradan zaman geçer, aşk umulur.

Bazen kapının eşiğine öyle boylu boyunca uzanmış,
Bir mektup gibi sararıp yıpranmış,
Bazen diyar diyar ötede,
Bazen de evvel zaman içinde...

Biliyor musun?
Seninle sonradan varmıştık ya aşkın tadına,
Hani sadece bir beğenme vardı gözlerimizi boyayan,
Aslında ben sana aşık olmuşum ilk bakışta,
O yüzden gözlerinden aşk beklenir,aşk umulur.

Sen de bana aşık olmasaydın o anda,
Saklamaya çalışır mıydın geçmişinin ardına.
Bir müzik kutusu gibi yavaş yavaş kaldırıp kapağını,
Varmıyor muzuz melodilerimizin farkına.
O notalardan destan destan aşk beklenir,aşk umulur,
Her sevişmede bin defa bin defa binlerce kez aşık olunur.
Çünkü aşk budur.

Evren Özcan

Aşk Etti

Hayallerim vardı,
Kağıttan uçaklarım...
Askerlerim ölmez,
Gemileri batmazdı.

Karınca ezmezdim,
Çiçekleri dalında severdim.
Özlemleri gözlemek içindi camlar,
Kıramazdım.

İşin içine aşk girdi
Etrafı tozduman ettim.
Beni zehretti aşk,
Kahretti aşk,
Mahvetti aşk...

Evren Özcan

Aşk Meydan Muharebesi,Ben Mareşal

Sensiz olmaz çünkü'lerim var benim sonsuzlarca,
Gonca güllere sığdıramadığım özlemlerim var ait olan sana.
Nice geceler uykusuz kaldığım,
Nice anlar acıya bulandığım,
Er ya da geç seninle bilendiğim,
Koskocaman bir sevda var omuzlarımda.
Gitgide ağırlaşıyor,
Ama bil ki omuzlarım çökmüyor aksine,
Güç buluyorum, içimde sen olunca.

Bırakıp gitmek çok kolay hele ki bu dünyada.
Başka gözlerden, başka dillerden tat almak,
Hissettirmeden,ruhuna duyurmadan haz almak başka dudaklardan çok kolay.

Ama ben zoru severim bilirsin.
Binlere bölünmeyi hazetmediğimi,
Paramparça olmaktan korktuğumu,
Bilirsin.

Çok kızdım sana,
Ama bir an bile başka tenlere uzanmayı düşlemedim.
Belki oldu bir başka resme baktım,
Belki oldu bir başka rüzgar esti,
Ama kimseye el sürmedim,
Senden başka.

Senden önce çıktım bu kirli hayat yolculuğuna,
Ama hep dualarımda zikrettim,
Aşk,sevda,sadakat ve mutluluk, Allah'ın adıyla.

Yanıyoruz bazen sıcaklığın,ıslaklığın tadıyla,
Hatta çoğu zaman oylarımız tek vücut olmaktan yana.
Karşı mı geliyoruz Ya Rabbim sana,
Sığınıyoruz senin aşkına giden yolda bu aşkla.
Ne olur bizi ayırma!

Hain olamam,
Kıskanç,
Kindar,
Demedim uzanamadığım ciğere mundar.
Ak kaşık değilim bilirim, o kadar.
Ama senin bilmediğin birşey var,
Seni bildiğinden de çok seviyorum.
Seveceğim de sonsuza kadar.

Korkmakta haksız mıyım,
Bu güne kadar hep yalnızdım.
Bakma sana dokunduğuma,
Benim için hep kutsalsın.

Seni öylesine seviyorum ki,
Bazen anlatamadım,

Bazen yorulduğum mu acaba diye duraksadım,
Bazen de senden bekledim, sana susadım.
Kalbim, beynim senden başkasıyla tutuşmadı,
İki gözüm önüme aksın.

Alevlendim kimisine,
Ağtılar yaktım,
Türküler çığırdım,
Onlar beni duymadılar.
Beni bir tek sen duydun.
Söylesene korkmakta haksız mıyım!

Gideceksin, vazgeçeceksin,
Heyecanını yitireceksin diye...

Bilirim, beni hep yanında istersin,
Hep sevgi sözcükleri beklersin.
Ancak yanında olamasam da,
Sana birşeyler söyleyemesem de,
Kalbimi hiç mi bilmezsin.
Hani içinde koskocaman bir yere sahip olduğun,
Kan gibi içine dolduğun,
Her atımda vücuduma, damarlarıma yayıldığın.

Sensiz olamam çünkü'lerim var benim.
Adını bilmediğim bu yerden başlayıp,
Ta bilmem nerelere kadar giden.

Yalnız yatmak kolay mı sanıyorsun,
Teninin kokusuna alışmışken.
İlk günün heyecanını kaybettim mi sanıyorsun,
İşte burada çok yanılıyorsun,
Keşke diyorum ya,
Kalbimi, beynimi,
Söksem yerinden de göstersem sana.

Kendimi anlatamayışlarımda saklı,
Sana aslolan aşkım.
Herkes herkese söyler,
Ama ben herkesten farklı söylüyorum,
Seni bir ömür, son nefesime dek,
Kusursuzca, sapına kadar seveceğim.
Ancak uyma sakın ellerin sözüne,
Yenik düşme iradene.
Bekle, ne olursa olsun beni bekle,
Her dönüşümdede yanardağı, volkan gibi aşkla döneceğim,
Gözlerine, tenine, sözlerine.

İçim burkuluyor, sensizlik kelimesini duyunca.
Aklıma kötü şeyler getirmiyorum,
Onlar kapımı çalıyorlar insafsızca.
Gidin diyorum, kötü şeyler, defolun gidin.

Tokat atıyorum kendime sayısızca.
Seni çok daha çok ve daha da çok seviyorum ayılınca.

Sensiz olmaz çünkü'lerim var benim.
Bir portakal suyunda bile bulduğum aşkı,
Bir ceviz kabuğunda,
Bir nar tanesinde,
Kök nar, ladin, çam yapraklarında bulduğum dört mevsim aşkı,
Nasıl olur da terk ederim, nankörlük ederim sana.

Çok darılıyorum, çok inciniyorum,
Bazı bazı ama umrumda olmuyor,
Gülüşünü duyunca.

Aslında ben hep gülmeni istiyorum,
Hep beni sevmeni, tek beni sevmeni.
İnsan bazen egoist olur ya,
Olsun diyorum egoistliğin de bu kadarı.

Tutkunuyum sevişmelerimizin,
Aşığiyim o nazarlardan irak olsun, güzel yüzünün.
Çapkınıyım pamuk yanaklarının,
Mahkumuyum yumuşacık dudaklarının.

İçimde bir dev yatıyor.
Belki gördün, belki hiç göremedin.
Nazım'ın Mavi Gözlü Devi gibi bir dev.
Şöyle kapı gibi, yiğit, mert, sözünün eri.
Boyum çok uzun olmasa da.

Belki de senden çok şey bekliyorum,
Sevilmekten öte birşey değil ya.
Kendime kızıyorum.
Beni sev, sarıl boynuma,
Senden bunu bekliyorum.

Seninle bir liman sayabilirim,
Bir iskele,
Emirgan diyebilirim,
Yahut Fenerbahçe,
Ortaköy'de beğenilmeyen bir kumpir,
Kadıköy'de kaşarı az bir gözleme,
Taksim'de bira yudumlar kenarında,
Anneciğinin fenalaştığını dinleme,
Moda yolunda ilk öpüşme,
Nevizade'de ilk geçişme,
Sakarya'da ilk sevişme.
Meydan muharebesiyse aşk,
Ben de mareşalim Türkiye'de.

Seni çok derin seviyorum,
Ben hiç değişmedim, değişmiyorum.

Değişen şey hayat,ve hayatçıklar...

O yüzden sakın ha sakın bırakma ellerimi,
Bırakıp da gitme gülüşmelerini.
Bırakıp da gidersen, ah etmem beddua etmem,
Ama seni bu kadar seven bir adamın,
Bu koskocaman yüreğin,
Günahını alıp da taşıyabilecek misin?
Bunları gözünü korkutmak,gözdağı vermek için söylemiyorum,
Seni sevdiğim için ve seni gerçekten sevdiğim için söylüyorum.
Benimle kalıcaksan da günahım için,
Günahlarımız için kalma,
Beni sevdiğin için,
Bensiz yapamayacağın için kal.
Seni sevdiğim için kal.

Benimle gel,
Kocaman bir ömrü, bir yastığa sığdıralım,
Tek dudak olup, tek nefeste, tek vücut olalım.
Seni seviyorum'larım,
Sensiz olamam çünkü'lerim var benim.

Sensiz olamam çünkü:
Nefes aldığımı, var olduğumu,
Aşkın olduğunu,sevmeyi,sevilmeyi,
Sevilmeye değer olmayı hissediyorum.
Sensiz olamam çünkü:
Seni canımdan,herkesten,herşeyden çok seviyorum.

Evren Özcan

Aşk Müzesi

Çok önceden alınmış bilet elimde,
Ürkek adımlarım,
İçerdeyim.
Vitrinler var içerde
İçlerinde dondurulmuş kalpler
Hala kan kırmızı, atmayan.
Tablolar var,
Burada ressam yalnızlıktan bahsediyor.
Dar uzun labirentler,
Yerde tozu belirgin kırmızı halılar, davetkar.
Karanlık her yerinde aynı,
Işık aynı, loş.
Bedenler var,
İçleri doldurulmuş,
Önlerinde zincirler.
Dokunmak yasak!
Sessizlik var içerde,
İçlerinde sessiz çığlıklar.
Eski kıyafetlerin olduğu bölümde,
İlk gün giydiğim kazak, senin kırmızı elbisen
Göze çarpıyor.
Sol tarafta ortaçağdan kalma,
Dilektaşları, nazar boncukları.
Az ilerliyorum,
Yarım bardak, tek şekerli çay,
Kurumuş, susamlı bir simit,

Kutusunda çıkartılmamış birkaç barbi bebek,
Daha önce sarılıp uyunmuş,
Şimdi kokuşmuş iki üç yastık.
Sen,
Yoksun.

Evren Özcan
14.11.13 Prş 22:40
Evren Özcan

Aşk Olduk İstanbul'da

Aşk olduk İstanbul'da.
En sevdiğin çiçek dolandı boynuna,
Elini tuttuğum Emirgan yolunda.
Tüm Boğaz'ı adımlayarak geçtik,
Aşk en uzun yolları en kısa kılar,
Aşk olduk İstanbul'da.

Gözlerin büyüyor her geçen gün,
Tevfik Fikret'in evinden Boğaz'a bakarmış gibi.
Göksu'dan sarıldım Marmara'ya,
Beline dolanmış gibi.
Aşk olduk İstanbul'da.

Aşk olduk İstanbul'da.
Şarkımız kulaklarıma fısıldıyor seni,
Kokunun binbir çeşidi,
Dudaklarım seni öpermiş gibi.
Bir köprü kuruluyor aramıza, sen ayrı şehirdeyken,
Dudaklarımız masum kalmıyor, sırılsıklam sevişir gibi.
Aşk olduk İstanbul'da, aşk.

İstanbul, hayatın ta kendisi...
Doğum da var ölüm de var biriktirdiklerimde,
Yalnızlığın en sancılısını, aşkın en tutkulusunu.
Kız Kulesi'nden bahsetmeye gerekli mi,
Altın Boynuz'dan, Sultan Ahmet'ten.
Tarihin kırılan zincirleri gibi,
Duaların en kutsalı gibi,
Manzaraların en güzeli gibi,
Aşk olduk İstanbul'da.

Sabah 6'da uyanan bir çocuğum,
Okuldan uzak, ekmek derdinde,
Kimi su, kimi mendil satar, kimi gazete dağıtır dururum.
Martılara vapurların ihtiyarlığından simit atarım,
Onların çığlıklarıyla ayakta kalırım,
Birkaç amcadır dostlarım, yalnızlığıma ışık tutarım,
Sen bu şehri sevince yağmur yağar, ıslanırım.
Aşk olduk İstanbul'da, farkındayım.

Başka iki göz, İstanbul'un iki yakası...
İki saatlik ayrılıklara alıştık, otogarlarda.
Ayrılık dediğin nedir ki,
Sevgilinin hayaliyle sevişmekten başka.
Adının anlamını çok aradım, lugatlarda,
Bulamadım.
Anlamı sendin gözlerimin,
Nefes alışımın,
Kanayan yaralarımın,
Bayramların en çocuğunu kutlayışımın.
Aşk olduk İstanbul'da.

Belki mavî değildi gözlerin,
Sarı değildi saçların,
Esmer değildi tenin yahut,
Ben hep seni sevdim içimde kocaman bir umut.
İstanbul'u sen yapıp uyudum akşamları, ayrı bir sokakta,
Sırf kol gezebilmek için damarlarında.
Aşk oldu İstanbul, Aşk olduk İstanbul'da.

Kalbini Topkapı Sarayı'nda saklarmış,
Gözlerin Çamlıca'ymış,
Dudakların, Galata Kulesi'ymiş,
Tenin Kilyos'tan Şile'ye uzanmış.
Umurumda mı sanki!
İstanbul'u sen yaptım ama senden başka bir sen aramadım.
Hep senin adında çıkardı telefon numaralarım,
Bir de gözlerin çıkardı, Beyoğlu'nda, Cihangir'de,
Tramvay kokan İstiklal Caddesi'nde seni arardım.
Aşk olduk İstanbul'da, ateşler içinde yanarım.

Otobüsler, hepsi seni benden ayırmaya çalışır,
Her pazar günü, gözlerim dolar, yüreğim sıkışır.
Gitmene değildir burukluğum,
Seni çocukça seven çocukluğum.
Moda Sahil'inde koşuşturmaca,
Ortaköy'de saklambaç,
Fenerbahçe Parkı...
Bir çocukluk ettim,
Çocuk olmak istedim,
Çünkü 23 Nisan Treni geçerken gözlerim doldu benim,
Seni sevdim, çocukça.
Aşk olduk İstanbul'da.

Sabahları güneşin doğuşunu bebekliğine benzettim,
Sen büyüdükçe büyüdün, hayat verdin.
Sana bakmaktan karardı, gözkapaklarımın üstleri,
Gözkapaklarımı sevdim, Salacak'ta,
Fethi Paşa Korusu, kaşlarımdı senin için.
Mihribad'da bir piknik hayali,
Anadolu Feneri'nde yıldızlara dokunmaktım senin için.
Biz Aşk olduk İstanbul'da.
Sen İstanbul'dun,
Ben İstanbul'dum,
İstanbul biz oldu.
Oysa ben yalnız seni, sen de yalnız beni sevdim.
Aşk olduk İstanbul'da,
İstanbul olduk aşkta.

Evren Özcan

Aşk Olsun

Şıyrılıp güneyinden tüm sözlerin,
Üşüten cümleler kurdum.
Sana içimde hasret kokan,
Sana içimde aşkla yoğrulan,
Sana çaresiz kalmış dudaklarımda tutuşan şiirlerimle geldim.

Bir bakıştı benim istediğim,
Sıcacık bir dokunuş,
Nefes almaktı bir diğer adı gözlerinin.
İçimde yangınlarla, çaresizliklerle geldim,
Şana canımı yakan tüm sevdalara ihanet tattırmadan,
İntikam duygusu gütmenden geldim.

Anlatamadım gecelerce, ne kadar öksüz kaldığımı,
Aniden birisi dokunacak diye ürktüğüm için ışığı açık bıraktığımı.
Kalbim değirmen taşına sıkıştı,
Sana buğday tanesinin ekmek olmasını anlatamadım.
Sana içim mert, cömert,
Sana içim apaçık,
Sana sözlerim aydınlık geldim.

Bir nefes sigara çekmedim,
Bir yudum içki içmedim,
Fahişelere bir darbe de ben vurmadım dertlerimden.
Seni bekledim!
Gece uykunun en tatlı yerinde, sana susayıp da uyandım!

Ben sana, içi hüznü dolu, dumanı üstünde,
Ama sevda yanığı, ama ekmek kavgası,
Biraz da geriye kaç nefes kaldığını öğrenmenin acısı ile
Sana içimde hasret kokan,
Sana içimde aşkla yoğrulan,
Sana çaresiz kalmış dudaklarımda tutuşan şiirlerimle geldim.

Kapıyı açmaman öyle koydu ki bana...
Aşk olsun!

Sen de camın buğusuna yazılmışsın gibi akıp gittin,
Giden bendeki aşk olsun!

Evren Özcan

Aşk Sen

Aşk...
Dilimde tümceler...
Her harf sen kokuyor,
Bir araya geldiklerinde sen oluyor,
Dilimde ıslanınca seni anlatıyorlar.

Aşk...
Kutsal...
Ellerine dokunmayınca içim burkuluyor,
Ellerin olmadan da dokunuşum seni anlatıyor.

Aşk...
Bir sayfa sararınca dek,
Şaraplar yıllanınca dek,
Çınarlar yaşlanınca dek,
Seni seviyorum demek
Hem yaşlanacak,hem eskiyecek,hem de lezzetlenecek.

Aşk...
Dünyanın en çirkin insanı olabilirdin,
Hatta kötürüm,belki de yatalak,
Yahut ama,belki de bir dilenci,
Arabesk değil bu söyleniş,
Aşkımın saflığını dizginleyiş.

Aşk...
Bir meleğin kanadı...
Bulutların üstünde uçmak...
Suyun üstünde yürümek...
Sen olmasan üç noktaların dördüncüleri eklenecek.
Varlığın ne ince ne güzel iş.

Aşk...
Aşk...
Aşk...

Gitmemeni isterim,
Sıkı sıkıya sarıldığımız şeylerin kayıp gitmesi gelir aklıma,
Sarılmak isterim,
Sıcaklığını hissetmek cennet gibi,
Sen olmasan da koynum seni anlatır,
Baba şefkati dolar içime,
Katı bakışlı,yufka yürekli,
Adın dua olmuş,
Sayıklarım sürekli.

Aşk...
Kalkıp da herşeye seni seviyorum diyorum,
Oysa hepsini sana diyorum.
Kalem mi kaldı,çiçek mi,kapı,cam,çerçeve mi?
Hepsine aşkım diyorum,
Oysa hepsinde seni görüyorum,

Hepsi bir araya gelse sen etmiyor,
Çözemiyorum.

Aşk...
Aşk diyorum.
Sen...
Sen diyorum.

Sayıklıyorum,
Adın dua olmuş,
Okuyorum.

Amin!

Evren Özcan

Aşk Sonsuza Kadar

15/12/2005

Aşk, seninle sonsuza kadar...
Yelkenler fora,
Gök mavi, deniz berrak...
Tutkular özgür,
Çiçekler kokulu, meyveler taze...

Aşk, seninle sonsuza kadar...
Günbatımı aydınlık,
Özlemek demektir karanlık...
Korkularımızdan uzak,
Sevişmek, dokunmak...

Aşk, seninle sonsuza kadar...
Sarayların hayaliyle,
Çadırda yaşamak.
Çadırın özlemiyle,
Sarayda yaşamak.

Aşk, seninle sonsuza kadar...
Cadde, sokak, park...
Ne fark eder ki senden uzak...
Kumdan kalelerim olur yıkılan...

Aşk, seninle, sonsuza kadar...
Suçluluk duygusuyla insan içine çıkmak,
Sırf sen yoksun diye yanımda suçlu olmak...
Ne parmaklıklar kar eder ne gardiyan...
Suçlu olmaktır, sensizlikle baş başa kalan.

Aşk, seninle sonsuza kadar...
Ümitler çiçek gibi bahar...
Sevdalar kar gibi yağar.
Söylesene bana şu kent neden içimi boğar?

Aşk seninle, sonsuza kadar...
Yarı çocuk yarı büyük...
Takvimler seninle başlar.
Seninle bulunur ateş,
Yanan ilk şeydir bu beden çilekeş.

Aşk, seninle sonsuza kadar...
Bir ev düşlerim hayalimde,
İçinde sen olan ve çocuklarımız bacak kadar.
Hep birlikte el ele sonsuza kadar...

Evren Özcan

Aşkta Matematik

Seni mutlak değer çerçevesinde seviyorum.
Virgülden sonrasını hesaba katmıyorum.
Yanlışlar doğruları götürmüyor,
A) Hepsi E) Hiçbiri şıklarını işaretlemiyorum.
Açılar gibi daralıp genişlemiyorum.
Kesirlere bölünmüyorum,
Yüzdelere yüz vermiyorum.
Seni doğal sayı çerçevesinde seviyorum,
Eksilere gitmiyorum, artıları yanıma almıyorum.
Herhangi bir sayı doğrusunun bir yerine takılıp kalmıyorum.
Az biraz sana teğet geçiyorum,
Sen de bana merkezden dik iniyorsun.
Bazen ikimizin toplamı
En uzun yolların karesini veriyor.
Oysa bağıntılara önem vermiyorum.
Senin bir türevini daha almıyorum.
Havuz problemlerinde boğulmuyorum.
İşçilerle ter dökmüyorum.
Senin ne tabanını alıyorum ne üssünü alıyorum.
Kısacası aşkta matematiği sevmiyorum.
Seni severken hesaba kitaba karışmıyorum.
Seni rakamlardan uzak yerlerde seviyorum.

Evren Özcan

Aşktan Aşk

Rüzgardan başka dolduran yok bomboş sokakları
Oradan oraya savurup duruyor sapsarı yaprakları.
Gitgide yalnız gecelere kapılmışız
O tatlı uykulara, rüyalara dalmışız.

Bir kadehe mahkum hayatlar,
Şu canı unutup da bir resme dalan gözler,
Aşktan da açtı bizimkiler,
Sevda ile yanan kalpler.

Evren Özcan

Evren Özcan

Aştır

Silah ve kurşun demek, aştır.
Kalbi delip geçmek, aştır.
Kanatmak...

İlağ ve merhem demek, aştır.
Yaraları iyileştirmek, aştır.
Kanamak, yara olmak, kabuk tutmak...
Kabuğunu kırmak...

Evren Özcın

Atasözü

14/09/2004

Açık gözlü olacaksın dedik,

Açgözlü oldular.

Açıksözlü olacaksın dedik,

Çiğ sözlü oldular.

Binbir nasihat ettik,

Atasözü oldular.

Evren Özcan

Ateş

Bir ateş kendini yakan,
Kalbine sıktığın kurşun kadar aziz ve onurlu,
Tek şansı var, var olmak için değil,
Adı duyulsun diye,
Bilinmekse maksadı, girmeli kalbe,
Vurmalı beyninden,
Vazgeçti şimdi,
Ateş ki kendini yakan
İçten içe,
Sonsuza giden,
Büyüdükçe büyüyen
Sonra dinen, yaman ve yalnız
Kendine yenik
Direnmeyen
Ateş, acı ve ya güneş,
Sonsuz istikbalinin ön ayağı
Yahut bugün bitişinin son durağı,
Yanmaksı yanmak,
Varsa daha alası,
Vazgeçilebilirse,
Çıkar kalpten,
Vursun bir kez daha
Desen de dönmez,
Ondandır onuru, gururu,
Kalbe sıkılan kurşunun,
Öyle ateştir içinde taşınan barutun.

Evren ÖZCAN

24.03.2012 Cts 03:15

Evren Özcan

Ateş Su Hava Toprak

"Sağını solunu bıraktım, dosdoğru yaşıyorum.Mesela şu sokak güzel...Rüzgar bile tozu dumana katmış umrumda mı...Gri bulutları da seviyorum, çünkü arkalarında bir yerde güneş var, eninde sonunda.Belki ömür görmeyi vefa etmez.Güneş de küsmüş olabilir bize.

Ancak bir deli sahip olabilir bu umuda ve kutupların birinde bir şezlong ve ben: Güneşleniyorum.

Heryerde cayır cayır yanacağıma eminim de, sensiz üşümenin bir çaresi yok sanırım.Yine de umutluyum. Sen olmasan, sensizlik olmasa, ateşi nasıl tanırdım."

Sıra deli düşüncelere geliyor: dudak payı,göz hizası,dirsek teması ve tabiri milyon,harıcı kimyon ve keskin kokulu geceler ve o gecelerin sona erdiği sabah ezanları

"Bu saat olmuş,ne akla hizmet kalem oynatır,mürekkep yutmayı göze alır insan.Sayende kömürlük penceresi iki gözüm ve isli isli bakarken dünyaya yine güzel görüyorum seni.İçimdeki karanlık odanın lambası sen,korkuların yenilişi de sen.Sen olmasan,varlığın olmasa,suyu nasıl tanırdım."

Birikenler var,dilimi tuttuğum ve kendimi bile bile çaresiz bıraktığım.Suya dalınca nefes alamayacağını bile bile nefes almaya çalıştığım,sayırsız anı peşimde.Orada öylece bırakmak lazım onları ki bıraktım da.Gram,kuruş değerleri yok ki hayal gelirler,sanki hiç yaşanmamışlar,kötü bir rüyadan mütevellit birer saçma-tüfek,sapan-kuş,av-avcı ilişkisindeki gel-gitler.

"An gelir düşünürüm, ben nasıl ölmedim diye.Üstüne üstlük kalkıp da ipi boynuma kendim geçirmişim,şeytanın elini öpmüş,ondan en bol harçlığı istemişim.Gör ki, hala ciğerlerim dolabiliyor.

Sen olmasan,nefes olmasan, havayı nasıl tanırdım."

"Lem yelid velem yuled." Sabah mıydı akşam mıydı bilinmez,vaktini neye sığdırsan bilinmez.El bir tohum kesesi,hiç bilmediğim kelimelerin anlamları geliyor aklıma ya da anlamını bildiğim hiç kullanmadığım kelimeler kesemde.Atıyorum rastgele,canla nasıl bir kucaklaşma ve kayıt bir teslim oluş,doğup doğmayacağından habersiz ve biraz suyla avunan tohumun sabrı suymuş.

Bazen derin anlamlar ifşa etmek için,günlüğün dışında seçer üstat kelimeyi,bilinmez kılmaya çalışır kendini,biraz gizem,biraz alçalı olmaya çalışır.Yani aydınlıktır aslında ama tam doğmamıştır Güneş; yani karanlıktır aslında da tam batmamıştır Güneş.

"Leblebi gibidir,gibiyizdir.Kavruldukça varoluruz.Kavruldukça tohumları kucaklarız ve yeşeririz kimi zaman.İnsanım,insanız.Ondan geliriz.Sen olmasan,çiçekler olmasa,nasıl tanırdım toprağı."

Evren Özcan

19.07.13 Cuma 04:10

Evren Özcan

Aydınlatan Yalanlar

01/09/2004
Gündüzler ölmüş,
Karanlığa gömülmüş.
Yalanlar aydınlatmış sokakları.
En aydınlık sokak benim sokağım.

Evren Özcan

Aydınlık Gözlerin Sıcaklığı

Uyumak için yıldızları çağır diyeceğim ama
Sende öyle güzel iki göz var ki...
Karanlıktan korkmana sebep yok.
Üşürsen güneşini üzerine ört diyeceğim ama
Gözlerinin sıcaklığı yeter.
Sen ancak gözlerinin söylediği bir ninni ile uyuyabilirsin.

Evren Özcan

Başlangıç

Birbirimizin başlangıcı olabiliriz
Sen ve ben mutluluğun resmini yapabiliriz
Her an birlikte olmasak bile
Hasreti mutluluk yapabiliriz

Evren Özcan

Evren Özcan

Bebek Sevgilim

Gözleri meleklerini arıyor,
Kendisi bir melek bilmiyor.
Narin teni, çabucak inciniyor,
Bebek gibi kokuyor,
Gülücükler saçıyor,
Bebek sevgilim.

Gözleri ışıltılı ışıltılı,
Bıcı bıcı yapmış.
Sözleri anlaşılmamış,
İçi yanmış 'bu' istemiş.
Karnı acıkmış, ağlamaya başlamış.
Bebek sevgilim.

Uyurken sanki kanatları yanına uzanıyor,
Onu izlerken içime huzur doluyor.
Düşlerinde meleklerini görüyor,
Kendisi melek bilmiyor.
Ninniler başucunda eriyor,
Nefes alışları içimi ısıtıyor.
Bebek sevgilim.

Aşka agu dedi benim canım sevgilim,
Yıllar ne çabuk geçti mini mini sevgilim,
Büyüdükçe küçüldü koynuma doldu şirin sevgilim,
Bana gülücükler saçıyor,
Gözleri meleklerini arıyor,
Oysa o bir melek bilmiyor.
Bebek sevgilim.

Evren Özcan

Benim Adım Barış

Artık güzel şeyler konuşsak derdim,
Orda parmağı kopan çocuğu görmesem.
Yüzüne gözüne mermi bulaşan,
Henüz yıkanmamış bedenler var.
Barış benim adım,
Barış benim derdim.
Hangi dağda kurt öldü de,
Geceyi özledi,siper.
Hangi gözde yaş kaldı da,
Çiğre uyandı,çiçekler.

Artık şöyle bir gülsek derdim,
Fotoğrafta eksilen yüzleri görmesem.
Etraf elveda diyen sevgiler kokuyor.
Yazda kuruyan çiçek,
Sonbaharda sararan çiçek,
Zeytinalına söyle beklesin,
Benim Adım Barış,
Derdim de Barış.

Kimsenin renginden değil sesim,
Nasıl ki gökkuşağı yedirenk ise,
Yedisi de bir söylüyorsa şarkılarını,
Varsın bana sen de rengini belli et,
Rengarenksin densin,
Kanda kırmızı,

Kömürde siyah,
Tozda beyaz,
Bulutta gri,
Hüzünde solgun sarı,
Olmak istemiyorum.
Kötülüğün,tarafın rengi değilim.
Benim adım Barış,
Derdim Barış benim.

Evren Özcan
04.08.13 Pzr 01:31
Evren Özcan

Beyaz Kadın

Beyazdan bir ince defter,
İçinde anılar...
Sayfaları karalanmış,
Bu işte bir gariplik var.

Tenin beyaz,beyaz kadın,
Göz akımda senin adın.
Kar da yağsa bulurum seni,
Bir tek sensin beyaz kadın.

Beyaz ince bir defter,
Elimde buğselerin var.
Öpmeseydim dudağından,
Canımı ne acıtsın söyle ey yar!

İncileri yakıştırdım,
Türküleri atıştırdım,
Her tarafta beyaz olsa,
Yaşam gelir senden,beyaz kadın.

Elimde ince bir defter,
Teninin kokusu burnumu okşar.
Sabah olsun olmasın,
Beklerim seni,son nefesim dolmasın.

Beyaz beyaz sayfaları,
Kıvrılmış birkaç yaprağı,
Elimde ince bir defter,
Anlatırım Beyaz Kadın'ımı.

Evren Özcan

Beyaz Ölüm

Senin ölümündü ölmek,
Gözlerindi ölümünde üşümek.
Soğuktan mıdır nedir?
Yüreğim biraz titrek.

Üşüyünce bana sarılırdın
Şimdi ise üzerinde beyaz bir gömlek.
Bugün makyaj da yapmamışsın.
Afedersin, şimdi fark ettim
Makyazın tek renk:beyaz

Allıklar,avuçlarında kınalar,kırmızı rujlar...
Sana daha çok yakıştırdı.
Şimdi neden bu beyaz ölüm?

Evren Özcan

Beyazlamış

Toprak oldum
Kara toprak
Üzerine atıldım
Beyazlamış bedenlerin
Yetmezmiş gibi
Senin esirin oldum
Senin de üzerine atıldım
Sen de beyazlamış bir bedendin

Evren Özcan

Evren Özcan

Bıçak Kızı

Elveda ayrılık şarkısı
Rengimi terk ediyorum
Ateşlerde yakar iken bıçak kızı
Yanlış anladı yazdıklarımı
Sadece kafiyeli olsun diye
Yazmıştım satırlarımı
Az evvel kesip gitti bıçak kızı

Evren Özcan

Evren Özcan

Bir Ah Çektim

Bir ah çektim;
Geçmişim gözlerimin önüne geldi.
Ama nereye kadar ki geçmişim?
Zaman insafa gelmiyor,geçiyor.

Bir ah çektim;
Cumbalı,ahşap bir ev,ilk uyanış.
Rahmet olsun anneannemin dantel ördüğü berjer,
Gül kokardı, yalnızlığımıza inat her yer.

Bir ah çektim;
Dedemden yadigar gümüş tesbihi çektim.
Bursa'nın Orhaneli'nde doğmuş,
Çokça ampul değiştirmiş; karayolları,otoyolları,kader yolları,keder yolları...

Bir ah çektim;
Anlayamadım,koca bir ömür iki harfe nasıl oldu da sığdı.
Bitmeyen bir ud taksimi aklıma kazındı,
Yürüdükçe bitmeyen İstanbul'un Taksim'i aklımı aldı;
Tabi ben o sıralar 6 yaşındayım,
2 süper film birden yazıyordu afişte,
Lavuk çıktı karşıma almadı içeri,
Sana uymaz bas git velet, dedi.

Bastım gittim,
Bir ah çektim;
Sonradan öğrendim ki edepsizmiş o filmler,
Hah! Güldüm; ulen dedim hayat çok mu edepli.
Gülüp geçtim,zamana kandım.
Zaman insafsızca,insansızca gülüp geçiyor,
Geliyor,geçiyor.

Bir ah çektim;
Keşke söyleseydim dedim.
Keşke 'Seni seviyorum, güzel gözlüm' deseysen.
İçimdeki tek pişmanlığı,yaşamasaydım.

Bir ah çektim;
Geriye ne para kaldı,ne şaş, ne kadın hırsı.
Mırıgı çıkmış,derisi pörtlemiş 80'lik bir ihtiyar,
Görmeyi unutan iki göz,
Zor da olsa duymak için çalışan iki işçi kulak,
Bir de güzel gözlüme söyleyemediğim iki çift söz.

Siz de benim yaşıma geleceksiniz,
İnanın size de bundan farklı birşey kalmayacak
Sevmeyi söyleyeme utanırdık biz,
Siz ise utanmayı unuttunuz.
Belki de aramızdaki en net fark bu olacak.

Bir ah çektim;
Bir fotoğraf çektim.

Dede yadigarı tesbihi bir sıra daha çektim,
Bursa'nin Örhaneli...Tarih:20/07/1957

Evren Özcan

Bir Daha

Çocukluğumun tüm kahramanları
Donmuş orada öylece
Kıyıya vurmuş kağıttan kayıkları
Vurulmuş kurşun askerleri

Ah nefes almasam bir defa ölürdüm
Aldığım her nefeste bir daha, bir daha
Ah bilmeseydim yaşamayı bir defa ölürdüm
Biliyorum ya her gün bir daha ve bir daha...

Evren Özcan

Bir Damla

27/01/2005

Dedem babamda,

Babam bende,

Ben çocuklarımda...

Kimse öldüğünü sanmasın.

Her insan bir damlasını

Geleceğe bıraktığını unutmasın.

Evren Özcan

Bize Ait Olmayan Bir Şehir

Dumanlar yükselir bize ait olmayan bir şehirden,
Korkusu bize gelir.
Kimin ağdı vardır şimdi oralarda,
Hangi kızgın yüreğe su damlar gözlerden,
Ama söndürmek yerine, kızdırır, yakar.

Gece, yalnız başına, sokaklarda,
Ölümün henüz farkına varmışken,
Kaldı ki, sayısı çokça da ölümü duymuş, görmüş, işitmişken,
Kaybettiklerimizin tadı, acısı, ölümden daha acı gelmişken,
Ufak bir böceğin, minik bir patırtının dağlar gibi korkusu,
En sevdiklerimizin yokluğunun gölgesi büyüdükçe büyümüşken,
O yükselen dumanın buğusu gözlük camlarımızda.

Her şeyi parayla satın almak da iş değil a dost.
Ne o öyle!
Ölmek bile parayla yeminlen!
Ah eskiden, bir yudum çay, bir parça simit, beyaz peynir,
Kitap kokulu sohbetler...
Şimdiyse, para için didin çalış,
Gülmek sanki yasak, suratlar beş karış,
Bitmiyor, her sabah tekrar uyanılan bu yarış,
Bilmiyor da kimse, nerede ki bu varış?

Dumanlar yükselir bize ait olmayan bir şehirden.
Çoğumuzun da umrunda olmaz aslına bakarsan.
Herkesin nefes alacak, bir yudum anı kalmış,
Bencillik demem, diyemem ki buna,
Bütün hikayeler yarım kalmış,
Anneler yarım,
Evlatlar yarım,
Sevgiler, sevmeler yarım.
Sorsam herkes bugün diyor,
Oysa bitmiyor, hiç gelmeyen yarın.

Evren Özcan
11.10.16 - İstanbul

Evren Özcan

Boğulur Şafaklarım

Ölüm de dolsa tüfeğime,
Ölüm de yaslansa göğsüme,
Sevda biriktirsem de koğuşlarımda,
Selam durabilsem de komutanıma,
Miğferime dolan gözyaşlarımla
Boğulur şafaklarım.

Tetiği sarsa da parmağım,
Kimi Mehmetçik dese, kimi aslanım...
Dizi dizi dizilse de mezar taşlarım,
Burnumda tütse de yar kaşların,
Miğferime dolar gözyaşlarım
Boğulur şafaklarım.

Evren Özcan

Boş

Yatağımı boş bıraktın,
Yüregimi boş bıraktın,
Gözlerimi boş bıraktın,
Bana gitmek nedir anlattın.

Evren Özcan

Boşluk

Dışarıyla içeriği ayıran
Pencereyi araladım bugün
Hazan rüzgarı geldi havadan
Yapraklar tek başına üzgün
Bana benziyordu sanki
Şekilsiz, şemalsiz
Koşuşturdular deli deli
Sarıdan yeşile renkli, renksiz
Kafamı kaldırdım
Koca bir boşluk
Farkında değildim
Ayaklarımın altında da bir boşluk.

Evren Özcan

Evren Özcan

Bugün

Kar yağıyor bugün,
Sensiz, bedensiz bu gün,
Mayhoş sevişmeler var aklımda,
Sen yoksun yine koynumda.
Yalnızım yine aşksız, yorgunca.
Ben bir daha sevemem ki,
Tenim sensiz solgun yine.
Ay ışığı yetmiyor karanlık günüm niye,
Ömrümü erittin mum gibi sevgisizce,
Ben bir daha sevemem ki.

Evren Özcan

Buz Gibiyim

Hazır ağlamış iken,
Bir sevinç al, bir de kederden.
Heves kalır kursakta,
Dünya döner, olmasak da.
Varım diye sevinme,
Yoksun, dostum, yoksun zaten.
Ütüledi sevgilerini,
Milyonlarca öpüş,
Milyonlarca ten.

Ben yokum aslında,
Hiç var olmadım.
Birazcık göründüm,
Saklambaç oynadım.
Hüzün dediler adıma,
Sevmek istedim.
Dokunduğum her yer acıdı,
Bütün varlığımla,
Gözyaşı dediler adıma,
Hiç akmadım.

Bugün günlerden hangi gün,
Sana göre an,
Bana göre daima dün.
Sen Güneş gibisin dostum,
Yansan da aydınlanırsın,
Ben ise ay gibiyim.
Aydınlansam da,
Buz gibiyim.

Evren Özcan
14.02.17 Salı

Evren Özcan

Can Acıyor

Haydi dünyanın kirli olmasını geçtim,
Şehirler kirleniyor, dudaklar herkesin.
Anlamıyorum, ana-baba-kardeşi.
Dostlukları zaten sorma.
Onlar benimkilere bakana kadar.
Kimsenin kusurlarına bakmazdım,
Çok sıcak oldu demezdim,
Güneşten çok olanlar yakana kadar.
Sözler söz değil, yüzler yüz değil.
Güzler güz, sadece güzler güz.
İçimde bembeyaz kelebekler uçarken,
Kar yağmasına hayret etmemek iş değil.
Can acıyor, kimsenin umrunda değil.
Haydi dünya kirleniyor geçtim,
Sessiz yelkenliler geçti,
Kendimden geçtim.
Işık kırmızıymış hep, renk körü de değildim.
İçim hep doluymuş, bu gece ilk kez içtim.
Sonuna varılamayan yollardan geçtim,
Ah hayat ne istersin ki benden.
Can acıyor, kimsenin umrunda değil.
Yanıp duruyor kalbim, kimse farkında değil.
İçime ağladığım için, kimse gözyaşlarımı silmiş değil.
Ben, benden haberdar, kimsenin benden haberi yok.

Evren Özcan 14.06.2010-Pzt 00:44

Evren Özcan

Can Simidi

Ŗu sıralar -Eyvallah! derim
Ne dersen de sen, sevgilim.
Keyfimin gıcırında, bir haftasonunda
Galiba senin tatilindeyim.
Bu tatil senden uzak olmak değil
Seninle güneşlenmek, denize girmek...
Lakin ben yüzme bilmiyorum
Bana can simidi ol, sevgilim

Evren Özcan

Canım Annem Canım Babam

Annem,canım annem,
Babam,canım babam...
Sizleri çok seviyorum hiç bilmediğiniz kadar,
Çok da özledim,her zaman olduğundan da çok,
Ama siz hiç bilmediniz ne kadar olduğunu.
Kabul ediyorum,ben anlatamadım,
Sizi suçladım,üstelik.

Annem,canım annem,
Babam,canım babam...
Kimseyi sizin yerinize koymadım,
Ve kimse olamadı sizin gibi.
Allah binbir kere razı olsun,
Siz olmasaydınız ben, 'ben' olmazdım.
Sizi çok,herşeyden herkesten çok seviyorum...

Canımsınız.

Evren Özcan

Canımın Can Parçası

Ah! Ne derin efkar kapladı içimi.
Kalbimde incecik biz sızı,
Çok ama çok acıtıyor canımı.
Vazgeçemiyorum,aşk acısı.

Ah! Ne derin efkar sardı tenimi.
Gözlerimde yeni doğmuş bir bebek,
İlk nefesin verdiği acı ile ağlıyor,
Son nefesimdeyim,gözlerim doluyor.

Ah! Ne derin efkar sokuldu koynuma.
Adını andıkça dudaklarım cayır cayır orman yangını,
Her taraf kül olmuş.
Vazgeçemiyorum,aşk acısı.

Ah! Ne derin efkar sarıldı boynuma.
Göğsümde hançer yarası,
Benliğimde Ulubatlı edası,
Elimde bayrağımız zirveye taşıma çabası.

Ah! Ne derin efkar sindi burnuma.
Kokun var dört bir yanımda.
Saf,masum,tertemiz aşk oldum aşkına,
Vazgeçemiyorum,canımın can parçası.

Evren Özcan

Cennet-Cehennem

Ölürcesine, taparcasına değil
Bir başka seviyorum seni.
Mahşerde dahi gelsem,bulsam seni
Anlatama içimdeki alevi
Cehennem tırnağı bile olamaz!

Ölürcesine,taparcasına değil
Bambaşka seviyorum seni.
Ne bu evrende ne ahirette tarifi
Anlatamam içimdeki saflığı
Cennet tırnağı bile olamaz!

Evren Özcan

Çalmışlar

Çalmışlar!
Yakamozuma yat çekmişler,
Ufkuma kat çıkmışlar,
Sebzeme, meyveme tat vermişler,
Kızım olmadan ad vermişler.

Çalmışlar!
Bu, benim dünyam değil,
Şu, benim yatağım değil,
O, benim sokağım değil,
Bu, şu, o da benim değil.

Evren Özcan

Çılgın Bir Sevişmenin Sabahı

Yanarken kor dudaklarında,
İçimden sen süzülüp aktın sana doğru.
Seni dudaklarından aldım,
Tüm gözeneklerimden sana verdim,
Kalp sızıntılarım, sensin derdim.

Bazen beyaz bir çarşafa sarılarak,
Bazen ıslak ayaklarımı halıya sürürken,
Boş, bomboş yatağımıza bakıyorum,
Seni çok özlüyorum, çılgın bir sevişmenin sabahında.

Unutmak ne mümkün tadını,
Aklımdan çıkartamıyorum, nefes alışlarını,
Ruj lekeleri dolu bir aynaya bakıyorum,
Midem bulanıyor, kan kusuyorum, seni kusuyorum,
Ama ne olursa olsun söküp atamıyorum,
Canım olmuşsun, çılgın bir sevişmenin sabahında.

Kolaysa gel sen vazgeç,
Kolaysa gel al canımı,
Kolaysa öldür milyonlarca anıyı,
Vur beynimden, vur kalbimden, çek silahını.
Kes sesimi, sustur sözlerimi...

Kolaysa...
Ama kolay değil!
Kalbime kapakcık olmuşsun,
Çılgın bir sevişmenin sabahında.

Evren Özcan

Çocuk

Sihri değneğinde,
Hangi büyüde masalsı,
Kayıp kitap çocuk...
Haritada yeri bilinmez,
Uçamaz,
Kalbi minicik,
Kocaman sözlere kafa tutamaz.

Ağaç gölgesinde,
Bir mevsimlik aşk,
Toprakta tomurcuk...
Yürekte yeri bilinmez,
Susamaz,
Elleri minicik,
Kocaman düşleri tutamaz.

Evren Özcan

19.03.2012 Pzt 08:29

Evren Özcan

Çocukça Bir Sevda

Islandı gözlerim,
Gökyüzüne bakınca.
Doluverdi gözlerim,
Bulutları görünce.

Buğu pencereler gibi gözkapaklarım,
Adını kirpiklerimle altlarına yazarım.
Her defasında yoğunlaşır buğular,
Bulutlar mı beni kıskanır,
Ben mi bulutları?

Sanki çocukça geliyor kulağa bu yazdıklarım,
Kafiyeler dolu dolu, gözlerimi anlatırım.
Bunları yazarken yirmi küsur yaşındaydım,
Bana çocukça yazdırdı, içime akittiğin çocukça sevdaların.

Bulutlar pamuk pamuk,
Fakat ıslak pamuk...
Sıktıkça sıkarım,
Yağmurlar yağdırırım.

Suyu sevmez kediler, kapımıza dadandı,
Bilemezlerdi ki aslında,
Asıl yağmur dört duvar arasındaydı.
İçime akittiğin çocukça sevdan bana çocukça yazdırdı.

Islandı gözlerim,
Resmine bakınca.
Gökyüzü gibiydi resmin,
Yoktu ucu bucağı.

Güneş çıksa da ben dışarı çıksam,
Kedileri buyur etsem.
Hepimiz ıslağız,
Onlar suyu sevmez, ben sudan sebeplerden ağlarım.
Çocukça yazdırdı bana içime akittiğin çocukça sevdaların.

Çocukça bir sevda oldu benimkisi,
Oyuncak gibi oynandım.
Yaşasın kurmalı aşklar!
Yakında çek-bıraklılar da başlar.

Evren Özcan

Çok Acıyor Canımız Canlarımız.

Vurulan sadece o değil!
Farkına varın.
Vurulan benliğimiz.
Alınan sadece onun canı değil!
Anlayın.
O bizim canımız.

Her sabah toprağa yeni bir gül ekiyoruz,
Dikenleri olmayan, kırmızı birer gül.
Gözyaşlarımızla suluyoruz.

Hiçkimse istemez ki elleriyle gül dikmeyi,
Dikenlere dokunmayı.
Ancak bize dokundurtuyorlar,
Hergün bir değil bir kaç tane.

Vurulan sadece o değil!
Sınırlarınızı koyun.
Dokunmak var sonunda bu işin dikenlere, sınırsız.
Alınan can sadece onun değil!
Bizim canımız, canlarımız,
Haydi birşeyler yapın,
Şehit oluyor evlatlarımız.
Gülün dikenine tutunmak gibi acıyor canımız,
Sevdalarda hasret gibi,
Gurbette sıla gibi,
Tatlıyı yiyince bağrımızda yanma gibi,
Sıcağa dokununca irkilmek gibi...
Çok acıyor canımız, canlarımız.

Evren Özcan

Çok Az Kelime Biliyorum

Çok az kelime biliyorum,
Onlar da elimde süngü.
Efkarım değişmedi hala dünkü.

Kime saplayacağım o kadarcık kelimeyi,
Ateş kaplar dumansız kor kor sineyi.

O,gittiğinde,
O kadar doğru söylediğime yandım.
Meğer hepsi yalanmış dedim.
Meğer tüm doğrular da yalanlanıyormuş.

Çok az kelime biliyorum,
Onlar da elimde süngü.
Taşımak da zor oluyor bu kalp kıran,bel kıran yükü.

Kimi zehirleyeceğim o kadarcık kelime ile.
Kendimi diyeceğim ama sözlerim nafile.

O,gittiğinde,
O kadar sevdiğime yandım.
Meğer hepsi boşaymış dedim.
Meğer tüm sevgiler boşa gidiyormuş.

Evren Özcan

Çok Seviyorum Seni

Ölüm kadar çok seviyorum seni.
Kaçınılmaz.
Yeryüzündeki,kainattaki herşeye sığdırabilirim belki,
Ancak seni öyle çok seviyorum ki
Sığdırılamaz.

Bana hayat verdin,
Nefesini çektim içime,
Sigara gibi,
Ciğerlerim seninle doldu,
Seninle büyüdü içimdeki sevgi.

Canımdan çok seviyorum seni.
Çıkarılamaz.
Hiçkimseyi,hiçbir şeyi sevmediğim gibi seviyorum seni.
Yerine hiçbir şey konamaz.

Evren Özcan

Çok Seviyoruz

Aşk kim, biz kim?
Kim bilir anlamını sevginin?
Bilmeyenler zaten bilmezlerdi
Bilenler de bilmez oldu.

Kitap kim, biz kim?
Yazar içinde anlamı sevginin
Okumayanlar zaten okumazlardı
Okuyanlar da okumaz oldu.

Atalarımız çok sevdi de
Bize sevgi mi kalmadı?
Yoksa sevgi her yerde de
Seven mi olmadı?

Alfabesi dar bu memleketin
Nereye baksan kan,kin...
Sevgi kim, biz kim!
Allah aşkınıza söyleyin!

-Ne kadar çok seviyoruz(!)

Evren Özcan

Çünkü Hala İnsanız

Her sayfayı çevirdikçe, bir sonraki sayfayı çevirmek istemenin arzusu artar iken, korkusu, endişesi ve mağduriyeti de artıyor. Gözlerdeki o sürekli mahmuriyet ve yorgunluk alfabeden çok daha fazla harf olduğunu öğrenir iken, dışarıya gülümseyen ancak içten içe düşünen, düşünceli ve suskun bir meret oluşturuyor bizlerden.

Masamın tam ortasında mahsur bir haldeyim. Önümde kitabım ve defterim, sağımda notlar, solumda kitapçıklar, broşürler, dergiler...Şöyle geriden yaslanıp bakınca sanki yedi kıtayı koynuma almışım, tam ortalarında da ben. Sanki dünya kollarımın arasında... Sonra hepsinden sıyrılıp daha da geriden bakınca, çocukluğumdaki misket oyunlarım, morlarım ve balyozlarım geliyor aklıma. Balyoz biraz daha iriceneydi. Şeffaf olanlarının içinde hep nasıl olur da bu deseni içine yapabilirler diye düşünüp durduğum yedi kıtayı andıran bir desen bulunur. İşte dünya şimdi tam da öyle gözlerimde. Yok yok, dünya seni küçümsediğimden ya da kendimi senden büyük gördüğümünden değil. Milyon tane kelime var okuduğum ve ömrüm vefa ettikçe okuyabileceğim, ancak hepsi bunun içine sığacak kadar küçük mü, yoksa dünya bu kadar dar mı diye sormadan edemiyorum kendime.

Her bir sayfayı çevirişimde başka bir sarsıntı ile uyanıyorum. Öğrenilen her bilgiyi, yeni bir usül öğreniyorum, artık her şey eskisinden daha güzel olacak diye umut ile kucaklar iken, tam aksi karşımda vücut buluyor ve bana deniyor ki; "Hayır kardeşim, bu öğrendiklerin öğreneceklerinin sadece bir kısmı. Buraya kadar öğrendiklerin ve bundan sonra öğreneceklerin, gerçeğin ta kendisi olup, yaşanan sahte gerçekliğin aynasıdır ve sen ona baktıkça kendin de dahil olmak üzere, aslında her şeyin bir kurmaca ve düzmece olduğunu, her sabah kendine yalan söyleyerek uyanacağından şüphe duymaman gerektiğini unutmamalısın. Utanmak mı? O sana kalmış. Biraz daha erken gitmek istiyorsan utanabilirsin. Ancak inan bana dostum aslında hepimiz çırılçıplaktır. Emin ol, birisi bizi bir yerlerde fena halde görüyor. Sen artık üstünü kapat kapatabildiğin kadar. Bunları öğrenmek senin ne işine yarayacak biliyor musun, gerçek dediğin, diye zannettiğin şey kalıp gibidir, bir defaya mahsus şekil alır ve bir daha asla şekli bozulmaz, şekil vermek ile mükelleftir. Oysa yalan öyle değildir. İstediklerin gibi esnetebilir, eğip bükebilirsin. Hatırla: Aslında kaşık yok! "

Şimdi sol el, işaret parmağım ile baş parmağım arasında bir bilye var. Camdan ve şeffaf... Sağ gözüm kapalı ve sol gözüm kısık içine doğru bakıp, ışığın kırılmasını izliyorum. Sonra ışığa kızıyorum. Sen bu dünyanın nesine kırılıp duruyorsun ki, diyorum ona. Söylediklerini bu kadar ciddiye alacak ne var ki!

Her çevirdiğim sayfa, daha da yavaşlatıyor. Yanaklarım tonlarca ağırlık kazanıyor ve gülümseme çabam, yersizleşiyor. Daha fazla acıyor canım. Daha bir uzaklaşıyorum dünyadan. Kendime bile sarılamamaya başlıyorum. Kendi gerçekliğimin sorgusu başlıyor, işte tam orada asılı duruyor. Denizin akşam üstü sessizliğinde ve yanan bir tene dokunan usul rüzgar gibi yaşadığımı birkaç an hissediyorum ve gerisi geçip gidiyor.

Yaşamak gelip geçici bir şey iken, ötekinin adını anmak anlamsız. Ancak kendisi her sayfanın sonunda karşıma çıkıyor, her cümle içinde geçiyor. Kabul kaçış yok kendisinden. Bir de bunun bile bilesi, göz göre göresi var. Her şey bu kadar yok iken, hepsine bu kadar boş vermek anormal olmasa da, insanı ve insanlığı, insan olmayı bu kadar unutmak henüz haddimize değil, çünkü hala insanoğluyuz.

Evren Özcan

14.05.14 rş 00:53

Evren zcan

Çünkü Seni Seviyorum

Dilime takıldığı için değil,
Ezberlediğim için de değil,
Alištıđım için, alışkanlık olduğu için değil,
Bir başkasına söylemeye kıyamadığım için değil,
İlk sana söylediğim için değil,
Söylemek için can attığım için de değil,
Senden başka kimseler duymasın diye değil,
Kimseler almasın seni benden diye değil,
Sadece aylar var aramızda diye değil,
En zor anımda geldiğin için de değil,
Hayatımdaki herşeyi sende tattığım için de değil,
Bana ilgi gösterdiğin,
Canayakın,sıcak davrandığın için de değil.

Mevla yoluna döndüğüm,
Gönül gözümü açtığım,
Damarlarımda dolaştığın,
Nefesimde ısındığın için.
Aşkı yaşattığın için,
Kıskandığım için,
Öfkemi kabarttığın için,
Beni deli ettiğin için.

Sıcacık,masum,saf ve temiz...

Seni seviyorum.

Diyorum.

Çünkü seni seviyorum.

Engelsiz, korunaksız,barınaksız...
Çocukça,büyükçe...
Genç bir bedende ihtiyar kalbiyle,
İhtiyar bir bedende gencecik bir kalp ile.

Seni seviyorum.

Diyorum.

Utanmadan,sıkılmadan...

Bazen kendime kızarak,bazen sana.
Nefret, öfke, şiddet içiçe,
Sevgi,aşk,heyecan ile...

Seni seviyorum.

Diyorum.

Dedim.

Diyeceğim.

Çünkü seni seviyorum.

Evren Özcan

Damlaların Dostluğu

Sanmıştım dınecek yalnızlığım,
şemsiyemi kapattım.
Biraz biraz ıslandım.
ışlanmayı bekliyormuşum meğer çiçekler gibi.
Önce gülücüklerim yeşerdi,
şonra hafif sarmalandım,
İyiden iyiye kucaklandım.
Yalnızlık meğer şemsiyedeymiş,
Onu kapattım, yağmuru açtım.
Damlaların dostluğu yeter bana
Sayısız dostluğa adım attım

Evren Özcan

Değiştirilemez

Kırmızı...
Kan...
Siyah...
Kömür...

Bazı Şeylerin rengi kendindedir,
Benim rengim sensin.
Değiştirilemez ki!

Sevmek bütün renklerin bileşimidir,
Bileşimim sensin.
Değiştirilemez ki!

Evren Özcan

Deniz Kokusu

Zehir gibi bir yemeğin ardından,
Sensiz ilk suyumu içtim,
Senin en son içtiğin bardaktan.
Boğazımda ekmeğin son lokması,
Çok mu gözlerinin deniz kokması,
Ekmeğimi denizden çıkarmak çok mu?

Evren Özcan

Deva Sur

Sözlerim bulut kokuyor bu aralar,
Gözlerim ateş dolu dolu.
Arada sendeliyorum,
Düştüğüm yerler oluyor bazen.
Sonra haydi kalk diye bir ses kulaklarımda,
Bakıyorum etrafta hiçkimse yok.
Ufak bir şaşkınlık, derken ayaktayım.
Yürüyorum, biraz da koşuyorum,
Yine düşünüyorum, sarhoş gibi.
Doğrulamaya çalışıyorum.
Dik durmaya...
Derken burnuma bir koku daha geliyor,
Sözlerim sen kokuyor, söyleyemesem de.
İnsan idrak etmekte zorlanıyor,
Neden durduk yere oldu bunlar diye.
Ancak durmuyor ki, durmadan oluyor birşeyler.
İyi şeyleri daha bir kucaklamak lazım sanırım.
Çivilerin üzerine düştüm sanki, çiçeklere sarılıyorum ellerimde dikenler.
Otobüs durakları sahte gibi, hiçbir yere gidesim yok,
Bitsin diye gün, uykuyu hiç sevmesem de,
Uyanmamacasına uyumak arzusu tünedi.
Kahveyi bu yüzden daha çok seviyorum,
Kendi kendime hatırlıyorum.
Yine düştüm, başımı da çarptım bu kez,
Unutmak ve acı ile tanıştım.
Kalk diyor bir ses, kalk.

Sen yürümek zorundasın.
Ayağa kalkıyorum, bakıyorum etrafa hiçkimse yok!
Kim var orada?
Biri bana kalk diyor sürekli,
Ayağa kalk!
Dik dur!
Düşmemeye çalış!
Düşersen de tekrar dene!
Aklımın içinde değil bu ses,
Biri gelip kulağıma kulağıma söylüyor.
Ayağa kalk!
Bir kaç adım, sonra yine düşüyorum.
Üşüyorum bir de ben,
Bu koyu sessizlik ve sensizlik.
Sessizliği elbet birileri böler,
Sensizliğin senden başka ilacı yok.
Ancak sen de tükenmişsin,
Devayı sur'dan beklemekten
Başka çare yok.
Kalk, haydi kalk,
Güneş'i takip et,
Kendin için olmasa bile,
Kalbinin atmasını isteyenler için.
Senin ihtiyacın sana gelmese de,
Birilerinin sana ihtiyacı var bunu unutma!
Diyor.

Evren Özcan

26.10.13 Cts 20:15

Evren Özcan

Doğum

Doğum...
Bir sevişmenin en tatlı meyvesi,
Yeni sevişmelerin habercisi.

Kanılıp da inanılıp da türeyen
Bir sevişmeden
Asla sakat bir çocuk doğmamıştır.
Sonunda ihanet varsa eğer,
Tek gecelik sevdalar uğruna,
Sevişilmişse eğer,
Doğan çocuğa acımalı.

Doğum...
Bebek kahkahaları,
Tam son nefesi arzulamışken,
İlk nefesin yangınıyla boşanır gözyaşları.
Bir bebek de içimizde doğar,
Kış da olsa mevsim sanki bahar.

En tutkulu öpüşmelerin ardında,
Bir ağaç dikilir, çatlamış toprağa.
Yeniden canlanırken toprak,
Doğum olur, can gelir,
Gözlerin ferri yanar,
Yüzlere kan gelir.

Evren Özcan

Dorlion'a Bilet

Dünyanın duvarlarını keşfettim.
Gidecek başka bir yer yok mu ardlarında?
Üstümüzde bulutlar, altımızda toprak var.
Nefes almayı özleyecek kadar.
Her sabah uyan, yeni bir umutla.
Yorul, üşen, üzül ve vazgeç!
Gülmek için çok mu geç,
Bir bilet alsam mı Dorlion'a?
Okudum, gezdim, çok bildim.
Ne kadar bildiysem, doldu gözlerim.
Piramitler, lahitler, kıydın bize ulan Hitler!
Kırmızı oldu her yer sayende, n'aber!
Bir çocuk görünce Güneş doğuyor sanki,
Kahkahaları mutluluk veriyor.
Sonra onun da büyüyeceğini düşünüyorum,
Yine duvarlara tosluyorum.
Bir bilet alsam mı Dorlion'a?
Miryakefalon'a geri mi dönsem acaba?
Kılıçlar kınından çıkmalı mı çıkmamalı mı?
Ayak seslerimizi kısmalı mı kısmamalı mı?
Dünyanın duvarlarını keşfettim.
Gidecek başka bir yer yok mu ardlarında?
Tengriler bize hesap sorarcasına,
Tüm kapıları kapatacak kadar.
Eskileri özlüyorum.
Sahi eski olan her şey güzel mi?

Eskişehir mesela?

Bir bilet alsam mı Dorlion'a?

Evren Özcan

Dost Sohbeti

Şohbetinden mahrum
Ölsem daha iyi dostum.
Seni kazanmak için
Zaman cömerti oldum.
Oysa gitmek için
Neden zaman cimrisi oldun?
Gitmese dostum; gitme!
Daha kapının eşğine ayak bastın
Özlenir oldun be dostum.

Evren Özcan

Dostun Kim

08/09/2004

-Dostun kim? , derler ya,

Hani,

-sana kim olduğunu söyleyeyim,derler ya!

Sen,doğanın dostuysan ot,

Ağacın dostuysan odun,

Hayvan dostuysan hayvan mı oluyorsun?

Evren Özcan

Dört Oda Bir Salon

Kalbim dört odacıklı
Gel birine misafir ol
Yok yok olma!
Evinmiş gibi davran rahat ol!

Yalın bir kıyafetle koridora çıkma
Üşürsün sonra
Salon biraz dar kusura bakma

Ufak yemek masasında
Bir kaç damla kan, alyuvarlar,
Akyuvarlar, kan pulcukları

Kalbim dört odacıklı

Gel evin sahibi ol
Taşın kalbime, hiç çekinme!

Evren Özcan

Duygularıma

Eğer gidersen
Denizler kör olsun
Sana göz diken aylar batsın
Güneşler sönsün
Yemin ederim ki
Dünya dar gelir yüreğime
Basamaklar kırılsın
Gözümnden düşen damlalarla
Yıkılsın buğday buğday saçların
Yosmam seni bulmak koyar bana
Düşlerim birer çeşme ise,
Ben de ondan akıp gideyim.
Vurmasın dibine kadehler
Gelmesin sana gelen trenle
Sigaralar kültablalarını ezer iken,
Ezileyim o ağacın altında yağın yağmurda.

Evren Özcan

Dünya

Dünya,
Su buharıymış gözlerdeki gibi.
Git gide katılaşmış,
Taş kesilmiş,
Yüreklerimiz gibi.

Evren Özcan

Düşen Elma

Konuşmayı öğrenmeseydi insanoğlu,
Kırar mıydı gönlünü sevdaların.
Savaşmayı öğrenmeseydi insanoğlu,
Alır mıydı canını dostun,arkadaşın.

Takvimi buldu diye yılların akıp gittiğini,
Dünya'nın dönüşünü buldu diye kıyameti,
Aldatmayı buldu diye hicranı tüm bedeniyle,
Hisseder miydi aşk bittiğinde.

Söyleyin bana insan kendine yarar sağlayan neyi buldu?
İntiharı doğrulayan yerçekimini mi,
Kalbi yaralayan silahı mı,
Vedaları başlatan vapurlar yüzün diye suyun kaldırma kuvvetini mi?

Neyi kendimize yararlı kıldık ki!
Bir sevmek vardı, sorgusuz,sualsiz.
O'nu da keşfedemedi insanoğlu.
Keşfettiğini düşünenler ise yanılmadı mı,
Yanıltılmadı mı?

Kazalar olsun diye otobüsler yaptık
Kazaların yaşandığı otobanlar...
Yahut sevgiliyi elden alan kesik çizgiler...
İki şeritli ayrılık kokan yollar...

Bunları bilseydi insanoğlu,
Doğmak ister miydi,
Tadar mıydı başına düşecek elmayı?

Evren Özcan

Düşlerimin Kadını

Yine arka koltuğa oturmuş
Düşlerim kadını
Her günüm biraz daha yokuş
Hala bilmiyorum adını

Bir tesadüf şimşekleri çaksa ömrümüze
Bulutlar ağlasa yine
Haykırarak toz duman olsa
Bir mevsimlik yine

Hani adı var ya
Bir öğrenebilsem
Yine arka koltuğa oturmuş
Ama beni bilmiyor
Düşlerim kadını

Bir tesadüf baharları gelse ömrümüze
Yapraklar dönse sarıdan yeşile
Haykırarak toz duman olsa
Bir mevsimlik yine

Evren Özcan

Düşüm

Bir bardak çayda yandım.
Dilim tatsız, karanlık gecem.
Neydi o şekerin yokluğu bilmem?
Şeker nedir, bilmedim ki ben!

Yüzüm gülse yağmur yağar,
Gözlerim bulut olur,
Korkarım ya gülmekten,
Kara dönerse de saçlarım dağ olur.

Uzun anlatırdım da, şimdi acelem var.
Hayat artık koşturmaca,
Nasılsın? - İş, güç, koşturmaca...
İki kelam, ayıp mıdır, saklı mıdır, paylaşılmaya.

Yazdıkça yazarım da bir türlü sevmem,
Bulamam ki düşümü anlatacak kelimeyi,
Oysa ne derindir, ne uzaktır, yıldızlardan da ötedir,
Düştükçe ben yere, yükselen düşüm.

Evren Özcan
05.01.2017 - Perşembe - 00:10

Evren Özcan

Düşündün Mü

Hiç düşündün mü sen
Yalnız kalmayı
Hiç düşündün mü sen
Çocuklar gibi tek başına oynamayı

Evren Özcan

Evren Özcan

Ebediyet

Şimdi geçiyordum,

Uğradım.

Hala aynı yerdesin.

Küçücük rutubetli bir dükkan...

Kaset satıyorsun, eski plaklar ve eski şarkılar.

Eski şarkıların ağırlığı gözlerde,

Kirpiklerin taşıyamadığı gözyaşları,

Rutubet.

Yeşil sanmıştım gözlerini,

Oysa yosun tutmuş pınarların.

Geçerken uğrayayım dedim.

Dükkanın yanında bir duvar,

Üzerinde küfürler, damgalar, yazılar,

Özleyenlerin izleri.

Küçücük rutubetli bir dükkan...

İçeri girmeye kıyamıyorsun,

Girsen kasveti ayrı,

Kasetlerin eski, eski plaklar, eski şarkılar,

Eski şarkıları ağırlığı gözlerde,

Kirpiklerin taşıyamadığı gözyaşları,

Hasret.

Hep aynı yerde kalacaksın,

Aynı şarkılarda özleyeceğim,

Aynı cümlelerde, boncuk boncuk düşeceksin gözlerimden,

Önce yanaklarıma ineceksin, süzüle süzüle bir paraşüt ile,

Sonra da yere düşeceksin ve kırılacaksın.

Belki birkaç tane seni kurtabileceğim,
Arada mutlaka bir parçan kırılacak,
Tuzla buz olacak ismin.
Gözlerimin önünde, yok oluşun ve hiçliğin.
Bedeni terkin bu küçücük dükkanda,
Ruhi ikametini, yüreğimin sana göre sol alt ucunda.
Kasetlerin eski, eski plaklar, eski şarkılar,
Eski şarkıların ağırlığı gözlerde,
Kırpiklerin taşıyamadığı gözyaşları,
Ebediyet.

Evren Özcan

03.11.2013 Pzr 19:52

Evren Özcan

Efkarında

Efkarında sönen bilmemkaçıncı...
Bilmem ki gözü hangi ada manzarasına takılı.
Diş geçmiyor denizlere,
Dalgalanma be kardeşim.
Benim yüreğim denizden,
Ruhum denizci.
Hep başka karaları keşfetmek ister,
Dalgalanır da durur bir yandan.
A be çocukcağız,
Hangi seste suskun dilin.
"Bir rivayete göre..." diye bir başlangıç yok bende,
Bunca yaşanmışlığın içinde.
Kadeh buz da dolsa söner mi ateşi,
İner mi şişkinliği?
Ta tepeden baksan İstanbul'a bir tahtı var,
O da gitmiş elden,
Asılı duran bir kilime takılı gözlerle,
Koca padişah tespihleriyle...
Sayma gitsin günleri,
Sana deseler bin on bin yüz bin.
Haydi saydın diyelim,
Haydi erdin Mevla'ya,
Hiç yüzün var mı,
Hiç sözün var mı?
Bu efkarında yanan bilmemkaçıncı...
Bilmem şehrin hangi yanında nefes alıştı...

Artık sobalar yanmıyor,
Onlar gibi unutulmuş ben,
İsli ben,
Cayır cayır...
Sevinir duysa sözlerimden,
Hangi gaddar sevdaya binaen.
Yokluktur sevdaları besleyen.
Ekmeğe, suya...
Hatta yokluktur,
Bir başınalıktır,
Hatta korkudur.
Suyun iki kıyısıdır,
Aynı teli tıngırdatan.
Cumbalı bir evi vardır onun,
Diyelim sana mendil attı,
Dokunamazsın,
Haramdır.
Tez kapattığı şemsiyesini açar,
Sağını döker,
Yüzünü örter,
Çeker gider.
Efkarında sayamadım bilmem bu kaçınıcı...
Bilmem kime güzel söylüyor.

Evren Özcan

07.03.2012 Çrş 23:50

Evren Özcan

Efkarında 2

Efkarında sönen bilmemkaçıncı...

Bilmem ki gözü hangi ada manzarasına takılı?

Diş geçmiyor denizlere,

Dalgalanma be kardeşim.

Benim yüreğim denizden,

Ruhum denizci.

Hep başka karaları keşfetmek ister,

Dalgalanır da durur bir yandan.

A be çocukcağız,

Hangi seste suskun dilin.

"Bir rivayete göre..." diye bir başlangıç yok bende,

Bunca yaşanmışlığın içinde.

Kadeh buz da dolsa söner mi ateşi,

İner mi şişkinliği ?

Ta tepeden baksan İstanbul'a bir tahtı var,

O da gitmiş elden,

Asılı duran bir kilime takılı gözlerle,

Koca padişah tespihleriyle...

Sayma gitsin günleri,

Sana deseler bin on bin yüz bin.

Haydi saydın diyelim,

Haydi erdin Mevla'ya,

Hiç yüzün var mı,

Hiç sözün var mı ?

Bu efkarında yanan bilmemkaçıncı...

Bilmem şehrin hangi yanında nefes alıştı...

Artık sobalar yanmıyor,
Onlar gibi unutulmuş ben,
İsli ben,
Cayır cayır...
Sevinir duysa sözlerimden,
Hangi gaddar sevdaya binaen.
Yokluktur sevdaları besleyen.
Ekmeğe, suya...
Hatta yokluktur,
Bir başınalıktır,
Hatta korkudur.
Suyun iki kıyısıdır,
Aynı teli tıngırdatan.
Cumbalı bir evi vardır onun,
Diyelim sana mendil attı,
Dokunamazsın,
Haramdır.
Tez kapattığı şemsiyesini açar,
Sağını döker,
Yüzünü örter,
Çeker gider.
Efkarında sayamadım bilmem bu kaçınıcı...
Bilmem kime güzel söylüyor.
Hem de söylediklerinin altını çizerek.
İskeleyle halat bağlasam kopar,
İçimde türlü balık...

Yelkenim söner.
Yön göstermez olur fener,
Bir yanar bir söner,
Tamamen söner.
Fırtına benim işim,
Su olsa da gemim.
Bir keman sesi çıkar gelir,
Batarım.
Okyanus da kimmiş,
Gözyaşı dururken.
Evren Özcan
08.09.2019 – Pazar – İstanbul, Türkiye
Evren Özcan

Eskimeyen Tek Mısra

Dönmezse dünya
Bilir misin aslında...
Dönmezse bu dünya
Bilemezsin aslında...
Her yolun sana çıktığını,
Her anın sana vardığını,
Her nefesin seni sardığını,
Bir de şu kalbin senin için attığını.
Dönmezse dünya
Her şiir aynı cümleyi kuramaz.
...ve dünya dönüyor,
Bu kalp seni seviyor.
Eskimeyen tek mısra
Dünya döndükçe burada.

Evren Özcan

Esmer

Islak kumlar gibi teni,
Kimler ağlatıyor bu esmeri,
Bir seven kimseyi bekledi,
Dertlerine dertler ekledi.

Orman gibi korkusuz ama korku dolu gözleri,
İçinde kaybolan binlercesi,
Ancak o aradı bir tanesini,
Dertlerine dertler ekledi.

Evren Özcan

Evlat

Ey Allahım
Affet
Biliyorum senden çok sevmemeliyim
Nurun var yüzünde
İnanamıyorum ben böyle bir mucizeye

Evet biliyorum
Senin sonsuz rahmetin
Sonsuzdur mucizelerin
Affet
Onu çok seviyorum

Lütfen onu daima başışla ve esirge
Bir tek sana emanet
Bir tek sana ait

Üstelik başka diyarlarda
Başka anne babaların gözleri yaşlı
Yüreklere dağılı iken
Yaptığım bu hadsizliği affet!

Yalnız sana sığınırım
Yalnız sana ait tüm varlığım
Bağışla ve affet

Aldığım her nefeste ona faydalı olayım
Sen de benden razı ol

Şu ahir zamanda
Kalan kumdan kale ömrümü bağışla

Sana çok şükür böyle bir meleş evimize misafir ettiğin için
Sana çok şükür içimiz karardığında
Onun bir gülüşü ile aydınlattığın için

Tüm olmayanlara
İsteyenlere ver
Olanları koru

Yüreği dağlananları..

Evren Özcan 13.11.2013 Pzt 00:17

Evren Özcan

Ey Sokrates

01/07/2004
Ey Sokrates!

Sen misin zehrini içen kana kana?
Azıcık yavaş ol, al bir nefes!
Ne hoş değil mi ölmek doğruların uğruna.

O halk biliyor sen doğrusun
Ama halk olmazsa kraldan kim korksun?
Ölürsen kalacak dünya doğruluktan yoksun
Sanma ki sen bu dünyaya çoksun.

Ey Sokrates!
Keşke herkesin canı çekse,
Baldıran içşe.
Herkes doğruluk için ölmek istese,
Yalan dünya yalancılara kalsa.

Evren Özcan

Ezo Gelin

Hayatlarımızı illa ki birşeye benzetmek istersek,
Ezo gelin derim.
Bol malzemeli,lezzetli,iştah açıcı...
Yakarışları duyar gibiyim,
Hangimizinki lezzetli, hangimizinki iştah açıcı...
Derim ki;
Acılar bile tat verir,gözyaşları bile iştah açar.

Ezo gelin,
Düğün-dernek...
Kimi zaman para krizi,kimi zaman kalp krizi,
Bazı bazı aşk ikizi...
Hani diyorsanız ki illa ki birşeye benzetelim hayatı,
Ezo gelin derim.
Dumanı üstünde, sıcak sıcak,
İsteyen limon sıkabilir,az pul biber de iyi gelir.
Hayat budur,
Buyrun,afiyet olsun!

Evren Özcan

Fast Food Kültürü

Karnım çok aç ve vaktim çok az.Koştur, koştur; sonunda bir burgerci bulabildim.Fazladan hardal sos olsun, mm biraz marul ekleyin lütfen ve bir de ranch sos...Teşekkürler.

Günlük koşuşturmalarımız arasını da geçin beri yana gelin şöyle.Artık ne zaman acıkırsanız acıkın, yeri de ne olursa olsun, yemek yapmaya hiç vaktiniz yoksa, yemek yapmayı becerememek ile üşengeçliği çift kaşarlı ismarlıyorsanız ya da hergün dışarıdan yiyecek kadar zenginseniz, kapısını mutlaka çaldığınız, aradığınız bir büfeci, burgerci, pizzacı vb. vardır. Doğrudur, pek vaktimiz yok bunca dosyanın, raporlamanın, evrakın arasında Kızarmış Pekin Ördeği yapmaya ya da şişleri mangala dizip yanına çoban salatası ekleyip afiyetle yemeye.Bu şartları biz yarattık.Deli gibi koşturmanın gereksiz haz verdiği ve görünürde çok iş yaptığı izlenimi ve etiketi veren, sakız gibi uzayan mesai saatleri ve sonunda ortaya hiçbir şey yapılmadığı ya da bir türlü tamamlanamadığı durumunu ortaya çıkan çalışma hayatının yanı sıra yahu biz niye debelenip duruyoruz, önce sağlık deyip spor salonlarına koşuşturan güruhun en sadık artçısı fast food gıdalardır.Büyük bir iddia ile söylüyorum.Yahu kardeşim sen ne atıp tutuyorsun öyle de diyebilirsiniz.Haklısınız! Ben sadece elime geçenler fazla ağırlık yapmasın diye atıyorum, tutabilene acı vermez.Niyetim kafa göz yarmak değil.

İnsan hali acıkıyoruz.Gerçi ramazan ayının henüz başında pes etmiş izlenimi vermek istemiyorum.Bedenen tokum, ruhen tokum ama beynim biraz tarifleri karıştırmak istedi.Son yıllarda o kadar çok yiyecek mekanı açıldı ki, yakında bir apartman dolusu restoran ya da cafe sahibi insan olacak.Düşünsenize konu-komşu birbirine yemekleri ile hava atıyor, caka satıyor, dedikodu yapıyor.

-Kız, Berkerler'in mutfağında at çıkmış, duydu mu?
-Hülya, geçen Tufan'ın Yeri'nde yedim.Anam, adam bir yakışıklı bir yakışıklı, yaptığı berbat makarnayı bile bayıla bayıla yedim.
-Olm, bizim mantının içinde edson arantes de nascimento sosu var sen ne diyosun.Kayseri halt yemiş, Nikaragua mantısı bu..

Özellikle ekonomi ne zaman kötüye gitse, bizde köfte şaklatmak, mantı kapamak, yufka açmak, dolma sarmak moda oluyor.Her yanda cafeciler, kahveciler, coffeeciler türüyor.Ortalık restorandan geçilmez oldu.Bir de hepsinin şubesi olunca, değmeyin keyfime.Oh oh...Dört bir yanda gırtlaklar, yemekler, tavuğun şekilden şekile girişini büyük bir onurla izlemek.Türküm, binbir surat tavuğum, ilkem müşteriye kandırmak, bir tabak yemeği 20 TL'ye kakalamak...E nomal tabi.Her işletmeci mekan kirasını, hava parasını çıkarma derdinde.Gece 1'lere kadar açık bir mutfak ne kadar salim olabilir.Olsun bana doughnut ile geçen kahvem yeter.

Hepsi bir yana, fast food bizi çok bencilleştiriyor.Paylaşımçılığımıza büyük darbe vuruyor.Normalde evde olsak, çok acıksak bile nereden baksanız bir yemeğin önünüze konma süresi 30 dakika.Açlığımızın yarısı haybeye gidiyor.Yani hem açlık eşiğimiz düşüyor hem de kendimizi tam anlamı ile tatmin edemiyoruz.Oysa bir burgercinin önünde olsak ve desek ki bana bir şakşuka menü, hoop mideye...O süreçte de şakşukamız bol patlıcanlı olsun, sosu bol olsun, işte tam ağızma layık bir yemek dedikten sonra, tüm paylaşımçı yanımızı hatıralar sarmış oluyor.Çünkü o an kim kanka ne yiyorsun, ooh götür kanka derse, ağızımızdan çıkan en samimi sözcük sağol kanka oluyor.Yani kanka buyur, kanka gel yemek yiyelim diyen yok.Çünkü o şakşuka bizim.Belki de Tarık Mengüç'ündür bilinmez.

Oysa bir kuru ekmeğimiz olsa şimdi, bir baş 'sovan'ımız, biraz peynir ve domates de benden olurdu.Çayı kim demliyor acaba?

Mp3 playerlar ile otobüslere biniyoruz.Şöyle bir bakıyorum, evladım nerede okuyorsun diyen o teyze yok, adres soran o rockçı ama efendi, büyüklerine saygılı genç yok.Yemek yiyoruz, ekmeğin o bölünme sesi yok.Halk ekmek bile bölünmesi değil, hatta altınçörek çıktığından beri hakgetire...Televizyon izlerken bir kumanda kavga meselesi dahi olsa yeterdi, şimdi ikinci televizyonlar evde, ofiste, işte, her yerde...

Kişiselleştirme çağındayken tabi böyle gereksiz, eski düşüncelere sahip olmak anlamsız. Kendi ayakkabılarımızı tasarlattığımız firmalar varken, aslında ne kadar da memnun olmamız gerekiyor değil mi? Peki bu memnuniyetsizliğimiz neden? Neden Algida, paylaştıkça artan tat reklamı yapıyor? Neden ayrı düşmek zorundayız, iki kırık kalple geçmez bir ömür, değil mi Serdar Ortaç?

Fast food bencilleştiriyor.Benim sandviçim bana özel sos, benim menüm, istediğim kadar köfte, salam, kaşar vs. O an çok ama çok mutlusun ama istikrarsız mutluluklar ne kadar mutlu etmiş ki..Tamam sürekli deliler gibi mutlu olmak zorunda değiliz.Ancak başını yastığa koyduğunda mutlu musun? Tüm gayen bu değil mi?

90'ların başında Taksim'de başlayan bu kültür, gün geçmiyor ki hayatımızı sarmasın. Her yanımızı esir almış vaziyette...Kumandanın kapama tuşu tümünden kapamıyor üstelik. Stand-by...

Evren Özcan 12.08.2010 Prş 10:21

Evren Özcan

Fenerbahçe Yolunda

Çiçekler açan kaldırımlar,
Nizami aralıklarla dikilmiş ağaçlar,
Rüzgarın süpürdüğü sigara izmaritleri,
Güneş'in kokusu hissedilebiliyor Fenerbahçe yolunda.

Yalnız başına yürüdüğünüz zaman,
Yalnızlıklar unutuluyor bir an,
Denize doğru yürüdüğünüzün farkında,
İnsanı huzur kaplıyor Fenerbahçe yolunda.

Bir uç, bir burun ve ufacık bir koy...
Fenerbahçe Parkı'nda ötüşen kuşların
Sevişmeleri dokunur dudaklarına,
Yalnızlıklar unutulur Fenerbahçe yolunda.

Sevgiliyle yürünse de o yolda,
Yalnız değilsinizdir, baharın kolları yanibaşınızda.
Bugün senin için pembe bir karanfil kopardım,
Yaprakları sen kokuyordu Fenerbahçe yolunda.

Sen karanfil yaprakları olarak,
Yalnızlıklarımı sildin, suçu(!) Fenerbahçe yoluna attım.
Beklediğim buydu sanırım,
Sana tekrar aşık oldum Fenerbahçe yolunda.

Evren Özcan

Fırtınalar

Fırtınalar...
Batmamak için çırpınan bir sandal,Boğaz'da,
Bulutlar gri...
Yüreğimde bir umut,
Yüreğim haylaz bir çocuk...

Keşke deprem olsa der dudaklarım,
Bunca ölümden sonra,vahşice,haince,sessizce.
-Keşke deprem olsa da yıkılsa herşey!
Dindirmiyor yokluğunu,seni bana getirmiyor,hiçbir mey.

Fırtınalar...
Bir albatros kuşunun gölgesi,
Seni götüren uçağı anımsatıyor,
Vargücümle taş atıyorum,taşlıyorum onu.
Boyum kısa kalıyor.

Her nefes acıtıyor beni,
Canımı yakıyor,sıkıştırıyor yüreğimi.
Yüreğimde bir umut,
Yürek değil yokluk.

Fırtınalar...
Gençlik...
Fakir fukara...
Aşık...

Evren Özcan

Film

İnsan olmak yerine
Bir film olsaydım
Sonum olsaydın
Sende bitseydim

Evren Özcan

Evren Özcan

Gayemiz Yaşamak

Yaşamak değil miydi tüm gayemiz?
Hani ağlamak yoktu kitabımızda?
Yoksa yaktılar mı kitabımızı da?
O kitap öylesine mühim, öylesine temiz
Şimdi gelmiş -Çarpma! diyoruz kalplerimize biz.
Her bir sayfa bir kalp atışı,
Bir damla kan pompalanışı.
Yaşamamıza vesile bir nefes alınışı.
Bütün damarlarımla beraberim yaşamak için
Kan devranı döndükçe kaçmak niçin?
Yaşamak değil miydi tüm gayemiz?
Ben öyle yapıyorum;
Bilmiyorum ya siz?

Evren Özcan

Gazeteler

Ne felaketler yazı gazeteler
Ne depremler depreşti onlarda
Ne fırtınalar ne seller.
Ne kadar acımasızdı adam öldürenler
Kuytu köşede intihar edenler...
Politikadan nağmeler.
Şundan bundan uçuşan kelimeler.
Gazeteler gazeteler gazeteler...
Bir kıyameti yazamazlar
Bir de sana olan aşkımı...

Evren Özcan

Gece

İşte buna yazılır
Ben gibi yarım kaldı
Tamamlamak gerekir
İşte buna okunur
Dualar gibi kutsal oldu

İşte uykularım bölünüyor
Kırpıklarımın arasına sıkışmış
Ne kadar ısrar etsem de kendime
Yavaş yavaş teslim oluyorum benliğine

İşte sana cidden aşık oluyorum
İşte saat 3 buçuk ve işte karanlık

Evren Özcan

Gece Gece

Bu odada hepimizi aydınlatan bir mum ise,

Hangimizin kibri kendine kar.

Senin ya da benim nefesim yeter ise,

Söyle hangimiz kral?

Ev dışında hiçbir yerde ses yok,

Gibi gelir,

İçin dışında hiçbir yerde ses yok,

Bazen öyle istenir.

Tatlıyı da tuzlunun arasından seçebilirken hepimiz,

Nefes alma zorundalığımızı ilaveten,

Susuzluğa bahane terimiz,

Söyle hangimiz işçi?

Maytap mı yakarsın, mayına mı basarsın,

Mayıs gelir, meydana çıkar,

Dört mevsimde susarsın,

Meydanda halay çeker,

Zurna susar, vazgeçersin.

Yüzünde savaş boyaları,

Rolün bitince temizlersin,

Herhangibirimizin ölümü kayıp ise,

Söyle hangimiz ayıp?

Çarmıha mı gerdiler,

Gazodasında mı boğdular,

Anana mı sövdüler,

Esaretin ister daha kaç bedel?

İspanyol desem, esmersin,

Rus desem,sarışın,
Ten rengi verir,
Söyle hangimiz insan?
Şimdi gece gece bir ormanda yürüsek hep beraber,
Uğultular kulaklara düştüğünde,
Yüreklere düşmez mi ürpertiler,
Ayaklar sakınmaz mı böceklerden,
Gözler karanlıktan,
Bilinç,öteki bilmem kaçınıcı tür yüzleşmelerden,
Söyle hangimiz yaman?

Evren Özcan

31.07.13 Çrş 03:47

Evren Özcan

Gece Yine Soğuk

08/01/2006

Gece yine soğuk,
Odam sensiz donuk,
Gözyaşlarım arıyor akacak bir oluk,
Duygularım yaramaz, sanki çoluk çocuk.

Susarım da söyleyemem aslında,
Söylesem de anlatamam,
Anlatamıyorum da zaten,
Seni öyle çok seviyorum.

Sensizken canım boğazıma geliyor,
Haylazlıklar boğazımı düğümlüyor,
Avuçlarıma karlar yağıyor,
Gecenin soğukluğu yine kapımdan sızıyor.

Susarım da söyleyemem aslında,
Sen konuştuğuma bakma,
Mırıldanırım bir şeyler, seviyorum da derim ya,
İşte o da yetmez bana,
Seni öyle çok seviyorum.

İçime taş düşer yokluğunda,
Ezilir bedenim ağır bir günah varmış gibi,
Seni bana her soruşumda,
Seni seviyorum derim,
Bu bana yetmez ama.

Gecenin soğuk olsa da,
Seni düşünmek yeter bana,
Sıcacık bir sevda sunuyorum gecenin soğuğuna.
Benden sana.
Seni öyle çok seviyorum.

Evren Özcan

Geç Döndü

Bugün Güneş geç doğdu.
İmam mı geç kaldı,
Yoksa Dünya mı geç döndü?

Bugün gece geç oldu.
İmam mı geç yattı,
Yoksa Dünya mı geç döndü?

Evren Özcan

Gel de Bu Aşka Şiir Yazma

Bir ansiklopedinin cildi gibi,
Bir romanın akıl sır ermez sonunu ürkek ürkek beklemek gibi,
Erkekçe sevdim seni.

Arada bir içimde buğularla camlara yazı yazdım,
Hasretinden coşup da içli içli ağladım,
Erkeklüğimden utandığım için değil,
İnsan olduğum için,
İnsanca sevdim seni.

Gel de şiir yazma bu aşka,
Ne kalemler kırıldı önümde ne kağıtlar diz çöktü,
Dilim sustu ya parmaklarım tetikleri çözdü,
Sana aşık olan kahve telvesi bu iki gözdü.
Fallarda sen çıkasın diye içtim o gözlerin özünü,
Kalp temiz, niyet rüyasına yatmak gibi,
Sevdim seni,
Safça,temizce,
Ama öfkeli, ama sakince,
Sevdim seni erkekçe.

Gel de şiir yazma bu aşka,
Seni yaşamak için,
Sendekileri öldürdüm bazı bazı,
Terketmeyişinden anladım,
Senin için bir galibiyettim, belki de bir alınyazısı,
Sabrettim, şimdilerde kalbimde ömrümün ilk yazı.

Nihayetinde gecelerin sana vardığı günler biriktiriyorum,
Ateşinden eridiğim,
Kar olup yağdığım, teninde süzöldüğüm,
Kah şömine başında, kah sobanın kıyısında,
Borularından is geçen, gözlere sis düşüren...
O şömineyi yakan ateş gibi,
O sobayı kurduran kış gibi,
Erkekçe sevdim seni.

Gel de şiir yazma bu aşka!
Her gün bir ayrı seviyorum seni,
Bazen çok masum, bazen çok ateşli,
Telefon ahizelerine rastgelen iki çift söz,
Yakut, zümrüt, gümüş, altın işlemeli...
Sabahlara kadar sevişmeli.
Seni sevdim,
Küçücük bir çocukken, kocaman bir adam gibi.

Evren Özcan

Gel de al Őirlerimi

Söylemediğin lafları sahiplenmek
Kimi zaman delikanlılık,
Kimi zaman aŐađılıklık.

Gel de al Őirlerimi,
Sana yazmıŐtıım onları.
Kendi kendini soymuŐ olmadın mı;
Çıplak kaldın haberin var mı?

Evren Özcın

Gelmeyeceğın Yollar

Bir camdan bakakalsam
Gelmeyeceğın yollarda gözüm kalsa.
O ince, o narin cam
Bana koca bir duvar gibi gelse
Onu kırsam, yıksam, ellerimi kanatsam
Gelmeyeceğın yollara kanımı akıtsam.
Ardı sıra bir rüzgar, bir fırtına, bir kasırga çıksa
Kırdığım camın parçalarını sana sürüklese...
Gelmeyeceğın yollara
Bir çift bakış, birkaç damla kan ve cam parçaları serebildim.
Geleceğın yollara kırmızı halılar serdim,
Seni bekliyorum

Evren Özcan

Gerçek Bir Sevda

Gerçek bir sevda benimkisi,
Onu kaybetmemek için benimle kalma!
Gerçek bir sevda benimkisi,
Sen de sev beni; seviyorsan başını göğsüme yasla!

Sen geldiğinden beri,
Gözlerim değişti.
Kulaklarım,
Kalp atışlarım bile...

Seni sevdiğimden beri,
Sözlerim değişti.
Canım,
Hayatım bile...

Evren Özcan

Gerek Yok

Gözlerin okyanus olması için mavi olmasına,
Saçların Güneş olması için sarı olmasına,
Sözlerin öz olması için güzel olmasına,
Sevginin anlaşılması için aşk olmasına,
Gerek yok!

Evren Özcan

Geri Dönüşün

Ağlıyor
Sokaklar, romanlar, eski taşlar
Sevmiyor
Gidenler, kalanlar, koparılan yapraklar
Artık hüzünleniyor
Seninle anılan şarkılar
Artık değişiyor
Mevsimler, kapımda kışlar
Susmuyor
Giden vapurlar, kalkan trenler...
Dudağımda acı ısıklar
Konuşmuyor
İçimdeki hevesler, geri dönüşüne nöbet beklerler

Evren Özcan

Gibisin

Güneş gibi yakan bahar gibisin
Denizler hiç kalır tenimde.
Mazide kalan anı gibisin
Sayfalar erir gider ellerimde.
Göge bakınca görünür gibisin,
Bulutlar uçar gider gözlerimde.

Benim yolum aşktan geçer,
Aşk için, sevgi için,
Yarınlar var kırılan kalbimde.
Dağlara çıkar gibisin,
Taşlar var cebimde.

Evren Özcan

Gölge

Gölgeler salladım beşğimde
Uçsuz bucaksız, kara gölgeler.
Duvarımda oynadılar
Kimi zaman korkuttular beni
Aman Allah'ım dediğim zaman
Çıktılar benimle yola.
Önüme geçtiler,
Yenildik gereksizce,
Uçsuz bucaksız, kara gölgeler,
Sevdiğim zaman yıktılar beni.
Dağlar dumanlı gölgeler
Uçsuz bucaksız kara gölgeler.

Evren Özcan

Gönülden Sevgiliyiz

Laleler açtı İstanbul'da.
Sana dokunmak vardı Emirgan'da.
Telefonlaşır, buluşurduk,
Altıyol-Boğa'da.

Pembeler açtı İstanbul'da.
Bahar geldi aç camı, tat rüzgarı.
Al içeri onu okşasın tenini,
Rüzgara, dokunuşumu anlat dedim.

Papatyalar açtı İstanbul'da.
En sevdiğin renkti sarı, beyazın yanında.
Fal bakmaya gerek kalmazdı, gözlerine bakınca.
Biliyordum, beni seviyordun.

Korular şenlendi İstanbul'da.
Yedi renk, Yeditepe, yedi boyda.
Eskiden nasılsak şimdi öyleyiz,
Herkes sevebilsin bizim gibi,
Aşka yanık, gönülden sevgiliyiz.

Evren Özcan

Gözşehir

Birbirine aşık iki şehirdi gözlerim,
Asla birbirini göremeyen.
Birbirine uzak iki şehir miydi bakışmaları sevgililerin,
Asla birbirini sevemeyen?
Olmayan bir sevgilinin hayali miydi yakınlığı gözlerimin?
Asla şehirleşemeyen.

Evren Özcan

Günaydın

Günaydın!
Bu sabah kahvaltıda gazetem yoktu,
Peynirler küflenmiş,
Zeytinler buruşmuştu.

Yataktan kalkınca ne el ne yüz yıkadım,
Koştum hemencecik mutfağa,
Sen yoktun ya sofrada,
Her şeyin tadı kaçmıştı.

Sonra ayılmak istedim,lavaboyla seviştim,
Bu daha beter yordu beni,
Aynayı da kirlettim.
Cildim kuruydu, traş olmak istemedim.
Sen yoktun ya, saçım başım karıştı.

Açtım penceresini mutfağın,
Gelmeni bekledim evimizin kokusuna.
Seni çok uzaklarda görür gibi oldum,
Oysa ben yakınlarla aşınaydım.

Kalakaldım öylece,
Gelişine açlığımı da ekledim.
Ekmek bayattı, damacana boştu,
Ödemediğim faturayı akmayan musluklar haber veriyordu.

Dirildim birazdan,
Ev toz içindeydi.
Toz bezleri ise son attığım çöp torbasının içindeydi.
Sen yoktun ya evin neşesi kaçmıştı.

-Günaydın Güneş!
-Hoşgeldin!
İyi ki bu sabah uğradın.
Yoksa ben hayattan ne anlarım,
Sen doğdukça ben de doğarım.

Evren Özcan

Güneş Eşsiz Bir Hazine, Ay Damlamış Yeryüzüne

Ay bu gece bir mum kadar güçlü.
Bir parçası yeryüzüne damladı bile.
Hem de tam denizin üstüne.
Siz sevginizi oraya koyun
Dalga dalga yayılsın yeryüzüne.

Güneş ise bugün bir ölü kadar güçlü.
Hiç doğmadı yeryüzüne.
Toprağın altına girmiş diyorlar.
Siz toprağı kazın!
Güneş, eşsiz bir hazine.

Evren Özcan

Güneşin Gücü

Düşünceli bulutlar kusuyorlar içlerinde ne varsa,
Bir kuru bir yaş gözler İstanbul'da.
Güneş bir solgun, rüzgar bir yorgun,
Sanki herşey her yerde bir ben durgun.

Endişeli olmak yersiz aslında,
Kaşları çatmak boşuna-Üzme İnsanları-
Yangın gibi habersizce başlar-yakar,
Buzdan adam değilim ama yanmam-İnadım kendime-

Saçma sapan sorular beynimde,
Saçma sapanlar insanlar her yerde.
Ayıklamazdım, pirincin taşını,
Taşlar almış gitmiş başını.

Düşünceli bulutlar kusuyorlar içlerinde ne varsa,Sırılsıklam olsa da her yer-nasıl
kuruyacak-Güneşin gücü bizi nefes aldirmaya yeter,Kendime öğüdüm hep bu
oldu-İnadım kendime-
Onca tilki olsa dolaşsa kafamda,Arabesk sözler düşmeşe de yakamda.Taştan yürek
yapsa da beni dostlar,Yürürüm tünelin sonuna göreceğim ışığı-güneşin gücü bize yeter-
Dönemeçli yollar haritamda,
Nakış işlerim-İnadım kendime-Bıçak dayanır kemiğime
Kırılana dek ben varım-güneşin gücü bize yeter-
...bir gün...olacak..
Evren Özcan 23.06.2010 Çrş 17:19

Evren Özcan

Hayat

Kalabalık ve yalnızlık...
Hayat...
Kalabalıkta kapkaç, bombalama...
Yalnızlıkta ihanet, aldatma...
Hayat...

Savaş ve barış...
Hayat...
Savaşta kan izleri...
Barışta hayat çizgileri...
Hayat...

Nefes...
Hayat...
Nefs...
Hayat...

Parçalar ve bütünler...
Küllüklerde tütünler...
Kadehlere konuyor kalpte kederler...
Hayat...

Aşk...
Namus?
Şeref?
Yatak...
An...
Yaşamak...
Hayat...

Sarılmak?
Sevmek?
Kenetlenmek?
Birlik?
Sadakat?
Hayat.

Evren Özcan

Hayat Adlı Ferman

Bıktım artık biliyor musun ey dost!
Nefes almak bile bana dar gelir.
Ne anlayan var halden, ne halime derman.
Allah kimseye çaresiz dert vermesin.

Kimse bilmez kırgın gideceğim,
Oysa kırgınlığımı söylemek istediğimde söyletmediler.
Bu ne yük bu ne duman
Ne anlayan var halden, ne halime derman.

Susmak paye getirmiyor,
Konuştukça yüreğim biraz daha eriyor.
Yalancı çıktım,Edirne'den öteye geçmez doğrularım.
Gülerken bile dağlanır, ağlarım ya,
Bıktım be ey dost!

Canımdan can gidiyor her vakit,
Bu hayat alıyor benden herşeyimi nakit nakit.
Sanki bir kuşum kafeste,
Onun da pisliğini eller temizler hiç olmazsa.
Bana ne düşer, ellerin pisliği, kendiminkinin yanısıra.

Kalbimde keskin bir hançer yarası,
Boğazıma düğümlenen sivri bir taş parçası,
Gözlerim kuruluktan unutulmuş bir çeşme,
Yok artık kimsenin ne tası ne kovası.

Biliyorum suçlu benim ne de olsa.
Doğruları savundum, ama doğruları yanlış yaptım.
Kimseye anlatamadım beni,
Gözlerim açık gideceğim besbelli.
Şeker bile tatlı değil, dişlerimi çürüten bakteri.

Söyleyemem derdimi kimseye,
Söylesem de anlamazlar ya beni biçare,
Sevdam benden uzakta,
Alinyazım karalarda,
Anam babam çok başka zamanlarda,
Kime söylesem anlamaz ya beni biçare,
Ne dost var ne post!

Korkularım, birer canavar oldu çıktı karşıma,
Yalnızlıklar hep kolumu kırdılar ya,
Bıktırdılar beni ya dost!
Yaşıyorum işte kederler ile kolkola.

Efkara tapar olmuşum.
Kadere sitemkar,
Yalnızlıkların kölesi,
Parasızlığın son kurbanı...

Gideceğim.

Ama nereye?
Bilemem ey dost!
Bak bu sana bohçamda kalan son ekmeğim kıyısı,
Yemene bak, başka yerde bulamazsın böyle kıtırı,
Beni anlamadı ya insanı, havyanı, katırını,
Gideceğim.

Hepinizden özür dilerim,
Suçlu benim sevdiklerim,
Anlatamadım kendimi.
Bilemedim doğru yalan söylemeyi.
Yalan gibi yalan söylediğim için gitmek zorundayım,
Siz bana aldırış etmeyin.

Ne halden anlayan var, ne halime derman,
Yazmadan avuçlarımda kaldı izi, hayat adlı ferman.

Evren Özcan

Hayat Apartmanı

1.Kat - Doğumhane

Ağlayan bebek sesleri duyuyorum, yalnız değilim.

O kaşık kadar mutsuzluğum, herkesi mutlu ediyor.

Hatıralarım başlıyor fotoğraflarda ezelden.

Telaşlı ve minik kalp atışlarım ile

Öğretmen kapıdan içeri giriyor ve sınav başlıyor.

2.Kat - Okul

Harfler öğreniyorum, alfabe diyorlar, elifba diyorlar,

Çıglıklarım şekil buluyor,

Tabi söyleyemediklerim de oluyor, dil susuyor, dilrubayı öğreniyor.

Öğretmen çıkarın kağıtları yazılı yoklama yapacağım diyor,

Sınav salonunda yalnızca kalem sesleri duyuluyor.

3.Kat - Delikanlı Çağları

İçimde bir alev topu beliriyor bir anda,

Gökyüzü masmavi, yağmurda ıslanmak çok güzel!

Hayallerimin ucu bucağı yok, ağaçları mor, kuşları yeşil, güneşi pembe çiziyorum.

Öğretmen, bu derste hayallerimizi resmetmemizi istedi.

Mis gibi toprak kokusunu düşünüyorum, havsalam taptaze.

Çocukların gözyaşlarını toprağa dökenler aklıma geliyor, düşünceliyim.

Sınav zorlaşıyor.

4.Kat - Askerlik

Rahat! Hazır ol!

Sağa dön! Sola dön!

Nereye dönsem bilemiyorum!

Yönümü bulmalıyım, arıyorum kendimi, içime dönüyorum, sadme-i inkılabı görüyorum.

Öğretmen yine geldi; başlar dik, göğüsler dışarıda, karınlar içeri,

Sınav düzeni oluşuyor.

5.Kat - Evlilik/Aile

Vedaların en zoru ve en güzeli...

Elveda baba ocağı – ana kucağı!

Merhaba yarım, yolum, yoldaşım,

İyi ki doğdun evladım!

Maytaplar, meşaleler yanıyor, büyük bir sevinç var, tam bir meyl-i ibtisam.

Öğretmen düğüne gelmese olur mu?

Artık direk sensin, sana tutunacaklar, güçlü ol evlat, diyor.

Sınavın önemi artıyor.

6.Kat - Huzurevi

Merhaba, siz niye buradasınız acaba?

-Oğlum yurtdışında...

- Benim de eşim vefat etti.

Yalnız zor oluyor tabi, böyle bırakıp gittiler sahi.

Gökyüzüne ne zaman baksam buğulu artık, mavi de olsa, gri de olsa aynı, şeb-nisare gitti.

Öğretmenimi özlüyorum artık. Sınav sonuçlarının açıklanması bekleniyor.

7.Kat - Zincirlikuyu/Karacaahmet

Yer 7 katman, gökkubbe aks-i seda ettik ilk nefesim.

Her anı yaşadım ve her sesi işittim,

Makberi ilk kez duyuyorum.

Hoş geldin son nefesim,

Kavuşuyoruz galiba öğretmenim.

Hayat, geldi, geçti ve sınav bitti.

Evren Özcan

Haydi

Haydi öp de kurtulayım,
Bileyim ellerinsin, benim değilsin.
Çabuk geçer bu hastalık, ayrılık,
Çaresiz değilsin, ölüm değilsin.

Haydi sev de ben de vazgeçeyim senden,
Bir çırpıda vazgeçtiğin gibi benden.
Alışkınım, ilk değil ki bu yalnızlık,
Sen de hepsi gibi geçtin tenden,
Tabi biraz ruhtan da gitti elden.

Haydi sarıl da belki biraz biz sarılmışız gibi hissederim,
Bu defa tek başına oturup banktan sahili izlerim.
Karanlık olur, yine hiçbir şey göremem,
Elimde senden hatıra sigaram, biraz kahve, yarım kalan hartım,
Gerçeği yaşarken bir yandan kementlerine yakalandım hatıraların.

Haydi seviyorum de, bitsin bu işten tümden,
Namlundaki tek mermiyi alnımın çatısına ettir isabet,
Ağır yaralı halime, iyi bir makyaj lazım, onu da sen yap, bir zahmet,
Eskisinden çok daha neşeli, çok daha gülerken,
Kalbin ağırlığı artıyor, her atıştan, senin yüzünden.

Haydi seviş de, aidiyetine sığın başka bir ilahinin,
Aşk ile yananlardan küle, aşka ihanet edenlerden gül.
Dört bir yana hızlı koşuyorum görürsen,

Ne fark eder, duymasan, görmesen, bilmesen.

Bıçağın sırtı, padişahın hançeri, bilgenin kalemi de olsun,

Haydi Allah'a emanet ol, sen, ve hep mutlu ol, isteyerek veya istemeden.

Evren Özcan

26.11.13 Salı 00:10

Evren Özcan

Her Sabaha Uyanılamıyor

Her sabaha uyanılamıyor.

Gün bazen senden ağarmıyor.

Hatta belki de sen ağarmış olabiliyorsun,

Soluk beyaz betin benzin.

Yıllardan öte bir dostun haberi geliyor birden,

Kendinmiş gibi yürek bir an duruyor ve hatırlatıyor.

Biten herşeyi, yitirdiklerini, tükendiklerini, tükettiklerini.

Öyle birşeydir ki, koca ömür yer yüzünden kaybol,

O an geldiğinde, herkes sesini duyuyor, konuşmadığın halde.

En düşmanın dize geliyor, gözlerinde bulutlar,

Tabancalar yerde,

Gözkapaklarının altında uzun metraj bir film,

Her anı ile yaşanılıyor.

Her sabaha uyanılamıyor,

Belki yarın, belki yarından da yakın.

Bugünün şerefine: Herkese günaydın!

Evren Özcan

26.10.13 Cts 11:36

Evren Özcan

Hey Griler

ya sonsuzluktur..ya anlık..

ya göz ucu ile bakarsın..ya da her zamanlık...

ya kardeş gibi sarılırsın..ya da kalles gibi arkadan yaralarsın..

ya cesursundur ya da dağınık...

ya dibine kadar yaşarsın..ya da an be an kaçarsın...

hayat budur.

oyunlar ile sadece oyuncu olarak kalırsın..

herşeyini ortaya koyarsan çok ama çok yara alırsın..

fakat en gerçek kazancı sen yakalarsın..

ya gerçeğin peşindedir..ya da kendi gerçeğinin peşinde..

herkes kendi gerçeğini yaratır..ama asıl gerçek yaratılmıştır.

ya kader dersin ya evren.

hayat budur.

oyunlar ile sadece oyuncu olarak kalırsın.

hey griler!

ya siyah olmak gerek ya beyaz...

Evren ÖZCAN

01.05.2010 Cts 10:54

Evren Özcan

Hicazkar Saz Semaisi

Hicazkar saz semaisi...
Kulaklarımda nefesi,
Yetmiş iki telli halı,
Akşam sefası semada,
Kadehte kan kırmızısı.
Efkarı söylettiriyor,
Göğüsler dolu aşk, rakı
Meze oldu gözyaşları.

Hicazkar saz semaisi...
Sevmek engebeli yolda,
Sevişmek adımbaşında.
Tat kalmadı ağızlarda,
Ruh hasta aşk acısıyla.
Göğüsler dolu taze dem
Dudaklar gurur içinde
Ne gam söyler ne de matem.

Hicazkar saz semaisi...
Yaktı içimde bir yeri.
İçimizdeki bir yeri.

Evren Özcan

Hüznüm

Kaderin gözyaşları akar durur içimde,
Güleceğime ağlıyorum sevince.
Gözlerim belli etmiyor halimi
Hüznüm, sevgililerim gibi derinlerimde.

Evren Özcan

Islama Köfte

Adapazarı'na gittiğiniz oldu mu?

Ben çok gittim.
Neden gittiğimi söylemeyeyim.
Söyledim ama...

Bir keresinde çok ıslandı gözlerim,
Yağmur mu yağdı,toz mu kaçtı bilemedim.
Karnım da açtı,
Islama köfte yedim.

Hayatın çarkına bir caddede takılacağımı ölseydim,bilemezdim.
Çark Caddesi'nde saat 3'e 10 kala gezdim.
Neden gezdiğimi söylemeyeyim.
Söyledim ama...

Bir keresinde çok ıslandı gözlerim,
Birisi beyaz soğan mı doğradı,karabiber mi öğüttü bilemedim.
Belki de bu benim için bir öğüttü düşünemedim,
Karnım da çok açtı,
Islama köfte yedim.

Aha tam şu köşeden, Sapanca minibüsleri kalkar,
Bilet almaya gerek kalmaz,elli kuruşa atar.
Hanım'ın yeri var göl kenarında,
Domates çorbası mis gibi,bol kaşarıyla.

-Canınız mı çekti beyim?
-Canınız mı çekti bayım?
Buyrun ısmarlayayım.

Bir keresinde çok ıslandı gözlerim,
Sakarya'ya gelince mi depreşti dertlerim,yoksa seni çok mu özledim,
Bilemedim.
Karnım da çok açtı,
Islama köfte yedim.

Evren Özcan

Islandı Kirpiklerim

Islandı kirpiklerim,
Yağmurlar yağdı yüzüme senin yüzünden.
Her nefesi bana zehrettin, korkular koydun önüme.
Bakmaya gücüm yok artık yüzüne,
Ne de kolay kandım gülüşüne.

Ben her gece senin için uykusuz kaldım,
Sen ise bana bir yabancı gibi acımadın,
Isırdın, kanattın, parçaladın...
Sevgimden sustum, saygımdan tutuk kaldım,
Sen bunu bile bana silah yaptın,
Sevgimle vurdun beni,
Bir mermi kovarı gibi yollara koydun beni.

Islandı kirpiklerim,
Şimşekler çaktı içimde,
Gökgürledi yüreğimde,
Bana bıraktığın korkularla başbaşa,
Sensiz, savunmasız yattım çırılçıplak, taş.

Islandı kirpiklerim,
Adım gibi eminim beni hiç mi hiç sevmedin,
En azından beni sevmedin,
Sadece bedenimi istedin.

Islandı kirpiklerim,
Bil ki hiçkimseyi senin gibi sevmedim,
Sevmeyeceğim.
Çünkü tüm sevgimi, herşeyimi sana verdim,
Sen ise her seferinde daha çok istedin.
Şimdi kadehlere mahkum olsam ne olur,
Her gece başka bir tende kaybolsam ne olur?
Ben beni sana verdim,
Ruhum seninle çıktı bu bedenden,
Sensiz bir ölü gibiyim.

Sakın döneyim deme!
Canım çıktı bile yerinden,
Sen şimdi git sev başkalarını derinden,
Beni bulamayacaksın tamamen ellerindeyken.

Gün gelecek hasretimden yanacaksın,
Her köşebaşında bana rastlayacaksın,
Ama elimi bir daha asla tutamayacaksın,
Islandı kirpiklerim bir kere,
Güneş olsan kurutamayacaksın.

Evren Özcan

Işık

Seninle bu gece yürüelim mi?
Cennetten bir köşe açık kalmış
Işık vuruyor her yere
Yani gece gündüz olmuş,
Ay ne yapacağını şaşırmış,
Güneş yerinde kalakalmış,
Hatta hiç batmamış.
Bu ışık altında yürüelim mi?
Yoksa o ışık sen misin?
Kapatayım mı düğmeni, çekeyim mi fişini?

Evren Özcan

İçimdeki

Ne sen varsın dünyamda
Ne akşamlar ne yağmurlar
Ne tozlu bulutlar
Nasıl durdurulur bilmem ki
İçimdeki bu isyanlar?

Yine kısa mı sürececek
Yoksa gelip mi geçecek
Yine mi gerçekten sevmeyecek
Sonunda kim galip olacak?

Ne sen varsın dünyamda
Ne gündüzler ne baharlar
Ne yaşlı ağaçlar
Nasıl başlatılır bilmem ki
İçimdeki bu arzular

Evren Özcan

İçimdeki Hikayeler

Kitabım tozlu raflarda.
İçimde ne hikayeler var,
Açıp da bakan mı var,
Allah aşkına!

İskambil kağıdı gibi elden ele dolaşmalı mıydı,
Yahut, tedavülden kalkmış bir para gibi, unutulmalı mıydı?

Şimdi dayansam, çıksam şöyle bir tepeye,
En güzel manzarayı da ben seyreylerim,
Manzarayı en güzel ben anlatırım.
Ben güzel bakarım dünyaya çünkü.
Çocuklar vardır benim sözlerimde,
Minik şirin hayvancıklar,
Kulakları sallanan köpecikler,
Süt kokan, mışıl mışıl uyuyan bebecikler.

Oysa siz, ki sizin de gayrı vardır bir güzelliğiniz!
Kurşunları, mermiler, topları, tüfekleri çok seversiniz.
Birilerinin canı yanar,
Onları buna mecbur edersiniz.
Sanki elemli olmak zorunda insan,
Ve ağlamak zorunda sanki bir anne daha bu sabah.
Sanki yemişinden vazgeçmeli, bir çiftçi daha kırmalı saban.

Ama yok!
Kitabım ya işte, okumazlar.
Görmezler, ki bakmazlar.

Sabah aydınlıkta kalksa ya çocuklar,
Şöyle öğlene kadar uyusalar.
Yüzleri gülse, gözler çakmak çakmak,
Matematiği sevseler ya.
Ah! Hep bir hayal, hep bir masal!

Yaradan bana öyle bir körlük vermiş ki,
Kötü göremiyorum.
Öyle bir sağırım ki,
Kötü sözleri duyamıyorum.
Ama kalbim duyuyor, ruhum görüyor.
Ve her gün doğumunda,
Bir bebek doğumunun sevinci yok artık,
Kumsallar taşlı,
Ayaklarımıza illa ki bir şeyler batıyor.

Şu perdeleri aralacak mı,
Bugün kimbilir neresi kırmızıya boyandı?
Öyle bir kılıç ki dillerimiz,
Sussak kendimizi keser,
Konuşsak sevdiklerimizi.
İçimize atınca da boğuluruz hepimiz.

Kitabım tozlu raflarda.
İçimde ne hikayeler var!

Evren Özcan
14.02.17 Salı

Evren Özcan

İçki

İçki sürmem dilime,
İçkiler yaraşır şu halime.
İçemem ki nafîle,
Özgürlüğümü bekliyorum bir kafesin içinde.

Meyhaneciyi tanımadım,
Şişelerle ahbap olmadım,
Kadehleri kıramadım,
Ayyaş olmadım diye suçlandım.

İçkiler yaraşır şu halime,
İçemem ki nafîle.
Günah belledim içmeyi,
İçmedim diye günahkar oldum.

Evren Özcan

İki Soru

Aylar oldu Güneş, esiriyor yüzünü.
Aklıma iki soru düştü;
1) Sen benim Güneş'im misin?
2) Sen benim Gece'm misin?
Düşündükçe gözlerim hayata küstü,
Yüreğim acıdı, varlığın sadece süs mü?
Yoksa yalan bildiklerim düş mü?

Evren Özcan

İkra

'İkra'dan gelir özü insanlığın,
Çehaleti vardır bunu anlamamışlığın,
Önemi yok ilim bilmekte yaşlılığın,
Bilmezsen arttıkça artar yalnızlığın.

Sen ki çile çekmek, acı çekmek,
İnsana bunlar yaşamak ile denk,
Etmediğin sürece harfler ile cenk,
Gelmeyecektir ruhunun yüzüne renk.

Hep birşeyler bul, birşeyler kaybetme,
El oğlu koşarken, sen durup da seyretme,
Şu kısacık cana dünyayı zehretme,
Anla 'ikra' ne demek ulaş özüne.

Evren Özcan

İlk Aşkım

Alınyazım,kaderim,
İlk aşkım, güzelim...
Sensiz dolmaz ki kadehim,
Ben her gece seninle konuşur,seni içerim.

Seninle başladı yolların en güzeline düşmek,
Seninle uyandım her sabah.
Param olmadığı için hayalimde sana çiçekler derdim,
Keşke olaydı da sana demet demet sunsaydım; ah ulan ah!

Söylerim ya dile geldikçe,
Keşke olsa da kalbimi,beynimi çıkarsam yerinden,
Görsen içimde nasıl da büyümüş kocaman iki tane sen.
Alınyazım,kaderim,ilk aşkım,güzelim.

Sana gelene kadar sabrettim ya ben,
Sabırsa yine beklerim,yine sabrederim ben.
İlkim sensin,sonum da sen ol,
Seninle başladı yolların en güzeline düşmek,
O yol hep sen ol.

Alınyazım,kaderim,
İlk aşkım,güzelim...
Sensiz olmaz ki kaderim,
Ben her gece bizim için okur,dua ederim.

Seni sevmekse,daha çok severim,
Daha da çok severim.
Hiç bıkmadan söylerim,
Seni seviyorum herşeyim.

Evren Özcan

İlki Sonu

İlki miydi, sonu mıydı
Bilemedim.
Tilki miydi, kurnaz mıydı
Göremedim.
Aşk mıydı, çıkmaz mıydı
Diyemedim.
Ben galiba sevmeyi
Bilemedim.
Sapı mıydı, çöpü müydü
Sevemedim.
Esmer miydi, kumral mıydı
İstemedim.
Ben galiba aşkı
Keşfedemedim.

Evren Özcan

İnsan Hali

Ağlarız halimize
Oysa taşı olup da
Dolduramayan kangurular vardır kesesine.
Biz iç çekerken meteliksizliğimize
-Torunum, dedirtemeyenler vardır
Ay dedesine.
Sıcaklığındaiken darıldığımız,kızdığımız,kırdığımız acımasızca
Hasret olanlar vardır tabiat anamıza.
Elimizde dağ gibi varken
Bir hediye getirmedi diye küseriz noel babamıza.
Yediveren gülü bitmedi diye gönül bağlarımızda
İsyan ederiz Gök Tanrı'mıza.
Minikken yaşayamadığımız çocukluğumuz
Büyüdükçe dönüşür çocukluğa.
İyilik meleklerini bile kötü bilecek kadar şüphecileşir,
Felsefeye gelince burun kıvrırırır,
Sevmeye gelince bir anda bitiriririr,
Aslında sevmemiş olduğumuzun farkına varmayız.
Ağlarız halimize,
Oysa gülünecek pek çok şey halimizde.
Ama halden anlayabiline.

Evren Özcan

İnsan ile Hayvan

Özümüzde doğaya uyum sağlamak zorunda değiliz.
Onu anlayabilir, denetim altına alabilir,
Amaçlarımız doğrultusunda kullanabiliriz.
O yüzden, ormanları yakabilir,
Dere kenarına ev yapabilir,
Etrafı çöplüğe çevirebilir,
Denize izmaritler dökülebilir,
Yerlere tükürebilir,
Kürk için mevsim dışında avlanabilir,
Aylak aylak evde oturabilir,
Çalıp çırpabilir,
Adam öldürebilir,
Tecavüz edebiliriz.

Bizim yaptığımızı karınca bile yapmaz,
Bizim yaptığımızı aslan, kaplan bile yapmaz.
Bizim yaptığımızı ne gergedan yapabilir ne zürafa,
Siyah-beyazdır ama takım tutmaz ki zebra.
Kan kokusunu almazsa saldırganlık olmaz köpekbalıklarında.

Hani 'hayvan gibi.....' noktalı alanı eylemlerle doldururuz ya,
-Hayvan gibi yeme!
-Hayvan gibi konuşma!
-Hayvan gibi üç nokta...

Bir gün hayvanın biri dile gelse de
-İnsan gibi üç nokta dese!

Özümüz doğadan ayrı.
O yüzden, davranmak serbest bize doğadan ayrı.
Diğer hayvan türlerinden zeki kabul edilir,
Daha çok gelişmiştir beyin kıvrımları.
İnce iştir, ayırt edebilmek insan ile hayvanı.

Evren Özcan

İnsan İster

İnsan,büyümeyi ister
Sonra da dert eder.
Ecelden bu kadar korkarken
Neden acele gitmek ister?

İnsan,gün gelir sever
Sevdiği için ölmek ister.
Sevgiyi böyle geç bulmuşken
Neden ecele gitmek ister?

Evren Özcan

İnsanoğlu Düşünme

İnsanoğlu düşünme!
Düşünmek özünde olsa bile.
İnsanoğlu direnme!
Bunca savaşa direnmek gerek olsa bile<
İnsanoğlu sevme!
Yaşıyorsun sevmenin günah olduğu bir alemde.
Birisini muhasır medeniyetler seviyesinde yaşadığını sansın,dursun.
Açları,acıyı düşünenler acıdan,açlıktan kudursun dursun.
İnsanoğlu düşünme!
Düşünmeye izin verildiği söylense de.
Düşünmek var zamanı peşine takıp belki de
Peki düşündüklerini söyleyebilmek nerede?
İnsanoğlu düşünme, ziyan oluyor düşündüğün vakite.

Evren Özcan

İstanbul Türküsü

Yorgun düştüm dağlarından,
Medet ummam yollarından.
Taşın toprağın altın olsa
İşlemeye can gerekir,can gerekir.

İstanbul'un yamaçları,
Taştan taş olmuş ağaçları,
Yeşili görünce İstanbul'da
Gözlerindir,gözlerindir.

Susayınca gözyaşımı,
İçtim derdimi,aşkımı,
Boğazıma düğümlenir
Yaban elin avuçları,avuçları.

İstanbul hasret ocağı
Yokluk, çekmiş sancağını.
Bir parça kuru ekmek
Aşığa saz olmuş,çocukluğumuzun oyuncağı.

İstanbul'da taş yürekte taşınır,
Sırtın kese yapılmaktan aşınır.
Ağlarsan kendi haline,
Zevk olur, sefa olur elaleme.

Cebimdeki zaten senin
Dostum,kardeşim benim.
Böylesine mi değiştin
Çaldın,olan bir şeyi kendinin.

Ne zaman sevsen İstanbul'da
Acı aşık olur sana.
Sevginin ne önemi var
Varsın satın, karın tokuluğuna,göz tokluğuna.

İstanbul'un koca binaları,
Güneş görmez sokakları.
Ne zaman bir güneş görsem
Saçlarındır,saçlarındır.

Ekmeğin kölesi oldun İstanbul'da,
Madem ekmek kutsaldı,
Neden sattın canını, canından olanı
Bir parça ekmek uğruna.

Tarih geçer İstanbul'dan,
Yaşam geçer İstanbul'dan,
İpek geçer, baharat geçer,
Aşk geçer, sevgi geçer,
Binbir çeşit yemiş,
Türkçe'nin güzeli geçer İstanbul'dan.

Dünya'nın kalbi atar İstanbul'da,
Zerreden destan akar İstanbul'da,
Aşklar destandır İstanbul'da.
Aşkın nerede diye sorsalar,
Kalbimdedir, kalbimdedir, kalbimdedir.

Evren Özcan

İstanbul-İzmir

09/01/2005

Sana aşık olmak bir hata belki de.
Mesafeler tanımadan,
Cebimdeki meteliğe bakmadan...
Akşam yerine sen çökünce,
Güneş yerine sen doğunca,
Olmadığın bir şehirde seni beklemek delice.
Şu koca İstanbul ne küçük geldi;
Her sokağında sensizlik karşıma çıktı.

Sana aşık olmak bir hata belki de,
Tek karelik bir fotoğrafın beynimde,
Bir kerecik kol gezdi tenin nefesimde.
Şimdi saçların,gözlerin,dudakların İzmir'de.
Sen 'Güzeller Şehri'ne süzüleli çok oldu
Ben hala çirkin İstanbul'da çirkin çirkin,gözleri dolu dolu...

Sana aşık olmak bir hata belki de.
Yahut hata yapmaktan korkuyorum ürkekçe.
Küçülüyorum ışığı görünce,
Büyüyorum karanlığa girince,
Tıpkı gözbebeklerim gibi.
Sana karanlıkta mı söylesem sevgimi!

Sana aşık olmak bir hata belki de.
Attığın adımları duyar gibiyim Alsancak'ta,
Bir parça deniz kopardığını hissediyorum Konak'ta.
Olmadığın bu şehirde seni yaşayayım diye
Adımlarımı büyütüyorum Nişantaşı'nda,
Deniz yudumluyorum Boğaz'da;
Mürekkep gibi terleyip,siliniyorum kağıtlara
Saat sabahın 5'inde
Belki de hepsi hata
Ama düzeltmeyi düşünmediğim ve yaptığım en güzel hata

Evren Özcan

İstanbul'u Yaşamalı

Erkenden uyanmalı bu yorgun sabaha,
Ona can katmalı herhangi bir tepeden.
Kendinden önce onun yüzüne su vurmali,
İstanbul'u yaşamalı.

Fayton nedir bilmezler
Sorsan şu üç-beş yağıza
Tramvaydan sohbet aç
Bak, kal! Birinin ağzına.

Güneşten bile önce uyanmalı sabaha
Onu uyandırmalı bu yara.
Balçık sıvamaya kalksan suratına
-Makyajsız da güzelim, der çıkar karşına.

İstanbul'a vuran Güneş'in
İçi acır az sonra
Pişman olup, özür diler
Getirdiği baharla.

Karakışı baldan tatlı,
Sohbetine doyum olmaz,
Çay ile peynir simit arası
Şanki Anadolu Yakası.

Vapurların çığlıkları
Hiç küstürmez kulakları
Şesine kurban olduğum
İstanbul'u yaşamalı.

Birkaç yıkık evi görme
Düşün orası bağırsakları
Sen gel kalbine
İstanbul'u yaşamalı.

Evren Özcan

İyi Misin Kötü Msn

Hayat soruyor hep zor yerinden.
Dostlardan mı geçemedik,
Canlardan mı,
nnde sabahlar ettiğimiz,
Camlardan mı?
Çok birşey de istemedik.
Belki de istemediğimizdendir,
Bu kadar azına rastlar oluşumuz,
İstediğimiz bir merhabaydı,
Bir nasılsın,iyi misin?
Yazık ki,kötü müsün diye soranımız da sayılı.
Yanlış zamanlarda mı sayıkladık,
Çok zlediğimizi.
Bir ele ihtiyaç duyduk da çok mu ettik,
Elimizi tutsun diye sevgili.
Her eli de istemedik stelik,
Yok mu elimizi tutan da demedik.
Bazen şanslıyız diyorum,
Sağ elimiz, sol elimizi tutabiliyor diye,
Onu yapamayanlar da var ya!
Hayat soruyor hep zor yerinden.
Kader dedik, şans dedik,
Kah avuç atık dua ettik,
Kah kadehlerden medet umduk.
Günahtan o kadar uzak iken,
Boylu boyunca günaha battık.

Bir bataklık gibi...
Yaradan'a da mahcup yürekler şimdi.
Bir kafeste ya da arafta gibi,
Bekliyoruz.
Zaman kavramı içinde,
Zaman durmuş,
Ne zaman gelir bilinmez.
Sahi saat kaç,
Aylardan hangi ay,
Hangi gündeyiz?
Dudak uçuklatan bir sessizlik içinde,
Dost dediklerin,
Bir derdin olursa ara,diyor.
Dost/sevgili değil midir,
Var mı bir derdin diye sorması gereken?
Bizimkisi gurur mu,
Tersinden mi anladık manaları?
Çok mu şey istedik?
Belki de istemediğimizdendir,
Bu kadar azına rastlar oluşumuz,
Pirinç tanelerinin arasında taş gibi,
Dostlar duruyor,
Öylesine denk gelirsene ala.
İnsan, kendi ile dost olmalı,dedi.
Kendimiz ile mi merhabalaşacağız,dedim ben de.
Sustu.

Hayat soruyor hep zor yerinden.
Aynı anda bir sürü soru,
Zaman az,
Tek başına iken hele.
Şimdi dağ gibi dikilsem,
Dünyanın tam da karşısında,
Ne diye övüneceğim,
Sen dünyasın,
Ben de içinde bir dağ,
Umrunda olur mu!
Biz birlikte yeni bir dünya olurduk belki,
Sarılınca birbirimize,
Tutunca ellerimizden,
Sadece bir merhaba ile.
Nasılsın,
İyi misin ile,
Yazık ki,kötü müsün diye soranımız da sayılı.
İçimizde bir ürperti,
Mezar sessizliğinde.
Sorgu başucumuzda.

Evren Özcan

22.09.13 Pzr 19:58

Evren Özcan

Kadehime

Derin bir uyku anından vazgeçip,
Kadehime ağlıyorum.
Benden giden bana geliyor,
Bu dertler hiç bitmiyor.

Evren Özcan

Kader

İki damla kor bende kıyamet,
Aşkın ellerimde bir demet.
Bilirim yanibaşımda seni sevmek
Ama kader, nedir bilmiyor merhamet.

Kara saçların geceleri bana bir güneş
Kara gözlerin kara saplanan birer ateş.
Bilirim sensin ruhuma eş
Ama kader, yalnızca bana kalleş.

Evren Özcan

Kafes

Tüyerini ürperttim
Kanatlandı kuşlarım
Dört duvar orası
Adı kafes olmalı
Kapisını açınca
Kaçıp gitti yuvadan
Tek başına kalınca
Kendime yazdığım şarkılardan
Bir nakarat koparttım

Evren Özcan

Evren Özcan

Kafiye

Gözler, kara,ela,yeşil...

Sözler, ıslak, sıcak...

Tenler, esmer, sütbeyaz...

Kadınlar bu şiir gibi kafiyesiz mi gidiyor,

Yoksa erkekler midir kafiyeleri tutturamayan?

Kadınlar ve erkeklerin tek kafiyeli yanı sevişmek mi?

Ya da sevişecek kadar sevebilmek mi?

Evren Özcan

Kalbim Dolar

Kalbim dolar,
Kan dolar.
Bu iŖte bir anormallik yok!
Kan dolar kalbim.
Kanarım içten içe,
Damarlarıma kan dolar.

Gözlerim yorgun,
Ağlamak, hava,su,ekmek kadar elzem olmuş.
Günah ise iŖemek kadar basit ve doğal.
Kan dolar, kalbim dolar.
Kanarım içten içe,
Ağlayamam bu da beni çok yorar.

Ölüm korkusu gelir, gider.
Öyle bir aralıkta sıkıŖıp kalırsın ki
Sırat Köprüsü kadar ince ve zordur.
Kalbim dolar,
Gözlerim dolar,
Kan dolar,
Kan ağlar.

Evren Özcan

Kalp Kırık Hayal Kırık

11/12/2004

Yaşıyorum

Ama bu yürek çoktan öldü.

Binlerce aşk acısı,binlerce kalp kırıklığı...

Yaşıyorum

Ama bu beyin çoktan öldü.

Binlerce mantık hatası,binlerce hayal kırıklığı...

Evren Özcan

Kan

Kan gelir burnumdan,
Nefes kan kokar,
Sana nefesimi verdiğim ağızımdan kan gelir.
Kan gelir gözlerimden,
Yüzü kan bürür,
Sana baktığım gözlerimden kan gelir.

Kan tutar beni,
Bayılırım.
Tükenir kanım,
Kansızlığa uyanırım,
Sensizliğe uyanırım.

Kan-ter içinde sabahlara uyanırım,
Rüyalarımda kan görürüm, seni görürüm,
Sana kavuşamam,
Kan kusarım.

Kendimi öldüresim gelir,
Sorarım, -acaba bu kadar kansız mıyım?
Yok,yok.
Sen kanıma işlemişsin,
Gidiyorsun diye,
Kanım çekiliyor, kan kusarım.

Öyle bir nefes çekmişim ki senden,
Tüm hücrelerime yayılmış tadın.
Kendimi tutamam,
Kan gelir burnumdan,
Seni değil, kanı koklarım.

Git hadi!
Al bendeki kanını,
Al bendeki seni.
Al dudaklarını,
Nefesini,
Al paramparça olmuş sevişmelerimizi.
Islaklığın dün gibi,
Al senin olsun dokunuşlarım,
Kan tuttu beni, bayılmaktayım.

Evren Özcan

Kar Yağıyor

Doğduğum günün fotoğrafına baktım da
Beyaz bir kundağa sarmışlar,
Masum, kaygısız, savunmasız ben,
Çaresiz kabul etmişim.
Ama İstanbul öyle değil!
Mecbur bu beyazlığa
Çünkü yaşadığın şehir
Masum, kaygısız, savunmasız olmalı

Evren zcan

Evren zcan

Kara

İçimde bir yara var
Yara demek az gelir.
Senden eksik günlerin
Sabahları dar gelir.

Gözlerimde kara var
Baktım herşey kara gelir.
Neye gülsem
Gözlerimden yaş gelir.

Evren Özcan

Kara Bulut

Kara bulut tepemizde,
Zeybek oynar efelerin yürekleri.
Kara kışlar evimizde,
Ege kokan düşler nerede?

Gözler açılır siyahlığa.
Yürek korkak, utangaç...
Efelerin yüreklerinde bir telaş,
Konu komşu, günlerdir aç.

Kara bulut tepemizde,
Acı söyler, sazlar elinde.
Gözlerde yaş oluk oluk,
Kara bulut, yok mu umut?

Karşı köyden bir yar sevmiş,
Yanakları çilli imiş,
Gözleri sürmeli, dilber imiş,
Hasretinden yürek yanmış.

Efeler diz çöktü çoktan,
Kara bulut geldi yoktan,
Ağlamasın güller kokan,
Ağlama sen canım yoncam.

Dağlar nasıl da alçalıyor,
Etrafımız kararıyor,
Sanki içim daralıyor,
Kara bulut can çekişiyor.

Efe döner, zeybek tüter,
Yüreklerde ateş biter.
Karşı köyden bir yar sevmiş,
Ela gözlü dilber imiş.

Kara bulut tepemizde,
Ona rağmen aşk içindeyiz, içinde.
Dünya yıkılsa,
Aşk ile güleceğiz, içimiz sıkılsa bile.

Evren Özcan

Kara Gözlerin

Ŗimdi Ay bile yanıyor için için
Geceler karanlık diye.
Ay yanıyor,
Senin için.
Yoksa ne bilirim kara gözlerin
Koynundayken gecelerin.

Evren zcan

Karcıġar Sevda

Kanununun telleri boġazımı sarıyor,
Kürdilihiczkar makamında.
Parmakları çabuk çabuk,
İnceden inceye işliyor,nakışını akıtıyor oluk oluk.

Yüksükleri yüksünmeden vuruyor,
Bu yandan buselik, o yandan mahur,
Avuçlarında yeşeriyor inceden filiz, dili olsa söyler nikriz.
Nihavendden 'güzel bir göz beni attı bu derin sevdaya' biliriz.

Kanununun telleri sarıp sarmalıyor,
Her bir tınıda aşkım daha da bir artıyor,
Aşık oluyorum gözlerine baktıkça,
Beni kendimden geçirdi,kanun koyamadığım bu karcıġar sevda.

Evren Özcan

Kayıp

Yüzünü görünce buraları hatırlıyorum
Bu satırları, bu mısraları.
Sanki kokun buranın adresini veriyor,
Ben ise hep kaybediyorum.
Kayıp ilanları veriyorum gazetelere.
Aşkını sokak sokak, rüzgar rüzgar, dağ dağ arıyorum.
Sana bakmaya kıysam,
Bulutlar çalat seni,
Deli mi deli benliğimle..

Evren Özcan

Kediler

Çatlasın kediler!
Bende dokuzdan çok can gezer.
Bunca aşk kurşunu yedi bu beden
Dimdik ayakta durur, gezer.

Sevinsin kediler!
Bende dokuzdan çok can gezer.
Bendekine yürek derler,
Onlara nankör derler.

Evren Özcan

Kendi Kendine Konuşanları Duyan Var Mı?

Belki de sevginin bittiği yerde biz başladık..ve bittik..sevgi başladı..yoklukları sevdik hep..noksanları..ama bir türlü noksanlıklarıyla kabul edemedik insanları..ve hep yoklukta var olanı aradık..var iken yok etme çabamız cabasıydı...boşluklar hep kin ve öfkeyle dolu..boş kafalar,boş sokaklar..meydanı boş bulan herkes barbar..sadece emri bekler..vur! ..vurur...dur! ..durur..duramaz da bir yerden sonra..ölümü ne çok ne kolay telaffuz ederiz..yaşamak, yaşam demek bu kadar mı zor..hayat bulmak..hayat vermek..can vermek..nasıl da aciziz insan olarak..dosta koşar, en fazla gözünün yaşını silerim..gücüm olsa da alsam yüreğini yerinden sevsem onu avuçlarımda biraz sakinlese..hele sevgilinin damarlarındaki kanı temizlesem..yüreğini serin sularda yıkasam..yeniden doğdursam...hatta güneşi alsam akşama batıdan doğdursam..hep gündüz olsa..haydi yapsak ya..aciziyetinden kulluğun..nerelere geldik ama gücümüz yetmiyor..bu dünyada en kolay şey bir çocuğu güldürmek..sıradanlığından değil..en mutlu insanı güldürmek dahi zor..oysa bir çocuk, bir çocuk daha..binlerce..yüzlerce..milyonlarca gülen yüz..ve onlara baktıkça gülen biz..belki de en zor gülen insanı güldürmek de bu kadar kolay..şirin bir yüz..iki piriç diş..oysa biz insan..ağzımızda otuziki diş..gülmekten bir haber..belki de biz gülmenin bittiği gün doğduk..ya da biz güldük..doğum bitti..beceremedik dizginlemeyi zayıflıklarımızı, inatlarımızı..en çok üzüldüğüm şey kaybetmek değil..hayatımda en çok dürüst olduğum, en çok sevip-değer verdiğim insan..bir anda kayıp gidiyor elimden..anlam veremiyorum..aciziyetinden insanın..kader böyle birşey olsa gerek..ölüm gibi apansız geliyor..hani bile bile ölümün geleceğini, iyi olmayacak hastayı bir umutla beklemek gibi..bekliyorum..belki diyorum..canım acıyor açık yaradan..olur ya duyar sesimi Yaradan."

Böyle bir konuşmayı kendi kendine yapan çok olmuştur..kendi kendine konuşanları duyan var mı? Mesela içimden çok gülerim, utandığım için..bazen de için çok sevgi dolar..utanırım..çekinirim..sarılamam..söyleyemem..söyleyemediklerimiz için değil, söylemeyi başaramadıklarımız var hepimizin..ve aradan ne kadar zaman geçerse geçsin..aklımızda soru işaretleri vardır..söylesem nasıl olurdu acaba..bunun cevabını artık alamayacağımıza göre..ve geride kalan cevapsız sorular yerine..bugünümüzde, anımızda gelen sorulara cevap bulsak mı acaba..ya da söyleyiversek tek seferde..Yarın idam kararımız ile ilgili bize bildirim yapılacağını bilsek ve çok büyük ihtimal ile af dilekçemizin kabul görmeyeceğini bilsek ve bunu bile bile solusak kalan son bilmem kaç nefesimizi..yine de tutar mıydık kendimizi..ya da zaten ben çekip gideceğim..artık hiçbir şey umrumda değil mi derdik..Galiba biz bunu dahi bilmeden hiçbir şeyi umursamadam yaşıyoruz..O derece mi..o kadar mı..bunların hepsi kader mi..Madem olanları ve hataları bu kadar kolay benimsiyoruz da, neden çözümlere kapalıyız,yeni yollara,diyarlara..Başka bir yere gitmek orada olduğun anlamına gelmiyor ki..Sen zihnen neredeyse oradasın..Kendi kendine neler konuşuyor şunca insan..İnsan bulunduğu yerde değil, kendi kendine konuştuğu yerdedir.

Evren Özcan

20.10.13 Pzr 18:35

Evren Özcan

Keskin Kılıç

Kılıcın keskin olduğu sabah,
Dumanlar yükseldi tepelerden.
İnsan olmayı değil de bombayı bulduk,
Sayısı kimbilir kaç oldu ölen.

Kılıcın keskin olduğu sabah,
Kalem incindi,düştü ellerden.
Okumayı yazmayı değil de küfrü bulduk,
Senin de anan,bacın,kardeşindi sövülen.

Kılıcın keskin olduğu sabah,
Kan aktı gözlerden.
Mutluluktan ağlamayı değil de gafleti bulduk.
Gaflete düştük,bu kaçınıcı serüven.

Evren Özcan

Kırık Oyuncak

Babam bir oyuncak almıştı,
Yaşım beş veya altı,
Kırdım onu,
Hayattaki tek pişmanlığım buydu.

Dileğim bir silahtı,
Babam bana uçak almıştı,
İnsanları öldüreceğime,
Uçayım,yükseleyim diye.
Kırdım onu,
Anladım ki kıyamet o an koptu.

Silaha özendim,
Kırdığım sadece oyuncak değil,
Babamın kalbiydi.
Annemin tokadını yedim,
Tokatın beni uyandırması yirmi yaşımı bulmuştu.
Tam on beş sene aranızda suçlu, günahkar, ne dersiniz işte,
Dolaştım, yüreksizce.

Babam bana uçak almıştı oysa
Uçabileyim diye,
İnsanlara tepeden bakmamayı uçarak öğreneyim diye.
Şimdi bir suçun pişmanlığı içinde
İnsanların yüzü önümde,bakıyorum tepelerinden.
Kırdım onları,
Anladım ki ben oyuncağı değil, yaşamayı kırdım,
O da beni...

Evren Özcan

Kırmızı Sis

Sis çıkınca yanan uyarı lambaları gibiydin
Arada bir yanardın bende.
Çünkü sis arada bir çökerdi tepede.
Onlar gibi kırmızıydın,
Anlardım ki kan ağlardın,
Ben seni düşünmedike.
Kah uzun kah kısa yanardın,
Demek zaman zaman değişirdi canını acıtışım.

Evren Özcan

Kilit

Gittin beri,
İçinde sen olan herşey de seninle birlikte gitti.
Şimdi ne doğduğun yerlerde birşey arıyorum,
Ne o gece limanı araba var artık,
Ne seni ilk aradığım telefon!
Tek tek saymaya dilim varmıyor,
Dudaklarım öyle titrek ki,
Ben çocukken onlar kadar ürktüğümü hatırlamıyorum.
Ya senden başkası öperse şimdi beni.
Üşüyorum, soğukluğun bile, sıcakmış meğer.
Yüreğim var bir de,
Seninle tıka basa dolu yüreğim.
Şükür ki, yerinde, ve henüz ölmedim.
Ölmekten korktuğumdan değil he,
Annem-babam, şimdi yersiz ağlamasın.
Ama yüreğimi de götürecekse gidişin,
Lütfen uykumda, usulca ve sessizce olsun,
Kendim için birşey istiyorsam namerdim,
Kimseler duymasın, uyanmasın,
Hiç kimse rahatsız olmasın.
Her attığında kalbim,
Varlığım zarar veriyor zaten,
Önce bana, ondan önce sana ve dünyaya.
Gittin beri,
Okşamadığım kelime kalmadı.
Acaba hangisi en çok anlatabilir diye derdimi.

Ben en çok "kilit"i sevdim.
Hem senin yerine içeriye kimseyi almayacağımdan,
Hem de senin bende asla görmediğin,
Bir türlü gösteremediğim içimi anlatamadığımdan.
Müthiş öfkeliyim sana ama kızamıyorum.
Seni inanılmaz seviyorum ama istemiyorum.
Şu koca cihanda beni en çok sen yaşattın ama yapayalnız bıraktın,
Şimdi yalnızlığın anlamını hatırlayamıyorum.
Bilmem çiçeksiz mi büyüdük de,
Anlayamadık çiçekleri.
Şu taş binalar var dört bir yanda,
Taş kesilen yüreğime yakın, kaskatı.
Sen hiçbir zaman geri dönmeyecek olan hayalim,
Ve hiçbir zaman sen olamadığın, hayallerim.
Bazen, araf mı bu, diyorum.
Araf!
İçimde inanılmaz bir yangın var, cehennem diyemiyorum,
Ruhum bir kuş kadar özgür, işte cennet burası, deyip de uçamıyorum.
Biz seninle şu dünyada yoktan varolmayacakken hiçbir şey,
Kimsenin inanamayacağı, bir sevgi var ettik.
Biz seninle ölü ruhlara can, karanlık gecelere ten,
Emeğe ter, suya ruh verdik.
Bir can aldık, can verdik.
Ey! Affına sığındığım,
Ey! Gücendiğim,
Ey! Gücendirdiğim,

Gel de gör içimdeki eriyen demirin damlalarını.

Ey! Kilit oldum,

Derde düştüm,

Ateş oldum, suya düştüm.

Yandım da söndüm,

Bir tek sana böylesine yandım, ama bir kibriti bile yakamıyorum.

Bir tek sana su oldum, toprağa düşemiyorum.

Gittin beri,

Sahte herşey,

Bir yüreğim yerinde, gitti herşey.

Gideceksen, sessizce, usulca git.

Kimseler duymasın, kimseler ürkmesin.

Dedim ya, ölümden korktuğumdan değil,

Ben senin için hala canımı bile veririm.

Al!

Bu canı da, öyle git!

Adımı sorsalar söyleyemem,

Ama tarifim kilit!

Evren Özcan

28.12.13 00:33 Cts

Evren Özcan

Konuşan Ben

Konuşan ben var,
Bir de konuşulan ben.

Konuşan ben var,
Bir de yalancı ben.

Demek hayat acıymış,
Tattığı gibi konuşmuyor kimse.
Ben de onlardanmışım meğerse.

Söylesenize ben iyi bir insan mıyım?
Fakat yalancıyım.

Veyahut
Yalanlıyım.

İnanamıyorum.

Duyularım benim değil,
Duyduklarım hiç değil.

Hah! "Yalan dünya" demek bile yalan.

Konuşan ben var,
Bir de konuşan ben.

Beyni çürümüş yaşarken,
Bedeni çürüse ne olur.

İnanamıyorum.

Evren Özcan

Konuşma izgileri

-Abi, 5 kuruşun var mı? Abi, almaz mıydın?

-Yok!

-Abi ne olur,abi! Çocuğun var mı?

-Yok!

-Peki abi, elinde ne varsa abi...

-Al o zaman!

-Bu ne abi?

-5 kuruş için sokağa atılmış ocuk

Evren zcan

Korkak

Korkularım,
Korkarım.
Korkaklığım,
Kara geceler, sabaha kadar sigara gibi söndürdüğüm mumlar.

Korkarım, korkağım.
Siyah bir perde inmeye dursun, yırtarım.
Bağıra çağıra,
Kimi zaman da ağlaya ağlaya...

Kaybetmekten,
Ertelenmişlikten,
Sevgisizlikten,
Korkarım.

Ruhum öyle ince ki
Öldükten sonra
Bedenime neşter değicek diye
Korkarım.

En son halini görmüştüm,
Yitik sevdaların,
Resim yapan Ayşenur'un,
Anneannemin.

Korkarım,
Vedalardan.
Resmin var diye cüzdanımı çaldırmaktan,
Anneciğine birşey olacak diye korkarım.

Korkarım,
Hayattan, ölümden korktuğum kadar.
Hayatın içinde bir ölümden bulur beni keder,
Ölseymdim daha beter, yaşamak ondan da beter.

Güneş doğmasaydı,
Doğum olmasaydı, umut olmasaydı.
Güney olmasaydı,
Sıcak olmasaydı,deniz olmasaydı.

Korkarım,
Çocuk hali, ihtiyar hali demeden,
En yalın halinden,
Korkarım, korkağım.

Evren Özcan

Kötü Çocuk

Bana küsenler oldu
Beni üzenler oldu.
Bir sormadılar derdin ne diye,
Kendi dergahlarında,
Boynum vuruldu.
Keşke dedim kılıç olsa da kesse,
Cellat olsa da gelse.
Bir tek beyaz mendilim olsa fedaydı,
Öyle candım,
Öyle kalptim.
Duydum ki defterlerden silinmişim.
Kurşun kalemindenmişim.
Kurşun kalem dedim de çocukluk geldi aklıma.
Ne temizdi defter,
Yazım bozuk – ki hakikaten bozukmuş-
Dostları tanımamışım,
Sevda tekerlemeyken,
Yürek şekerlemeyken...
Tez açılırmış kalemler.
Tüfek hala oyuncakmış,
Oyunlar hamur,
Gözler bir sonraki güne mahmur,
Sırtı terlemekmiş tek derdim.
Kağıttan uçak yapardım,
Hayalleri katlıyorum şimdi uçmak için.
Fark ettim de ben hala aynı çocuk,

Kiminin gözlerinde tu kaka, kötü çocuk.

Evren Özcan

13.03.2012 Salı 22:26

Evren Özcan

Kuğu Buğu

Kuğu süzüldü,bembeyaz ahengi ardında,
Camdaki buğu süzüldü,bembeyaz yüzüm karşımda.
Kuğu ardında dalgalar bıraktı,
Buğu ıslak ellerimi.
Suda kuğu kendini gördü,
Ben buğuda kendimi gördüm.

Mat-gri kahverengiydi görüntüler,
Henüz söylendiğimiz yerler grileşmedi,
Siyah yüz izlerimiz meydana çıkmadı.

Görüntülerimize takılıp kaldık,her ikimiz de.
O mart ortası-nisan ortası,ben ise her an birşeyler yumurtlayacaktık ya,
Durağanlaştık.
Çirkin sesimle dudaklarımdan süzüldü buğulu nameler,
Kuğu söylendi, müzikal,ritmik.

Kendi yalnızlıklarımızda kendimizle yüzleştik,
Henüz ikimiz de mat-gri kahverengiydik.
Söylendiğimiz yerler grileşmedi,
Ortaya çıkmadı siyah yüz izlerimiz.

Evren Özcan

Kuruyemişçi

İlerlemeli ilişkiler bir fındık kadar.
Kimi taze kimi ğifte kavrulmuş...
Varsın bizimki fındık kabuğu kadar
Atsın adımlarını.
Dikkat edelim yeri gelip ğıtırdamasın,
Kırılmasın.
Bir fındık kıracağıyla münakaşaya girmesin.
Dilersen de leblebi kadar ilerleyelim.
Leblebi tozu gibi meşhur olsun yaptıklarımız.
İstersen şamfıstık gibi bir anda ilerleyebiliriz.
Bir o kadar leziz ve bir o kadar da revağta.
Kah baklavada kah dondurmada,
Kah bilmem nerede...İki kabuk arasında.
İyisi mi kuruyemişçi gibi zengin olsun
Yaşadıklarımız, günlerimiz,sohbetlerimiz.
Yeter ki ilerleyelim seninle biz.

Evren Özcan

Kusmak

Kusmak...
İçindekileri geri getirmek...
Geçmişin karmaşıklığını göstermek...
Herşey paketliydi, süslüydü,
Gerçek yüzleri ortaya çıktı.

Kusmak...
Kin, kan...
Parçaları ortaya sermek...
Aslında hiç bir bütün olmadığını göstermek...
Dışımız tek parça, içimiz paramparça...
Kusmak, bir nevi itiraf etmek...

Kusmak...
Sessizliği doldurmak...
Islaklık ve sıcaklık, bilinenin aksine çirkin...
Kusmak, gerçekte kimsin onu göstermek...

Evren Özcan

Kutsal Kadın

10/12/2004

Gözleri nur,
Koynu Seccade,
Sözleri besmele...
Bir konuşur cennet,
Bir susar cehennem.
Saçları ahiret,
Elleri zebani,
Dudakları huri...
Ruhu tapılacak,
Tüm benliği ibadet...

Evren Özcan

Küfürden Beter

Sen beni anlayamadın,
Gözlerime baktın da anlayamadın.
Tenimin kokusuna kandın da
Kalbimin kokusunu anlayamadın.

Sen beni günahın kadar sevmedin,
Gitmemden korktun sadece.
Sözvermiştim, gitmeyecektim,
Beni sen gönderdin.

Sen beni senden ettin,
Ama suçlu yine bendim.
Bu dünyada çok sevmeyeceksin.
Sadece becereceksin,
İnsanlar lafta seveni kollarlar,
Ama hep becerenleri altına yatarlar.
Küfürden de beter içimdeki sancılar.

Evren Özcan

Lale Sokağı

Korkuyorum içimden sana bakmaya.
Tozlu ve paslı mı çıkarsın karşıma.
Yoksa iekler açmış, bahar kokarak mı?
İşte bu, daha kötü ya!
Seni yitik, görmek istemem.
Buruk...
Zaten giderken de hep gl, demiştim.
Ancak henüz, seni gülerken görmeye hazır değilim.
Aldırma sen bana, yine de gl.
Ger biliyorum, umrunda bile değilim.
Nasıl oldu da, böyle oldu,
Her problemi üzerim de,
Bunu asla!
Kalbim atmıyor,
Ateş ediyor sanki.
Vurulmak nedir bilmezdim, senden önce.
nce sana vuruldum,
şimdi öyle bir gittin ki,
Ben hergün vuruluyorum.
Sanki göğsümün üstünde bir silah,
Mermisi bitmeyen.
Kan dolar içim kan,
Vurulduka, içim kan.
Hani olur ya, iki damla szlse gözlerimden,
Kızıl bulutlar dolar gözlerime
Evren zcan

08.09.2019 – Pazar – Istanbul, Türkiye

Evren Özcan

Limoncu

Bandrol vurmuşlar herkese,
Kaset çıkarmak farz olmuş,
Podyumlarda yürüyemeyenler,
Meğer adam olmuyormuş.

Varsın herkes şarkıcı olsun.
Ben limoncu olacağım,
Limon satacağım,
Pazar podyum olacak,
-Limonncuuuu! diye söyleyeceğim en güzel yerinden.

Evren Özcan

Limoncu 2

-Limoncuuuu! !
Dedi çığlık çığığa.
Son yediği lokma takılmasaydı boğazına,
Daha çok satacaktı o gün; pazar curcuna...

Güzellerden birisini gördü bir anda,
Soluğu kesildi,gözleri fal taşı gibi açıldı.
Çok sevmiştii onu,hayallerini süslüyordu,
Oysa o çoktan herkesin gerçeği olmuştu,
Üstelik devrim yapmıştı,
Tuğçe Guevara'ydı adı.

Gece yatmadan evel okuduğu sosyoloji kitapları,
Acaba kendi kendini mi yalanladı?
Devrim de mi bacak arasına girdi?
Yoksa bacakları devrimi kaldıracak kadar gelişmemiş miydi?

-Limoncuuu!
Dedi demesine ama kendi bile duyamadı,
Akli güzelde kalmıştı.
Oysa güzel, herkesin aklını almıştı.

Farkında olmadan elindeki limonlardan birisini ısırıldı,
Aklına o anda bir soru takıldı:
Güzelin tadı da dişini kamaştırır mıydı?
Bulamadı.
Güzel de geçip gitmişti,
Üstelik devrim de yapmıştı,
Tuğçe Guevara'ydı adı.

Ona sadece bağırarak kaldı.
-Limoncuuu! !

Evren Özcan

Lütfen Beni Anlayın

Ben bu hayatı kendim seçmedim ama insanlar benimmiş gibi baktılar ona yanarım.

Beni bırakıp da gitmeyin,
Otobüsleri bana tercih etmeyin.
Beni bırakışınızda saklı gözyaşlarım.
Çektiniz mi kapıyı sanki pimi kulbuna bağlıymış gibi
Patlar gözyaşlarım.

Ben bu hayatı kendim seçmedim ama insanlar benimmiş gibi baktılar ona yanarım.

Teselli aradım ama tek bir gönül arzusuydu benimkisi,
Bir sürü bedene ayrılmadım.
Ayrılanlara çok kızdım.
Bir de ayrılıklara çok kızdım.
Bağıramadım; ağladım.

Ben bu hayatı kendim seçmedim ama insanlar benimmiş gibi baktılar ona yanarım.

Dudaklar bir kere esas duruşa geçmedi,
Her bir hatamda dayak yedim.
Aslında ben sizi dinlemiştim komutanım,
Size kendimi anlatamadım.

Ben bu hayatı kendim seçmedim ama insanlar benimmiş gibi baktılar ona yanarım.

Ne olur beni anlayın,
Lütfen beni anlayın,
Bakın ne olursunuz...
Anlayın beni, anlayın.

Ben bu hayatı kendim seçmedim ama insanlar benimmiş gibi baktılar ona yanarım.

Evren Özcan

Manav Amca

Bana taneyle mutluluk ver Manav Amca!
Hatta çürük,ezik,bozuk olsun.
Yeter ki adı mutluluk olsun.
Param yetmez kilosuna
Yetse de dolmaz ki torbama.

Bana mutluluk ver Manav Amca!
Taneyle maneyle...
Yeter ki adı mutluluk olsun.

Evren Özcan

Matruşka

Herşey sana bebeğim demek ile başladı.
Sonra bebeğimiz oldu,
Tıpkı sana benzeyen.
Biriniz kũçũk, biriniz bũyũk,
İki tane bebek kucağımda,
Oldunuz mu şimdi bana matruşka!

Evren Özcan

Mecazi Aşk

Mecazi aşktır,
Yaşadığımız.
Bir Yunus Emre bulun bana,
Yahut Mevlana.
Söylenecek gazellerim var,
İnsan-ı kamil olmak adına.

Mecazi aşktır,
Ekmeğin sıcak olması.
Bir elini yukarı, diğerini aşağı çevir,
Toprak sayende bulsun can,
Tırnakların ile kazı, emeğin olsun çapan.

Mecazi aşktır,
Akşama sarılan toz pembesi gökyüzü.
Öyle çok kaptırma kendini,
Bastığın yer çekilecek bir gün,
Budur işin özü.

Mecazi aşktır,
Şu para, şu şöhret, şu hırs.
Hiçbiri kalmıyor, yıllar hayırsız.
Bunu anla, kalmadan yollar ıssız.
Bir yıllar bir de yollar çok vefasız.

Evren Özcan

Meğer

Meğer İçimde bir SEN varmış
Nasıl da hissetmemişim bunca yıl!
Ölümü anlıyorum şimdi.
Ne olur gitme! Kal bende!
Gidersen ölürüm anla işte.
Meğer içimde bir SEN varmış
Ya kalbimsin ya beynim
Veyahut damarlarımda kanımsın!
Ayrılırsan bedenimden ölürüm anla işte.
Meğer içimde bir SEN varmış,
Hayatımmışsın yaşadığım,canımmışsın
Kıyamet kopup göçersen
Ben de göçerim anla işte.
Meğer içimde bir SEN varmış
Ben sadece bedenimmişim,
Ruhum senmişsin
Cennete sadece sen girersin,
Ben toprak altında erir giderim;
Ben bedenim anla işte.
Meğer içimde bir SEN varmış.
Ara sıra çıkıyormuşsunsun gözlerimden.
Koynumdaki sarılmadığım ıslaklık,
Senmişsin meleğim
Ne olur kanatlanıp da gitme!
Gidersen ölürüm anla işte.
Meğer içimde bir SEN varmış.
Nefesimi senin için alıyormuşum.
Bir nefes hakkı daha ver birtanem!
Vermezsen ölürüm anla işte.

Evren Özcan

Mekteb-i Sultani

Okullar sultan yetiştirse,
Çocuklar saray saray büyüse.
Herkesin tahtı olsa,
Yeni ülkeler fethetse.

Zenginlikten söz açıldı mı,
Şaşkınlık olmasa.
Ziyafete erişse,
Halil İbrahim Sofrası olsa her sofrası.

Herkes herkesi devşirse,
Ali Veli'nin Veli Ali'nin
Yençerisi olsa.

Okullar sultan yetiştirse
Çocuklar Fatih Fatih büyüse.
Herkesin akli olsa,
Gemileri karada yüzdürse.

Sen siyahsın ben beyazım olmasa
Siyah, yoğurda bulansa; beyaz, kömüre sarınsa.
Birinin 'A,B....' dediğini diğeri 'Elif, Ba....' anlamasa.

Okullar sultan yetiştirse,
Adları Mekteb-i Sultani olsa
Biz onu Sultan Okulu anlasak

Evren Özcan

Minik Kedicik ve Rüzgar ve de Bulut

Küçük bir kasabaya iki tane güneş doğmuş.
Minik kedicik ikisine de gülümsemiş.
Zamanlar geçmiş,
Birinin sıcaklığı daha bir ısıtmış yüreğini.
Kürkü de direnemeyince soğuğa; teslim etmiş kendini ona.
İşin garibi güneşlerden hiç biri diğerini söndürmeye çalışmamış.
Biri bulut olup ağlamış, diğeri rüzgar olmuş, savrulmuş.
Kedicik rüzgar olanı seçmiş.
Bilinir ki kediler suyu pek sevmez.
Minik kedicik de sevmemiş bulut olanı,
Rüzgara kapılmış.

Evren Özcan

Misafir

Öyle bir misafirsin ki bende.
İkramlar,sıcak çaylar,kahveler...
Sen kalktım gittim sanıyorsun,
Ben ise sana demlediğim son çayı yudumluyor,
Kahve falına bakıyorum.
Sana üç vakte kadar...

Öyle bir misafirsin ki bende.
Çocukluğunun kırdığı vazoya kızmıyor,
-Çocuktur düşe kalka büyür, diyorum.
Eli boş gelişine de aldırmamıştım zaten.

Öyle bir misafirsin ki bende.
Tadına doyum olmayan sohbetlerinin
Peşinden koşuyorum.
Saat umrumuzda değil.
Ay'ı, Güneş'i kovalarcasına geçiyor vakit.
E! Artık -Kal bende, diyorum;
-Gideyim; bir dahaki sefere...,diyorsun.
Öyleyse ben de -Bir dahaki sefere...,diyorum.
Bekliyorum!
Tabi ikramlar,sıcak çaylar ve kahveler de...

Evren Özcan

Mona Lisa

Ne acı bir keman sesidir o!
Tüm benliğimi haykırır
Ağlasam halime gülerler
Gülsem deli derler
Arada kaldım
Duvarda bir tablo
Mona Lisa..

Evren Özcan

Mumlar ve İnsanlar

İnsanları muma benzetirsek, hiç de yanılmış olmayız...
Mumun fitilini başkaları ateşler,
insanın başını başka etkenler ateşler.
Mum yandıkça küçülür; insanlar yaşlandıkça...
Mum küçülerek yok olur, insanlar ise yaşlanarak.
En önemlisi şudur ki; mumun ayakta kalma sebebi kendisidir; insanın da...
Mum bunun hep farkındadır, ayakta kalma zorunluluğu kendisidir.
Oysa biz insanlar ayakta kalma sebebimiz kendimizken;
yenik düşmeyi, yerde kalmayı ve yerinde saymayı kabullenir dururuz.
Başkalarından destek görmek güzel şeydir ancak
şahsi olarak ayağa kalkmayı kabullenmezsek bu destekler de elbette boşa çıkar.
Böyle bir zayıflık anında insanı kurtarabilecek tek şey sevmek
ve aynı suretle sevmektir.
Sadece bu iki olgunun olması da yetmez.
Bu olguları yaşatmak ve de fiili olarak göstermek gereklidir.
İşte bu fiili olgulara erişen kişi veya kişiler dimdik ayağa kalkar.
İnsanlar kabullenmeseler de hepsi birer mumdur ve
elbette bu mumlar bir karanlık anında yakılacaktır.
Eğer bu mumları aşk yakarsa mumlar ölümsüzleşir.
İnsan severse ve sevdiği tarafından yakılırsa,
sevdiği uğruna yanarsa bir gün bittiğinde (söndüğünde)
mum gibi basit bir öğenin ne kadar da değerli olduğu ortaya çıkar.
Aslında nice devlet adamları, nice doktorlar,
hemşireler onun ışığıyla var olmuşlardır.
Buna rağmen değeri sıradanlaşan mumlar ancak
sevgiyle yakılırsa değer bilir.
Halén değeri yok bu mumların demek ki değeri yok insanların...
Değer bilinen nice günlere...

Evren Özcan

Ne Anladım Bu İşten

Ne yardan gördüm bu hayatta
Ne anadan...
Bilmiyorum anlayamadım ki seni babam!

Herşeyim var, bir o kadar da yoklar aslında.
Nankörlük değil yaptığım!
Mutluluk benim payıma değil, kanayan yaram.

Gülüyorum, gülümsüyorum,
Hayatın acımasızlığına karşı.
Bir slogan duyuyorum,
Çarşı herkese karşı!
Bu hayatta bana mı karşı?
Çözemiyorum!

Ne anladım ki şu hayattan!
Hiçbir zaman anlamadılar insanlar beni,
Oysa 100 gram riya taşımadım kendimde,
Onlar gibi davrandım, tiksindirici parçalar buldum kendimde.

Doğru olmak, doğruyu sevmek,
Bu kadar mı yanlış?
Gözlerim aylardır dolmuyor,
Bir yandan şükür diyor insan buna,
Bir yandan da kahroluyor,
İçi kan ağladığıyla.

Ben yine yalnızım diye,
Şiirler yazarken,
Tek başına odamda,
Belki de beni gerçekten seven insanları suçluyorum,
'Beni neden sevmediniz? ' diye.

Kendimi sigara sanıyorum,
İnsanlara zarar verdiğimi sanıyorum,
Kendimden tiksitmeye başlıyorum,
Sonra geçiyor bu duruluyorum.

Artık düşünmekten yorulduum,
Ve aslında hiç de iyi değilim diyorum bazen kendime.
Bazen de öyle oluyor ki dünyanın en güçlü insanı oluyorum.
Birisini öyle çok seviyorum işte,
Bana ihanet etmesinden korkuyorum.
Halbuki canımı düşünmeden teslim eder(im) miyim?
Çelişiyorum.

Ne anladım bu işten!
Artık ben sevildiğimi anlamak istiyorum,
Bıktım şu sizin kindar, hain davranışlarınızdan.
Egolarınızın teleferiğe binip de dağların tepesine çıkmasından da...

Beni efendi bilirler,

Evet öyleyimdir, estafurullah!
Ama lanet olsun dedirtmeyin bana,
Yoksa harekete geçicek içimde,
O biriktirdiğiniz yanardağ.

Üzmeyin beni!
Üzerim sizi!

Evren Özcan

Neden

Neden aşklarım çıkmaz?
Neden hasretler bana uzak durmaz?
Neden fallarım çıkmaz?
Bir fincanaa sığan sevdalar
Neden bana uğramaz?

Evren Özcan

Nefes Alamıyorum

Doluyor içim, kadehler gibi.
İçimde sarhoşluk nidaları,
Başım dönüyor, delikanlılık çağları.
İsmi sayıklıyorum,
Yoğun bakımda, serum şişesi...
Serum damladıkça, ismin akıyor damarlarıma.

Doluyor içim.
Bir ay doğuyor, yüzümde parlak beyaz bir maske.
Korkunç bir yer burası...
Hava yok, su var, karanlık...
Batıyorum, kocaman bir geminin çapası gibi.
Nefes alamıyorum, alınacak yer yok,
İçimde aşk, ondan büyük nefes yok.

Evren Özcan

Neler Olmak Var Neler

Rüzgar olmak var
Su olmak var
Ağaç olmak var
Şu dünyada neler olmak var
Tabutçu olmak var
Kefenci olmak var
Bir de yok derler ama
Kefenin cebi olmak var.

Evren Özcan

Nöbet

Ağlıyor
Sokaklar,romanlar,eski taşlar.
Sevmiyor
Gidenler,kalanlar,koparılan yapraklar.
Artık hüzünleniyor
Seninle anılan şarkılar.
Artık değişiyor
Mevsimler; kapımda kışlar.
Susmuyor
Giden vapurlar, kalkan trenler; dudağımda acı ısıklar.
Konuşmuyor
İçimdeki hevesler, geri dönüşe nöbet beklerler.

Evren Özcan

O Çocuk

Sözlerim vardı tutmadığım;
Gözlerin vardı bakamadığım.
Ellerin vardı tutamadığım;
İçimde bir çocuk vardı bakamadığım.

Gözlerimden süzülüyor yine o çocuk,
İçimde isyan ediyor bendeki o derin yokluk.
Zindanlar beni arzuluyor,
Özlüyor beni tutukluluk.

Evren Özcan

O Masal

Duyduğum o masalı
Bir daha anlat bana
Gece uykularım kaçıyor
Ben kovalıyorum
Senin sesin olmadan
Rüyaya dalamıyorum
Duyduğum o masalı
Bir daha anlat bana

Evren Özcan

Evren Özcan

Ondan Beri

Bir kaç çimen tanesi
Dolanmış şapkamın içine
Bildim bileli
Ondan beri aşk uzak bize

Kadehler çarptı beni
Bir de şişenin mantarı
Başkasının elini tutmuş kelebekler
Gözlerimde geziyor kanatları

Buz gibiyim ondan beri
Hiç çıkmadı ki beni yakacak kadın
Ayuçları yanaklarımda başka ellerin
Bir tebessüm için yüzümde

Umutlar bir sepet içinde bekler bizi
Bir de şişenin mantarı
Bir kaç çimen tanesi üstünde
Hiç çıkmadı ki beni yakacak kadın

Evren Özcan

Orhun'un Yiğidi

Başını kaldırdı ve göğe baktı o çocuk.
Kara karaydı gözleri, zeytin gibi her sofraya oturdu, her sabah.
Boş bir kını vardı, ve ne ki gönlünde kını vardı,
Kılıcını kendi yaptı, kesmeyi düşledi.
Kavuştu da bir gün hayallerine,
Nice fethetti toprakları, nice canı sökün ettirdi.
Gel gör ki, ak düşünce sakallarına, avuçlarıyla yüzleşti.
Zerresi yoktu ellerinde duanın, kandan başka hiçlik kalmıştı.
Gözleri önündeki koca manzarayı değil, geçmişini görüyordu sürekli.
Geçtiği ovalar, obalar, dereler, tepeler,
Masal kitaplarına girmişti, öyküleri yazılıyordu.
Kulaktan kulağa anlatıyorlardı, onu.
Atının eğerinden bile af dilemek istiyordu şimdi,
Elleri titriyordu, bir avuç dua yoktu içlerinde.
Okum! dedi, kendi kendine.
Hatırladığı son yüzü, yedi yaşındaykenki haliydi.
Annesi hala yaşıyordu, ama yollar uzaktı,
Farkına yeni varıyordu, kını boştu çünkü,
Kesmesin istiyordu, kimseleri annesi.
Belki de mecburdu,
Yürümeli, ilerlemeliydi.
Şahlanışları ne de güzeldi koyu kahverengi parlak tüylü atının.
Ancak yetmiyordu artık, atı da yoktu.
Olduğu yere çöktü, tir tir titriyordu.
Toprağı avuçlamak istedi, toprak da yoktu artık.
Üzerine atılacak bir avuç toprak yoktu.

“Üstte gök basmasa, altta yer delinmese, töreni kim bozabilecekti?”

Evren Özcan

Orman Yangını

Ağaçlar salıncaktan düşmüş gibi
Nedir bu acıları, feryatları ormanın?
Kimi dalları kırılmış, kimi yaprakları yerde yatıyor,
Kimi ateşe verdi yüreğini.
Nereden geliyor bu duman?
Yoksa efkardan yaktığı sigaraların
Bağrından taşan dumanı mıdır ormanın?
Bu cayırcayırcı ateşler nerye koşuyor böyle?
Orman, bir yakınıni kaybetmiş gibi.
Söyleyin nasıl bir tesellisi var
Orman yangınının?

Evren Özcan

Ölüm Benden Uzak Olsun

ama dur ölmeyeyim öyle...
seni üzmem istemem be gülüm..
ölüm benden uzak olsun..
yoksa seni üzerim...
son bir nefes alıp da sensiz mi kalıcam demem
 seninle sonsuzluğa uzanıcam derim
ama arkamda gözyaşlı seni bırakamam.
o yüzden ölmeyeyim.
ölsem de sen bilme..gelir birazdan desinler;
bir çocuk gibi kandırınlar seni attı gitti diye
ama öldü demesinler ardından.
gözyaşını akıtmak istemem be gülüm.

Evren Özcan

Ölüm Fermanı

19/10/2005

Her şey sessiz kalacak bir gün.
Karıncalar, ateşböcekleri, yapraklar,
Okyanuslar, yanardağlar bile...
Toprak Ana'yı da gömeceğiz,
Ay Dede'yi de söndüreceğiz.
Güneş bir mum gibi aciz kalacak.

Her şey önemsiz kalacak bir gün.
İcat olunan para hatırlarda bir dost gibi kalacak,
Ateşin bulunması, yazının bulunmasını yakacak.
Masalcı Teyze kulaklardan pas gibi silinecek,
Bethoven'in kustuğu notalar çöplüklerde bile bulunamayacak,
Çöplükler de kokmayacak.

Hiçbir şeyin utanmaya yüzü olmayacak bir gün.
Çünkü utanmak da utanmaz olacak o gün,
Sevişmeler ayıp olmaktan çıkacak,
Ayıp nedir diye sorulacak,
Sormak konuşmanın bulunamamasına rast gelecek.

Hiçbir şeyin değeri olmayacak bir gün.
Değer vermek de neymiş anlaşılacak o gün,
Ama anlaşılmak hayal olacak,
Hayaller ise adları gibi hayal olacak işte o gün.

Her şey kül olup gidecek bir gün.
Okyanuslarda içleri kül dolu, yüzen kavanozlar görülecek,
Adettendir denilip görmezden gelinecek,
Görmezden gelinen eş dost özlemle yanaklardan süzülecek,
Özlemek de bir o kadar özlenecek.

Her şey herhangi bir şey olacak bir gün.
Nobel ödülleri çok radyumunda olacak Madam Curie'nin,
Shakespeare tiyatroya perdesiyle gülecek,
Gülmek zaten yoktu; o da sepetini koluna takacak.

Her an, bir gün olacak bir gün,
Gözlerde büyüyecek,
Avuçlarda kanatlanacak.
Martılar da kanatlacak,
Binilen Eminönü Vapur'u üşünerek hatırlanacak,
Hatırlamak, Amazon Ormanları gibi balta girmemiş olacak,
Tüm insanlık birer balta olarak kalacak.

Her şey ruhunu yitirecek bir gün.
Aşk, faydacı olsaydı yaşardı denilecek,
Oysa yaşamak neye tekabül eder ey insan! Sorulacak,
"Biz yaşamaya âşıktık ondan bir ömür sürdü, ölüm ise bir an..."cevabı verilecek.
Aşkın var olduğu, insanların ölümden korktuğu anlaşılacak.
Ben ise biliyor olacağım asıl ölümün sensizlik olduğunu,
Ölümün işlemek kadar elzem ve basit bir şey olduğunu...

Herkes anlayacak bir gün.
Anlamak, anlaşılamamaktan yakınarak diri diri yakılacak,
Yakılmanın başından aşağı kaynar sular dökülecek,
Kaynar sular 100 santigrat dereceyi kaynatacak,
Toriçelli'nin deneyleri ortaokul-lise çağlarımızda kalacak,
Ben ise ortaokulda yazmaya başladığım
Şiirlerden birinin adını "ölüm fermanı" koyacağımdan habersiz,
Sana da bu şiirde yer vereceğimin farkına varmış olacağım.
Ancak ben de benliğini yitirmiş olacağım o vakit.

Herkes dokunduğu bedenleri şaşırarak bir gün,
Ben ise bir sana dokunmuş, bir seni solumuş olacağım,
Solumak da solunum yetmezliğinden sizlere ömür olacak.

Padişahın fermanı değildir bu,
Yerçekimine ters yönde kuvvette gemilere binilecek uzay keşfedilecek,
Basit makineler her daim basit kalacak,
Elementlerde atomun küçük bir yalan olduğu anlaşılacak,
Her şey yalan olacak bir gün,
Ölüm fermanıdır bu, padişahınkinden farklı.
Buna uyan da ölecek uymayan da.

Ben ölmekten korkmuyorum,
Fermanda vız gelecek üstelik bana.
Yaşamak da aşk değildir bana,
Sensiz yaşanan aşk ve sonunda ölmek koyar bana.

Her şey tükenmiş olacak bir gün,
Ömür de beden de aşk da...
Bendeki ölmek, bitmek bilmeyecek asla.
Seni Seviyorum,
İçimde büyüttüğüm aşkınla.

Evren Özcan

Ölümsüzlüğümüz

Hepimiz doğarız,büyürüz ve ölürüz.
Birini seversek işte bu ölümsüzlük yolunda umudumuz,
O da bizi severse işte bu da bizim ölümsüzlüğümüz.

Evren Özcan

Öpülesi Eller

Ellerini öpmek için koşa koşa geldim sana.
O öpülesi ellerin için...
Etten kemikten ibaret olsalar bile,
Ölümsüzler.
O yüzden koşa koşa geldim,
Ellerini öpmek için.

Elindeki menekşeyi bırak da yanaklarıma yer açiver,
Miniğin olduğum zamandaki gibi öp,kokla,sarıver.
Cahil de olsa,cüheyla da olsa,
Candır anneler,ölümsüzdürler.
O yüzden koşa koşa geldim,
Ellerini öpmek için.

Evren Özcan

Öyle

Öyle bir unuturum ki seni
Farketmeden bastığım karıncalar kadar hatırlarım
Bu önemsiz kılar bende seni
Sinek ısırığı gibi olur acılarım.

Evren Özcan

Özür Dilerim Kırdığım Tüm Şarkılardan

Ben küçük isyankar asi çocuk,
Özür dilerim kırdığım şarkılardan.
Sanki dünyayı ben yarattım,
Sanki herşeyi ben yazdım.

Lütfen düşler uyanın uykudan,
Bıktım bu yalnız kalabalıktan.
Gülmeyi çok sevdiğim için yediğim dayaklardan,
Özür dilerim kırdığım tüm şarkılardan.

Hergün yeni bir notaydı,
Hergün yeni bir şakaydı,
Hep yeni bir kahkaha,
Hep yeni yüzler...

Dönüp de geriye bakıyorum,
Ne kaldı kim kaldı,
Önüme bakıyorum
Geçmiş boşuna değil, yeniden yazarım bu kitabı.

Ben gururlu kalbi çocuk kendi çocuk
Özür dilerim kırdığım şarkılardan.
Sanki kader benim elimde,
Kendimi şimdi anımsadım,
Mmm...Acaba neydi benim adım?

Üzerimdeki zırhı, yüzümdeki maskeyi,
Kalbimdeki buruşukları,
Yanımdaki yanlışlıkları...
Geçmiş boşuna değil, yeniden yazarım bu kitabı.

Özür dilerim kırdığım tüm şarkılardan,
Burada ya da orada bir şekilde karşılaşsak eğer,
Sizi söylemeyeceğim bir daha,
Size söylemeyeceğim bir daha.

Benim adım:

Evren Özcan 09:46 Cuma 02.07.2010

Evren Özcan

Patagon Dev İle Emir Kulu

Patagonlar,
Belki de dört metreydi boyları,
Ancak onlar da aşağı baktılar.
Aşağıdakilere baktılar.

Magellan,bir emir kuluna dedi ki,
'Haydi,yürü,o adamın yanına git,onun yaptıklarını yap.'
Bu sözlerin hepsi barışçılığı anlatmak içindi.
Emir kulu,
'Kaptanım! Ben onun yarısının yarısıyım,söyleyin derdimi nasıl anlatırım.'
Magellan:
-Git! dedi.

Dev dans etti,emir kulu da etti.
Dev üzerine toprak sürdü,emir kulu da sürdü.
Dev aşağı baktı,
'O adam da benim gibi' dedi.
Boyu kısa demedi,
Teni beyaz,kaşı kalın demedi.
Bütün bunların hepsi barışçılık adına idi.

Barış,boya posa bakmadan yine kazanıverdi.
Barışı kazanmak böyle kolay idi.
Kimse ölmedi,kimsecikler ölmedi.

Evren Özcan

Pus

Ne duman ne duman!
Sisler çağlıyor İstanbul'dan.
Seni seçiyorum korsan gemisi gibi,
Geliyorsun halin yaman.

Tepelerde bir yerde,
Seçiyorum, Çamlıca,
Kırmızı ışıklar yanıyor,
Kızıl saçlarını savuruyor acımasızca.

Pus...
Gözlerimi kısıyorum.
Sus!
Yoksa ağlarım.

Yükseklerde farketsem de seni,
Yanıbaşımda durursun; göğsümde,
Serseri kurşunlar gibi, şarapnel parçaları gibi.
Adın tatlı geliyor söyleyişlerimde.

Pus...
Seni ararım.
Sus!
Ben de susayım.

Beyaz karanlıkta,
Sisler çağlıyor İstanbul'dan.
Seni seçiyorum,
Pembe rüyaları anlatan, pespembe yanaklarından.

Evren Özcan

Rüya

Her geceden sabaha
Aynı rüya kapımda
Ben de açarım kapımı
Her farklı olacak umuduyla

Hep onu konuk etmek
Hep aynı kelimeler
Fakat bir çit bile
Beni kaldırır
Alištıđım düřten

Kapımı yine açacağım
Belki
Uğrar bana da
Bir garip tesadüf ile

Evren Özcan

Rüzgarın

Rüzgarın uyuşturdu beni.
Ne yana baktımsa aynı göz aynı ten aynı söz...
Kükreyesim geldi de çıkartamadım sesimi.
Beyaz tenli al yanaklı dilber aldın benden beni.

Solgun bir kasım sabahı,
Gece baykuşların ötüşünden uyku tutmadı,
Bilsen hasretin beni nasıl dağladı,
Yatağım sensiz nasır bağladı.

Gurur mu dersin kibir mi öfke mi
Ayak diredim sana, belki de rüzgarın uyuşturdu beni.
Gözlerine bakınca içim giderdi,
Öyle masum öyle deli öyle şehvetli sevdim seni.

Kapıya güvercinler dolardı,
Ben bulgur taneleri saçardım.
Her kapı çarptığında ben sokakta kalırdım,
Anlayacağın bahçe katı bir evimiz vardı,içi cereyanlı.

Nifak tohumları ekmişti anam saksımıza,
İlk büyüttüğüm nifak çiçeği sana denk geldi.
Onu sana verdim,kadınları çiçeklere bayılır diye,
Nifak kötü birşeymiş nerden bilirdim.

Rüzgarın uyuşturdu beni.
Hani bir ameliyat öncesi gibi,lokal anestezi,
Yahut dişçi koltuğunda diş çekimi,
Ağzım, dudaklarım sanki benden değildi.

Seni hiç koklamadım.
Her sabah çarşafLARımın mis kokusuna uyanırdım.
Haftada bir yıkardı garip anam,
Seni o çarşafLAR gibi sarıp sarmalardım,hayallere sığdırmazdım.

Belki kapımızın önünden geçerken sen,
Yem vermeyi unuttum galiba,
Birkaçı hasta düştü güvercinlerden,
Sağlam kalanları sana uçurdum,tatmak için özgürlüğünden.

Rüzgarın uyuşturdu beni.
Çıkartmak istesem bile,elim kolum bağlı,
Aldın aklımı,ağzım burnum eğri büğrü,
Rüzgarın çarptı beni.

Evren Özcan

Sabah Ola

Bu kış çok şiir yazacağım,
Sanki yazı hiç sevmemişcesine.
Beraber gülünmemişcesine,
Her şarkıdan bir söz seçip,
Bir silah gibi kalbime dayayacağım.
Sensiz nefes alamıyorum,değil bu durum,
Nefesimdin,nefessiz kaldım.
Şimdi başlasam,
Sayfalara anlatsam seni,
Ömür yeter mi,
Defalarca kez dirilsem,
Dünya bekler mi?
Herkes,herşeye,her bahaneye,
Üç-beş birşeyler karaladım da,
Ben seninle karalarımı aklamıştım.
Gece saat olmuş bilmem kaç,
Acaba gönül farkında mı?
Güneş battığında sanki gözlere değil de,
Yüreklere.
Yürek çiçek gibi,
Işık yoksa, boynunu eğiyor.
Işığımydın,ışıksız kaldım,
Yürek boynunu eğiyor.
Şimdi bembeyaz perdeleri olsa odamın,
Dört duvar sütle yıkansa,
İncilerden halım olsa,

Aydınlık olur mu, bu karanlık halime?
Öyle bir susmuştum ki seni,
Kimseler bilmiyordu,
En büyük sırrımdın.
Şimdi herkesin haberi var,
Barut dolu yüreğimi,
Ateş olup yaktığından,
Sırra kadem bastın.
Suskunluğun ne büyük uçurum
Yaşam ile aramda.
Aramıza köprüler yaptırdım,
Tek başına karşıya geçmek ürpertiyor beni.
Oysa sana gelirdim,
Yüreğimde uslanmaz bir serseri,
Avucumda terin,
Hep o ilk günkü gibi,
Yüreğimdeki kuşu özgürlüğe uçurarak.
Özgürlüğümdün,
Sessizliğine ve sensizliğine,
Mahkumum bu gece.
Sabah ola, hayrola.

Evren Özcan

23.09.13 Pzt 23:48

Evren Özcan

Sakin Ölüm

Sanmıyor muyuz
Koştuğunu peşimizden
Kolay teslim olmuyor muyuz
Aslında biz koşuyoruz ardı sıra
Garip! Kaçmıyor o da zaten

Ağlamıyor muyuz
Çıkınca karşısına
Ağlanmıyor muyuz
Girince koynuna
Koşuyoruz peşinden ardı sıra
Ölüm bu kadar sakinken

Evren Özcan

Evren Özcan

Saklıdır

Aşk baharda saklıdır
Bahar geldi de
Sen neredesin?

Yapraklar ağaçlarda saklıdır
Yapraklar düştü de
Sen neredesin?

Yosun denizlerde saklıdır
Duvarlar yosun tuttu da
Sen neredesin?

Gurbet biletlerde saklıdır
Gurbet bitti de
Sen neredesin?

Yüreğim sende saklıdır
Yüreğim yandı da
Sen neredesin?

Evren Özcan

Sana Derin

Ben yine sana küfürsüz,
Sana derin.
Sol göğsümün üç parmak altında
Kalmış olsa da hançerin,
Ne bu Güneş sıcak,
Ne sular serin!
Kim ister ki yüreği elma olsun,
Yarısı yarda dursun.
Kurtlanır mısın,
Isırılır mısın?
Ah! Şakası bile yakıyor,
Ateşe bakar mısın!
Ben yine sana çapalı,
Hava patlamış,
Yutacak deniz alaboralı,
Umurumda mı?
Kafama sıksaydım hani,
Acaba derimi anlar mıydı mermi?
Yine ben suçluyum.
Yedi ceddini vursan,
Yerine yatardım.
Adam öldürsen,
Suçu üstüme alırdım.
Ben yine sana tutuldum,
Sana kelimelerim.
Deseler ki bana,

Git ölüm fermanını yaz,
Seni yazmazsam namerdim!
Şimdi hangi elde ısınırısın.
Aman üşüme,
Sen yine de.
Bilirsin bir gülüşün için,
Dünyaya bir ip takıp oynatırdım.
Sağ göğsüme yıldızları takar,
Seni yıldızlar ile uyuturdum.
Ben yine sana küfürsüz,
Sana derin.
Sen anlamadın belki,
Yahut ben anlatamadım ama,
Katilim olsan,
Dudağımdan çıkmaz ki,
-Maktul benim!
Seni öyle sevmiştim.
Şimdi ışık yılı uzaklığı olsa da yürekler,
Sen yine gül, yine mutlu ol, bir de üşüme,
Gönül başka ne ister.

Evren Özcan

05.01.14 Pzr 03:44

Evren Özcan

Savaş Gemisi

Savaş gemisi...
Heybetli,denizleri yaran,
Sonu jilet olmak olsa da,gözümüzü dolduran...
Karaların eksik olduğu yerde dev gibi dikilen,
Vurduğunu deviren...
İçinde insan olan,içinde mermi,top,gülle olan...
Kimi rüzgardan haz alan,kimi pervanesine kuvvet...
Uçaklar inen,uçaklar kalkan...
Uçakları savan...
Sadece dümen kısmından vurulduğu zaman batan...

Olamadık gitti bir savaş gemisi!

Evren Özcan

Sen Beni Aramayınca

Sen beni aramayınca,
İçimde arar oldum seni.
Ne bir mektup,
Ne bir telefon,
Göçüp gittin be çocuk,
Beni unutup.
Zaten ne zaman sonbahar gelse,
Bulut zanneder kendini gözlerim,
Yettiğince ıslatırlar sokakları,
O düşen sarı yapraklar,
Her akşam umudumuzun battığı güneşler,
Yüreğimde telaşlar,
Mevsime yine sonbahar,
Sen beni aramayınca,
İçimde arar oldum seni.
Herşey aşktan ibaretmiş aslında,
Aşk yokken her şey saydam,
İçi boş ve anlamsız.
Aşk diye seni bildiğimden beri,
Aşkı senden bildiğimden beri,
Sen aşkımsın dediğimden beri,
Yerden toz tanesi kalksa havaya,
Zerre kar tanesi düşse,
Çiğ damlasa bahçelerime,
İncir çekirdeği takılsa boğazıma,
Anlamı yok dedim hayatın.

Sen de beni aramadın ya,
İçimde arar oldum seni.
Baktım ne göreyim,
Damardaki kan sen,
Kalbimdeki can sen,
Bedendeki ruh sen,
Etteki tırnak,
Gözümdeki kirpik,
Telaşlı bakışlarım,
Yeniden doğuşlarım,
Bu zamana kadar ki ölüşlerim,
Herşeye rağmen gülüşlerim,
Sen.
Ne bir telefon,
Ne bir mektup,
Gittin be çocuk,
Beni unutup.
Umarım orada havalar iyidir,
Güz bile yaz gösterebilir sana.
Bulut güneşi anlatsın,
Grileri mavileri,
Ölüm dendiğinde,
Sen bir daha ve bir daha doğarsın.
Ben sevmeyi sen bildiğimden beri,
Sevmek bana seni anlattığından beri,
Bana sen sevmek olduğundan beri,

Aldığım tek nefes dahi zahiri.
Araf ne tür bir şey ölmeden anladım,
Bekliyorsun böyle,
Nutkun tutulmuş,
Tek kelime yok,
Cümle yok,
Noktalama işaretleri yok.
İfadeler donuk,
Akıl başta değil,
Beden yok,
Ruhlardan kaleler,
Kimi yıkılacak,
Kimi yakılacak,
Kimi bayrağını gönderine çekecek.
Zamanın ne demek olduğunu unut,
Gittin be çocuk,
Beni unutup.
Sen beni aramayınca,
İçimde aradım seni.
Öyle bir yerde buldum ki,
Yaradan'a mahcup şimdi yüreğim,
Defalarca kez ondan özür diledim,
Ceza ise bu çektiğim,
Biraz fazla sevdiğimden,
Çiçek diye toprağa seni ektiğimden,
Aş diye canlara seni verdiğimden,

Œeker diye çocuklara,
Kitap diye cehalete sunduğumdan,
Cahil sanıp da kitap olup okuduğumdan,
Düşümde görüp de tutulduğumdan,
Gerçek sanıp da çölde yandığımdan.

Evren Özcan

30.09.13 Pzt 21:49

Evren Özcan

Sen Yokken

Sen yanımda yokken
Gözlerim kapalı incitmeyeyim diye seni.
Çıkmıyorum dışarı
Senden başkası sevmesin diye bedenimi.

Sen yanımda yokken
Nefes almıyorum, yemiyorum, içmiyorum, konuşmuyorum,
Yaşamıyorum hayat benden birşeyler eksiltmesin diye
Duymuyorum başkalarını
Beni en iyi sen bilirsin diye.

Evren Özcan

Seninle İlgili Bir Şey

Yine ellerim kalemimde,
Ellerimde kalemin izleri.
Kırdım kalemimi,
Mürekkebi ellerimde.

Kalemim ol sevgilim,
Seninle yazayım,
Defterim ol sevgilim
Hep sana yazayım.

Bir bakış var şimdi,
O satırların aralarında.
Bir ses ver şimdi,
O düşlerin aralarında.

Uzaktan bakmaktan gözlerine,
Göremez oldum,
İçimden yazmaktan tenine
Kalem tutamaz oldum.

Dün anılarımı topladım,
Şimdi küçük bir kutudalar
Bugün de anılarımı topluyorum,
Şimdi küçük bir kağıttalar.
Yarın aynalarımı toplayacağım,
Şimdi küçük bir odadalar.

Galiba senden bihaber yarınlar var,
Ben alıştım ömür törpüsüne
Galiba sensiz olacak yarınlar,
Ben alıştım reddelişe.

Evren Özcan

Sensiz

Buralar sensiz küf kokuyor,
Ah bir kokunu atabilsem
Densiz çağrılarla
O sıcak aşkınla
Hatırlamak yeterdi seni bana,
Meyler haram senden başka içemem ki,
Sensiz ömrüm geçmez ki,
Ti'ye alsam hayatı bana seni
Unutturmaz ki,
Bana hayır deyişin bir de eskileri sevişim vardı
Sensizliğin içinde.

Evren Özcan

Ses

İstanbul'da olsan,
Kollarımda olsan...
Yalnızlığın hapsi yetmezmiş gibi
Bir sesi mahkumluğu da karaladı sicilimi.
Rüzgarın sesi olsa sarılamam,
Denizin sesi olsa üzerinde yürüyemem,
Yağmurun sesi olsa güneşten saklayamam.
Ölümün sesi olsa daha gencim ölemem.

İstanbul'da olsan,
Benim olsan...
Suç işlemiş gibi sesin tutukladı beni.
Sesine mahkumum, parmaklıklar sesinin telleri.
Rüzgarın sesi değil, sarılırım,
Denizin sesi değil, üzerinde yürürüm,
Yağmurun sesi değil, güneşten saklarım,
Bu ses, senin sesin, uğrunda ölürüm.

Evren Özcan

Sessiz Film

Sessiz Film'de bir çocuk, anlatamadığı o kadar çok şey var ki, Cengiz Han'ın mezarı gibi kayıp, derinlerde bir yerlerde,
Bazıları korkar denizlerde yüzmeye.
Şişeye koysa sözlerini, bu filmi daha önce görmüştüm diyen çok olur, kumsala yazsa dalgalar acımasız alır götürür.
Söylese sevdiklerine sırlarını, onların sırları daha önemli olur.
Ne yapsın, çareyi kendine söylemekte bulur, o zaman da adı deli olur.
İçine atar, içi de bir gün dolar taşar.
Niye ağlıyorsun, çocuk musun, olur.
Olur da olur,
Şarkı söylese sesi çok güzel de,
Onu sessiz filmlere hapsettiniz
Alkışlarınızla: Bravo, bravo, bravo...

Evren Özcan

Sevgili Hocam

Sevgili Hocam,

Medeniyet...

Hocam Mehmet Akif,
Medeniyet dediğin artık ne tek dişi kalmış canavar,
Ne de benim iman dolu göğsüm var.
Medeniyet dediğin bacak arasında özgürlük...
Medeniyet, özgürlük...
'Herkes istediğini yaşamakta özgürdür.' diye tutturulan bir dikiş,
Kimse bilmez ki özgürlük değil ki tek başına, tek kişilik bir iş.
Ben özgürüm.
Sen özgürsün.
Ama benim olduğum yerde sen,
Senin olduğun yerde ben özgür değilim.

Medeniyet, seksi, ihaneti, çapkınlığı, aldatmayı özgürce yaşamak olmuş hocam.
Parası olan azıyor, parası olan şımarıyor,
Dünya dertleri umrumda değil diyor,
Sanki uzay da yaşıyor.

Şimdi çıkıp kıyamet desem,
Bana kalkıp yobaz diyecekler.
Aslında haklılar,
Bu kadar baskı olursa, olacağı buydu yobaz beyinler.

Benim ülkem bu mu olacaktı, ey hocam!
Bacak aralarına girilmiş,
Namusu zaptedilmiş,
Aileleri dağıtılmış,
Memleketin her köşesi bilfiil kapkaççılarla dolmuş.
Maksadım değiştirmek değildi ki o güzelim sözleri,
Maksadım yapmaktı, yapabilmekti sözlerin özlerini.

Hocam Mehmet Akif,
Affeyle,
Enginlere sığacak kalitem yok benim,
Zincire vurulmaktan zevk alan bir neslim var,
Şaşacak halim kalmadı, asıl buna şaşarım.

Öğretmenlerimiz hiç kusura bakmasın,
Öğrencileri, iki metrelik duvarlarla okullarda tutuyorlar,
Bir hata işleyince ne biçim yetiştirmiş ailen seni diyorlar,
Sabahları merhaba evlatlarım diyeceklerine, kıyafetlere bakıyorlar.
Okul...
'Eğitim' ve 'öğretim' yuvası...
Ancak bırakmıyor etrafını uyuşturucu furyası.
Her iç cepte bir cep sözlüğü olacağına,
Kama, kelebek, maket bıçağı fora...

Hocam bir toplum,
En küçük bireylerden başlayarak,

Dayanışma ve sosyalleşme ile ayağa kalkar.
Oysa bizde aile olmak artık ne arar.
Canı sıkılan,kızan hemen başka yatakta yastık arar,
Boşalmak bir nefes alma yöntemi olmuş,
Gel de kalk anlatmaya yazık ki neye yarar.

Sevgili Hocam Mehmet Akif,
Bu kadar söylendim,yine boş,
Değişmeyecek demiyorum,değiştireceğim,
Ancak bu alem, zevk almaktan sarhoş.
Birileri devrim yapmaya devam etsin,
Devrimci gençlerimizin kemikleri erisin.

Bir de hocam ufak bir not:
Bu ülkede vatanını seven,bir şeyleri gören,düşünen söyleyen,
Hemen 'Sen milliyetçi ve kömünistsin,sen de onlar gibisin.' damgası yiyor,
Dinin önemini vurgulayan yobaz oluyor.
Vatanımı seviyorum,
Vicdan özgürlüğünü seviyorum,
Ancak vicdansızlığı sevmiyorum hocam.
Bizi bizden alan iki şey idi;
Atalet ve adalet.
İki harf yüzünden başımız hep derdi girdi.

Sevgili hocam,
Satırlarıma son verirken,o güzide ellerinizden öperim.
Biz sizin gibi milletvekili olup da,
Kazandığı ikramiyeyi fakir fukaraya verenlerden olamadık.
Yapamadık hocam,kusura bakmayın olamadık.

Evren Özcan

Sevişmek Gözlerinle

Bırakıp da gider miyim,
İçkileri kendime layık görebilir miyim?
Nefes aldığım tek yer gözlerin.
Ne bir sigara dumanı ne bir deniz kıyısı...
Hiçbir şey sana benzemez,
Senden başka.
Resmini öpmek yalan sevişmedir benim için,
Hayaline dokunmak hayalciliktir.
Sevişmek bir gözlerinle olur,
Dudaklarına dokunamasam da tenini arzulasam da.

Evren Özcan

Sıkıntı

Neye anlatayım derdimi
Hiçbir şey anlamaz
Ne aşığım ne düşte
Gözlerim ağlamaz
Yalnız kendini düşünür yüreğim
Çarpar boş yere
Kalp kalbe karşıysa
Benim karşım nerede?

Hasbelkader kurduğumuz düşleri
Uğrunda ağladığımız o masum aşkları
Bir kağıt parçası anlatır
Yalnız kendini düşünür gözlerim
Bakar gözbebeklerim boşyere
Gözler masumsa
Benimkiler neden yerinde?

Evren Özcan

Sigara İçmedim

Sigara içmedim,
İçtim sigara içen dudakların en dumanlısından.
İçime çekmedim,
Çektim içime ruhumu o dudakların karşısından.

Olmadı nefesi, nefesim,
Yine de temiz ciğerlerim.
Sigara içmedim,
Tiryakisi oldum sigara içen dudakların.

Evren Özcan

Sigaradan Gönderme

Zehir yedim yine.
Olsun, alışmıştımd bir kere.
İenler de var bu mereti,
Kabuğunda değil dumanında kerameti.
Kimi der bayram mazeretim,
Kimi der en büyük dostum, sevgilim...
Peki diyenler;
Siz hiç mi bayram sevincinizin,
Dostunuzun, sevgilinizin
Başını yakıp da
Onları bir çukur kapta ezdiniz mi?

Evren zcan

Soğukluk

Saçları ağarmış İstanbul'un
Tuz basılmış bağirlarına yolunun
Yine de eritememiş soğukluğu yokluğunun.

Evren Özcan

Sol Yanım

Mezara girmeden tabuta girdim ben,
Dua olmadan kabire girdim ben.
Sen yakmadın da, gördüm ben cehennem.
El açtım, diz çöktüm,
Ölsem ölsem deyu,
Kim kırdı,
Kim yazdı, çizdi bilmem.
Varsın da yok olacak kadar.
Bilmem mi.
Uzaktan seyr-ü sefersin, her dem.
Hamdım, piştım.
Cayır cayır yandım.
Simsiyah oldum,
Ve cahil başıma öldüm.
Ne dünya para eder,
Ne dünyadan gitmek.
Bazen silah elindedir de kendini vuramazsın.
Çeksene tetiği,
Dayasana alınına,
Vursuna kendini,
Onun seni vurduğu kadar.
Ne gücün kalmıştır,
Ne yüzün.
Tükenmişsindir.
Bir adım öten ölümdür,
Varamazsın.

Mezarsız tabuta girmişsindir.

İşte girdim ben.

Haydi toprak at üzerime de,

Yeşereyim ben.

Varsın böcekler gelsin,

Kurtlar bitsin böğrümde,

Kimseler kalmasın,

Senden gayrı iken,

Bağrımda.

Senden ayrı iken,

Sol yanımda.

Evren Özcan

Son Kez Günaydın Sevgilim

İnsaf mı kalmış gözlerde!
Kanarken yürek, onlar etrafı süzüyorlar.
Neyi arıyor başka yerlerde?
Kimi?

Dinsiz, imansız dudaklar...
Sızlarken yürek, başkalarını öpüyorlar.
Tat mı buldu ki onlarda, yoksa orospuluktan mı?
Ciğer paramparça...

Hiç bu kadar aşağılık görmemiştim saçlarını,
Neden başkasının tenine değiyor?
Ne istedin benden de dokundun avuçlarıma?
Yaktın hunharca kalbimi.

En güzel rüyaları seninle görmek vardı,
Sabahları kokun burnuma gelirdi ta sizin evden bizim eve.
Yastığımda leken var, çarşafımda suyun.
Bu mu fotoğrafı aşağılık ruhunun?

Arkandan konuşmuyorum, kusura bakma güzelim
Getirseydin de o gözkapaklarımdaki yüzünü de tükürseydim.
Yazık ki ona bile değmeyecek bir yüz var sende,
Asıl ben kaderime tüküreyim.

Korkma güzelim, ben değişmedim.
Yine o bildiğin çocuk, nemli gözlerim var,
Bu lafları da sana söylemedim, hepsi kendimin.
Sana kıymadım, kıyamadım, kıyamam da.
Sen bana her ne kadar acımayıp, bu sabah başka bir tende islansan da.

Benim sevdağım öyle oyuncak değildi sevgilim,
Öyle aşağılanacak bir sevda değildi bebeğim,
Asla da pişman değilim çiçeğim,
Ben ilk bildiğim seni hep seveceğim, ta ki bu sabaha kadar meleğim.

Fakat sen beni sevemeyeceksin,
Günaydın duymayacaksın hiç bir sabah,
Yastığına sıkıştırılmış bir mektup, kırmızı bir gül,
Asla dokunamayacak ellerine, yerimde içimdeki kocaman ah.

Seni geri kalan hayatında benden çok seven olur bebeğim,
Ancak kimse sana benim gibi aşkım diyemez,
Çünkü biz seninle saftık bu ilişkiye başlarken,
Sen artık saflığını yitirdin bebeğim.
Ben ise saf bir aşkın kölesiyim,
Sayende canım burnumda, ölesiyim.

Sana son kez günaydın bebeğim,
Güne uyandığın için değil,
Yokluğuma uyandığın için..

Evren Özcan

Son Nefes

Yanası, yakılası...
Kopuyor canımın can parçası.
Bir ölüm izliyorum,
Tam bir saat oldu.
Ne de uzunmuş son nefes!

Meğersem can boğazımda düğümmüş,
Yüreğimde okkalı bir yumruk,
Gözlerimde küçük, ufacık bir çocuk...

Yanası, yakılası...
Kibrit çakılası...
Dudaklarımda töhmet altında kalmış kelimeler,
Utancından söylenilmeyen yalanlar,
Buğusuymuş sabahın soğuk 5'inde, camlarının.

Orta ikide yazdığım şiirde de yalnızdım,
Şimdi de yalnızım.
Bak gözlerim bile aynı çocuk,
Dayanılır olmayacak bu yokluk,
Bir saati beş geçti,
Nasıl da sabrediyor insan,
Koca ömründe etmediği kadar,
Ne de uzunmuş son nefes!

Gözlerim döner,
İçim yanar,
Üzerimde kocaman bir kafes var,
Özgürlüğe adamıştık şarkıları,
Yanası, yakılası...
Oysa yanası, yakılası,
Vicdanım kanıyor.
Bak! gözlerim aynı çocuk,
Can boğazımda düğüm,
Yüreğimde altı okka yumruk...

Geriyeye kuru bir hoşçakal,
Üzeri elveda işlemeli ıslak mendiller,
Nefesin kokan bir hava kaldı.
Yanası, yakılası...
Bir saati beş geçeyi de geçti vakit,
Ne de uzunmuş son nefes!

Evren Özcan

Son Nefesim Olsun

Son Nefesim olsun
Benden gidersen eğer.
Gitarımın teli kopsun
Senden başka anlatmasın yeter.
Siyaha boyarım
Sensiz bir dünyayı
Unuturum güneşi, unuturum ışığı
Küfürler ağzımda,
Hasretin avucumda,
Silerim geçmişi, silerim her şeyi.
Dön sen şimdi bana,
N'olur gel yanıma,
Geceleri rüyalarım,
Dönsen de olur,
Ama hiç gelmezsen,
Son nefesim olur.
Evren Özcan – 08.09.2019 – İstanbul,Türkiye
Evren Özcan

Son Nota

Ah! Ne şarkılar söyledim sen giderken,
Hiçbirinin içinde düğün geçmiyordu.
Ne davul vardı ne zurna
Sen göçmen bir kuş
Ben yarına sadık bir turna.

Ah! Ne şarkılar dinledim sen giderken,
Hiçbiri gülümsemedi.
Ne tebessüm vardı ne kahkaha
Sen gözümdeki gözyaşı
Ben seni içime attım her damlada.

Ah! Ne şarkılar çaldı sen giderken,
Hiçbiri seni sevmiyordu.
Ne aşk vardı ne hayranlık
Sen kalbimdeki son şarkı
Ben o şarkının en çok acıyan son notası.

Evren Özcan

12.11.13 Salı 23:52

Evren Özcan

Sönmüş Yanardağ

Biliyor musun?
Herşey o kadar kötü ki!
Herkes o kadar yanlış ki!
Üzerime karlar yağar oldu
Bildiğim tek şey ben bir sönmüş yanardağım.
Beni ayakta tutan da bu.

Bir gün yeniden kaynama,patlama ihtimalim var ya,
Her ne kadar yıkılmışlık,korkaklık,yılgınlık olsa da
İçimde bir yanardağının külleri var ya
Beni ayakta tutan da bu.

Evren Özcan

Sözleri Seslendiren Adam

Yine kalbin kırıldı,
Bak kaç gece var geride.
Unut artık olanları,
Kimler vurmuş, kimler kaçmış.

Sözleri seslendiren adam,
Masal gibi konuş bu gece.
Unut artık olanları,
Her yanın kan revan içinde.

Nefes alamıyorsun bilirim,
Sen de benim gibisin.
Şu verirler sana şeffaf,
İçersin zehir gibisin.

Yaşamaktan tat almıyorsun bilirim,
Sen de benim gibisin.
Güneş doğar üzerine,
Işığı gören ölü gibisin.

Evren Özcan
14.02.17 Salı

Evren Özcan

Sputnik

Bize bir Sputnik lazım,
Korku salan.
Tek bir hamleyle herşeyin önüne geçmek,geçebilmek,
Elindeyken insanın.

Durduk ve yitirdik.

Gerçi geldiği yer, olmak istemediğimiz yerd,
Ancak Sputnik,çoğularına cesaret verdi,
ve birisinin hiç hoşuna gitmedi.

Kendini bir görmek..
Allah'tan başka nedir bir olan?
Kendini bir görmek...
Oysa hepsi de bir örnek...

Bu dünyanın dışında bir yerlerde birşeyler yapmak büyüklük bilir insanoğlu.
Kendi dünyasından çıkayamayan varlık,
Başka dünyadan haber getirenlerden korkmayı buldu.
Sputnik bunun için oluşturuldu.
Ancak kendini bir sanan birilerini korkuttu.

Gözümüzde aya dokunanı birinci yaptık,
Oysa güneşi unutan da oydu.
İnsanoğlu,aslını inkar edenlerden hep korktu,korkutuldu.
Korkutan da vakti zamanında çok korkmuştu.
O yüzden bize bir Sputnik lazım.

Tek hamleyle,herşeyin çözümünü bulmak,bulabilmek elindeyken insanın.

Evren Özcan

Susarım

Ben susarım da
Aman vermez içimdeki çığlık
Hiç kimse derman olamaz da
Kantar durur gönlümdeki şu yara

Ben görmem de
Hiç ayrılmaz oradaki peri
Gözlerim görmeden duramaz rüyada
Solar durmaz yapraklar avucumda

Ben duymam da
Hiç bitmez radyodaki şarkı
Annemin ninnileri gibi olmaz da

Ben uykuya dalarım
Görürüm rüyayı
Yine duymam
Yine susarım.

Evren Özcan

Sürgün

Bir orman türküsü yaktım ben sana
İçindeki ormanları yakmadan ama
Dallardaki sürgünlere sürgün oldum
Bilmem kaç zaman dönmedin yoluma
Kim sever ki sürgünü sevdiğinden uzakta?
Neyse döndüm de tekrar senin vatandaşın oldum.

Evren Özcan

Şarap

İçten içe yanık yanık türküler söyledim kendime.
Kiminde yar tuzaktı,
Kiminde gurbet uzaktı.
Her gün doğan güneşe şükreder oldum,
Kabrimden girmeden, kabrim bana kucak açtı.

El değmeden şu gönlüme gitseydim n'olurdu sanki,
Dost da yaktı, can da yaktı.
Hangi yana baksam güneş gözümü alır da durur,
Cehenneme girmeden, cehennem bana kucak açtı.

Her cihana kendimi kaptırdım,
Kadehler dolup dolup boşaldı,
Hiçbiri hiçbiri derdirme derman, yarama merhem, gönlüme ferman olmadı.
Gülmeyi bilmeden, gözyaşım şarap oldu.

Evren Özcan

17.07.2011 Pzr

Evren Özcan

Şarkıdır

Şarkıdır bitmeyen bildiğim.
Necedir bilmem ama, nicedir.
Ellerin buruşuncaya kadar yıkanmak gibidir şarkı.
Savaş da olsa söylenir,
Şon bir umuttur.
Ölmek mi?
Şarkıdır.

Bir cinayetin şüphesinde,
Sevdanda,
Gözyaşında,
Gülüşünde,
Saatlerce onu düşünüşünde.
Çoğu nota bilmez,
İçinden geleni-geçeni, söyler,
Tadına erişenler ancak bilir,
Her bir andır,
Göz açıp kapayınca kadar,
Şarkıdır.

Tepemize bomba düşer,
Yahut biz uzak bir yerlerine düşeriz dünyanın, sevdiklerimizin,
Anlatacak çok şey vardır,
Şarkıdır.

Hani o kız ansızın seni terk eder ya,
Yahut babanın elini son kez görme şansın da olmaz,
Annenin kokusunu bir daha duymazsın,
Evladın kim bilir nerededir,
Gözyaşın yere düşer de kırılır ya,
Şarkıdır o, şarkıdır.

Her attığın adımda,
Ayakkabının altında kalan,
Ezip geçtiğin,
Çehresini sildiğin,
Yanında olsa bile tanımadığın,
Uzakta iken, damarlarında tattığın,
Güneş uzaklığında yakan,
Ay gibi yakında soğuk olan,
Gece gibi karanlık ama güçlü,
Gündüz gibi aydınlık ama çaresiz,
Şarkıdır.

Her şey sussa da,
İçinden içinden söyleyebildiğin şey,
Söyleyecek çok şeyin olup da sussan da,
Aklından mırıldandığında tek şey,
Şarkıdır.

Manidir,
Manidardır,

Satırdır,
Mısradır,
İkiliktir,
Dörtlütür,
Çokluktur,
Yokluktur,
Açlıktır,
Tokluktur,
Şarkıdır.

Evren Özcan

28.07.2016 - Perşembe

Evren Özcan

Şarkın Çalıyor

Şarkın çalıyor,
Yokluğunda dinlememi istediğin.
Kor ateşlerde yanıyor,
Yokluğunda dokunmamı istediğin.

Sızlamak, alışkanlık olmuş yürekte.
Ağlamak, gözlerde...
İçlenmek türkülerde...
Şarkın çalıyor, gözlerimi kapattığım her yerde.

Baştan başlasak böyle olmayacak biliyorum.
Yaşadıklarımızı çöpe atalım demiyorum.
Yaşananlardan sıyrılmak gerek,
Nazar mı değişiyor, yoksa biz mi eriyoruz; bilmiyorum.

Şarkın çalıyor,
İnsafsızca, karşımda dimdik.
Yüreğim acıyor,
Gözlerim kuru, yüreğim Venedik.

Acılar, pişmanlıklar kayıklar ile geçiyor.
Her yanda boyalı evler, rengarenk,
İstiraba döndü sanki
Çok sevmek, kalpten sevmek.

Şarkın çalıyor,
Yakıyor beynimi, ruhumu, yüreğimi.
Zil çalıyor,
Bölüyor kafiyelerimi.

Belki benim yanlışlarım, hatalarım,
Sıktı canımızı, körükledi günahlarımızı.
Sen de hatalısın, farkında mısın?
Sıkıyor canımı, körüklüyor günahlarımı.

Üstelik korkuyorum da gideceksin diye,
Gitmeyeyin, gözlerin hep aklımda.
Bilemezsin sana ne kadar aşık olduğumu,
Belki de bazı şeyleri içimde yaşıyorum, aklımda.

Şarkın çalıyor,
Ruhumu titretiyor.
Bu adam seni çok seviyor,
Canından geçti, anlatamıyor.

Belki de hiçbir şeyi tam olarak anlatamadım sana,
Şunu bil ki o iki kelime herşeyi anlatacaktır sana,
Bazen yetmese de herşeyi anlatmama,
Seni çok seviyorum, sakın aklından çıkarma.

Şarkın çalıyor,

Kahroluyorum.
Pişman değilim seni sevdiğim için,
İçimde gel-gitler oluyor.

Kendimi kahrettim ömrüm boyunca.
Sanki sıra sana gelmiş gibi,
Zehir ettim bazı günleri,
Bağışladın defalarca beni, ama affedemiyorum kendimi.

Beyaz bahçeli bir ev var hayallerde,
İçinde çocuklar(ımız) .
Bir nehir akar, önünde kocaman, yeşil bir deniz.
Zoru, beklenmesi gereken yıllar(ımız) .

Ben hazırım,
Ver elini.
Yeniden başlayalım herşeye,
Zulüm de olsa razıyım.

Bize evlenmek için gerekli olan para değil,
Babandan seni istemek değil,
Abinin beni sevmesi değil,
Sabır...

Şarkın çalıyor,
Ama saçma, ama edebiyat fakiri, yazıyorum.
Şiir değil bu,
Ancak sözlerin içleri, buram buram şiir kokuyor.

Şarkın çalıyor,
İçim kanıyor.
Şarkın çalıyor,
Bil ki bu adam sana aşık, seni seviyor.

Belki de hiçbir şeyi tam olarak anlatamadım sana,
Şunu bil ki o iki kelime herşeyi anlatacaktır sana,
Bazen yetmese de herşeyi anlatmama,
Seni çok seviyorum, sakın aklından çıkarma.

Evren Özcan

Şişe İçinde Mektup

Merhaba,
Beni bulan Sayın Bay ya da Sayın Bayan,
Üzgünüm!
Anlatacak çok şeyim yok.
Biraz gülebilir, bazen de ağlayabilir,
Çokça da anlamsız bulabilirsiniz.

Bir kutu olsaydım,
İçimden oyun çıkardı.
Rengarenk parçalarım,
Mutluluk veren yanlarım...

Bir plak olsaydım,
İçimden şarkı çıkardı.
Tılsımı damlayan sözlerim,
Gülen gözlerim...

Eski cümlelerle bugünü anlatmak zor.
Dönmek istesem yok uzakta bir köy!
Yazılmış bu oyunda yaklaşıyor son,
Buralardan değilsen, haydi şimdi evine dön!

Evel zaman içinde,
Ecel hayat içinde,
Sen ve ben bir biçimde
Buluşmuşuz, konuşmuşuz, bozmuşuz.

Yalnız ölürsem hiç sorun değil
Yalnız yürürsem bak o kötü.
Karanlık tek bana değil
Işık yanmazsa yak! O kötü!

Gözlerimde yaş,
Cebimde hatıralar,
Dolaşıyorum başı boş..
Yaşlı gittik, şen döndük,
Öldük, öldük, dirildik
Kahkahalarla güldük!

Acılara gülümserim ben artık,
Susarım az kalan gülüşmelere.
Gecelerde geriye yaslanırım ben artık
Yaşarım geri kalan hikayelerde.

Kalpler yoruldu.
Çağa yenildik.
Ayıp olmadı mı şimdi
Birbirimize?

Özledim çocuk gibi sarılmaları
Biraz önceydi bütün kalp kırıklıkları.
Simsiyah olsa da hepsinin gölgesi

Her yeri aydınlatır bir tutam nefesi.

Ben yaşamayı Bodrum'da sevdim.
Rüzgar uyandırdı kara rüyalarından.
İçimde yıkılmış ne varsa temizledi
Ve her seferinde yeniden sevdim.

Yazıp da söyleyenin,
Dört duvara gereği yoktur mahpusu için.
Bir çivi çakarlar tahtaya biter işin!
Arkan deniz, üstün mavi,
Önünde simsiyah bir perde,
Yönünde taşlar, yolunda kuşlar,
Senden evvel gidiyor, dillerinde marşlar.

Dinleyip de anlayanın
Dinlendiği nerede görülmüş?
O, herkesi anladı da
O'nu kim anlayacak, kendinden başka?
Var mı böyle yalnızlık aşkta?

Kulla kulluk etmedik diye
Tutulduk kalplerin dışında.
Demir kelepçemiz yok bileklerimizde
Ama mahkumuz her gün biraz daha.

Beni bu şişeden çıkarıveren Sayın Bay ya da Sayın Bayan,
Size minnettarım!
Evelinde şişe içinde mektuptum,
Ey Ahali, duyduk, duymadık demesin
Şimdi okuduğunuz fermanım.

EVREN ÖZCAN
Mayıs 2020, İstanbul

Evren Özcan

Tek Başına Gülmek

Ağlarız
Gleriz
Ağlarken glemeyiz
Gülerken ağlayabiliriz
Tek başına glmek:
Kıymetini bilemeyiz!

Evren zcan

Tembel

Dünya dönermiş
Ben dururmuşum yerimde
Çok erken olsa da
Uyanıverirmişim güne
Yapacak çok işim olurmuş da
Ben beklermişim
Rüzgarın kapıyı örtmesini

Evren Özcan

Tesadüf

Herşey tesadüf olabilirdi
Bu kadarı asla.
Ölesiye sevebilirdim
Senin gibi asla
Seni ölüncesine değil
Bir başka seviyorum
Taparcasına değil
Bambaşka seviyorum

Bu can bu bedenden bir gün gidecek
Bin yıl yaşasam
Senin gibi sevilmedi, seilmeyecek

Evren Özcan

Evren Özcan

Türkçesi

Bir ışıhta durdum öncesinde,

Tam sana geçiyordum.

Saydamlığının incesinde.

Kan gibi sızıyordum.

Seni sevmek her dilde

Ama bu kez Türkçesi'nde.

Tam seni anlıyordum.

Tümcelerinin nicesinde,

Kokun gibi yazıyordum.

Evren Özcan

Umarım ki

Umarım ki,
Beni anlarsın.
Hissedersin, yalınlığını yüreğimin.

İçimde koskocaman bir savaş var,
Bir bilsen!
Bilsen, bana kızmazsın, kızamazsın.

Her gün her gün,
Seni kırmak...
Sonra da nasıl yanar ciğerim.
Anları geri çeviremem,
Anlar büyür gözümde dev olur.

Umarım ki,
Beni anlarsın.

En sevmediklerim kavgalar, küslükler.
Kardeşlik var oysa,
Aşk...

Derin bir yalnızlığa mahkumum içten içe,
Sen varsın, ve bir ve tek sen varsın;
Yalnızlığımı bölen.
Düşündüm de çok seviyorum seni.
Anlar büyüyor gözümde dev gibi.

Yapamadığım, mahvettiğim anlarım.
Yıkıntıları bana kalıyor,
Mahkum oluyorum yıkıntılara,
Hiçbir gardiyan çıkaramaz ya beni oradan.
Öyle bir seviyorum ki seni,
Ölüm de gelse çıkaramaz beni yüreğinden.

Umarım ki,
Beni anlarsın.
Bıktım artık kendimden,
Öldürsem de kurtulsam şu halimden.

Her gün her an
Seni kırmak...
Kendimi kırmak...

Bıktım artık kendimden.
Senden asla...

Umarım ki,
Beni anlarsın.

Seviyorum seni.
Bir ve tek seni...

Evren Özcan

Uyumak da Rüya Oldu

Eslemek farz oldu.
Uykusuz gecelerin intikamını alıyorum
Oysa uyumak da rüya oldu.
Hayat insanı akrobat,cambaz yapıyor.
Sıkıyorsa ipte yürüme,
Meşgulüm şu aralar büyümekle.
Büyümek ne süt içmekle,
Büyümek ne para ile...
Büyükölük ölçölmemeli yaş ile!
Büyümek olmaz,kırmayınca başı taş ile.
Eslemek farz oldu,
Dişlerimin sayısını herkes bilir oldu,
Çay içmekten dişlerim sarardı,
Geceler sarılık oldu.
İçimde dayanılmaz hafiflik,
Gizli saklı korkular,
Çok mutluyum,ölsem de gam yemem,
Canım çıksa isyan etmem,
Eslemek farz oldu,
Uyamak da rüya oldu.
Şimdi uyusam yeter,
Dünya umrumda değil.
Uyurken bir güzel öp beni sevgilim
En ateşli sevişme bu olur benim için.
Birileri gönlünce can alır,
Birileri iktidar uğruna anasını satar,
Kimileri E-5'i köprüden önce son çıkış sanar,
Sanki Hak'tan hukuktan haberimiz var,
Uyanık olsak neye yarar.
Haydi hep beraber esneyelim arkadaşlar!
Uyumak da rüya oldu.
Gözlerim açık uyumak istemiyorum,
Balıklar gibi,
Balıklar da herşeyi çabucak unuttur,
Depremleri,afetleri unuttuğumuz gibi.

Evren Özcan

Üzgünüm

Üzgünüm caddelerde adım yok
Üzgünüm gönüllerde kırık bir fidanım yok.
Çok sevebildiğim bir sevgim yok
Bak eskiden kaç kişiydik
Şimdi yine yarım kaldık.
Sanırım üzgün olan benim.
Ne yapıp ne edeyim.
Üzgünüm duvarda çerçevesi kırık bir resmim yok,
Üzgünüm askıda asılı bir montum yok,
Güleceğim bir gülüm yok.

Bak elimde bavulum,
Artık ben yola çıkıyorum.

Evren Özcan

Vay be

Vay be!
Neydik,ne olduk seninle.
Hiç içmediğim cigaramdan bir nefes,
Geçici değilmiş hiçbir şey,değilmiş heves.

Dünyanın,ayın,güneşin,yıldızın,
Uzayın,kainatın en güzel aşkı...
Demek yaşamaktan az gelir bu aşkı,
Dilimde yeryüzünün en neşeli şarkısı,
Aşığım diye haykırıyorum yıldızlara,
Hiçbir aşıktan kalmadı halimin farkı.

Vay be!
Ne de çabuk eskittik günleri,bir nefeste.
Önce canımdın,sonra aşkım oldun,şimdi ise karım.
Her sabah kahvaltıda seni sürüyorum kızarmış ekmeğime balım.

Hayatımda hiçbir mey beni sarhoş etmedi,
Oysa şu halim hiç böyle sarhoşluk görmedi.
Sana öyle sarhoş oldum ki,
Dünyanın dönüşü sanki hızlandı.
Günler çabucak eskiyor,demek ki güzellik hayatımı sardı.

Vay be!
Utanma arlanma kalmadı bende,
Şimdi açıyorum camı,
-Yetişin komşular,yangın var!
Söndürebilene aşk olsun.

Her şarkıyı buzuki ile çalıp sirtaki yapıyorum,
Her bir yudumda efelenip,
Zeybek zeybek dalıyorum gözlerinin hayaline.
-Beyaz peynir yok mu?
Bembeyaz bir sayfa açtım hayatımda.
Karalayabilene aşk olsun.

Vay be!
Ne günler yaşıyoruz seninle.
Allah'ım sen bozma bu saadeti,
Hiçbir zaman aratma bize bu saatleri,
Amin diye açılır ellerim,dileğim bencileyin değil,
Kavuştur Rab'bim tüm kalpleri.

Aşık olan şair olur derler de,
Kafiye mi kalır şiirlerde.
Şimdiden hayallerim halaya girmiş,
Elimde mendilim,gözümde gözlerin,
Vur davulcu,çal zurnacı,
Tıklaşın darbuka,susmasın gırnata.
-Aşığım!

Evren Özcan

Veda

Veda etmek alışkanlığı tüm gelenlerin
Yalnız kalmak ise kaderi sevenlerin
Kimse vermiyor hesabını gecelerin
Dünya yansa umrunda mı gidenlerin?

Evren Özcan

Evren Özcan

Ya

Böyle sevmeyecektik vatani
Böyle aşık olmayacaktık yarimize
İşte o zaman bizi adamdan sayarlardı.
Dünyaya böyle tutkun...
Gezginlerin izinden gidecektik,
Okyanuslara, Afrika'ya.
Ne gerek var!
Otur işte, odanda bir fincan kahvede yüzdür,
Kağıttan kayıklarını,
Loş ışığını güneş zannet masa lambasının.
Dost diye kucaklaştıkça,
Kucak kucak bıraktık kendimizden,
Bunu söylemek bile ayıp,
Sesli düşünmek işte, böyle birşey.
Ya deli olmalı,
Ya cani.
Ya da kendimize mani...
Sütünü içtiğimiz anamıza bağırmadık mı,
Kalem tutmamış gibi ellerimiz,
Ya da bu kalemin mayası tutmamış.
Böyle sarılmayacaktık toprağa,
Böyle sarılmayacaktık sevdaya,
İşte o zaman bizden kıymetlisi olmazdı.
Yakut ne ki,
Zümrüt?
İki gözü zümrüt sanmadık mı,
Kanmadık mı mücevherin de ucuzuna.
Ya ölü olmalı,
Ya fani.
Ya da kendimizden firari...
Uyandıığımız sabahı taşlamadık mı,
Harf görmemiş gibi gözlerimiz,
Ya da görmemişin teki bu harfler.
Böyle bedeni ceket gibi çıkartıp vermeyecektik yuvaya,
Böyle ruh olmayacaktık çıplak tenlere,
İşte o zaman aşk olurduk.
Aşık olmak,
Ateş ne ki...
Kızgın demiri yüreklenip de tatmadık mı,
Oyunlar oynamadık mı yangınla,
Ormanları yakmadık mı.
Can mı kaldı,
Canlı mı?
Hangi yemişin adı arı?
Ya ilah olmalı,
Ya da ilahi...
Ya da kendine kafi...
İçtiğimiz suya sövmedik mi,
Nasibini almamış gibi hadlerimiz,
Ya da haddini bilmiyor şu nasibimiz.
Ya adam olmalı,
Ya baştan doğmalı...

Ya sevda olmalı,
Ya baştan savmalı...
Böyle sevmeyecektik vatani
Böyle aşık olmayacaktık yare
İşte o zaman ne sen olurdun pare pare,
Ne de ben bulamazdım çare.
Evren Özcan
15.03.2012 Prş 19:21

Evren Özcan

Yağmur Adam

Kimilerinizin şemsiyelerini kırdım
Kiminizin saçını bozdum
Kimi sırf benim yüzümden işe geç kaldı
Kimi de yaşamaya.

Evsizler üşüdü
Evleri su bastı
Sokaklar perişan
Hepsi aştan

Hepsi senin yüzünden

Evren Özcan

Yağmur Baharı

Sen bana aşkıydın geçen sefer,
Ben de sana aşığım bu sefer.
Tıpkı baharda yağmur gibi
Yağmurda bahar gibi...
Ama o yağmur
İçime düşen ateşi söndüremedi ki
Sanırım seni de alacağım bir köşeme
Ezilen yüreğime
Zamansız her şey gibi zaman arayacağım ona.
İnce bir yoldayım,uzun mu söyleme!
Ne olursa olsun geleceğim yolun sonuna.
Adın geçer mi buralarda
İstersen bir ara
Yağmur baharda
Bahar yağmurda.

Evren Özcan

Yağmurlarla Seviştik

Yağmurlarla seviştik,
Güneşte demlendik,
Akşam rüzgarında
Kolkola kenetlendik.

Kederleri sildik,
Kahkahaları şenlendirdik,
Deniz kottuk,tuz kottuk,
Kumlarda alevlendik.

Canından can kattım,
Dudağından bal tattım,
Aldatmanın,ihanetin anasını sattım,
Her sabah bir seninle, bir sana uyandım.

Dağlar gibi yükseldik,
Vadiler gibi derinleştik,
Alçalsak da alçalmadık
Alçaklığa dokunmadık.

Su gibi muhtaç olduk,
Suyumuzu kurutmadık,
Her yağmurda ılandık,
Yağmurlarla seviştik.

Evren Özcan

Yalnız Gecelerde Bir Şarkı

Her gece seni rüyamda görürdüm,
Şimdi artık sen gönlüme yerleştin
Gözümde akan yaş gibi tenimde süzıldün,
Kederlere hoş geldin.
Bilir misin çiğ tanem yaralar açtın kalbime,
Sana oldum ben kul köle.
Aşkından bir virane.
Bilirsin ne kadar kurban sana,
Yalnız gecelerde bir şarkı
Kulağında bir müzik kutusu.
Deniz kabuğu gibi açıl gir bedenime,
Seni solurum her sene nefesimle.

Evren Özcan

Yalnız Sen

Nasıl da yanar bu yürek.
Nasıl da kanar.
Kül olsam
Orman bırakmam.
Okyanus dökseler üzerime
Benim yanardağlarım var ki yanmaktır özüm ve
YALNIZ SEN'in için ağlarım iki gözüm
Ne rüya ne gerçek
Bu ölmektir GÜL'üm.
Nasıl da yanar bu yürek
Nasıl da kanar
Yapraklar bile mevsimden bihaber
İçimde en tatlısı güzün;
Varsın sararsınlar
YALNIZ SEN'dir içimde mevsim GÜL'üm.

Evren Özcan

Yalnızlığımı Anladım

Gözlüğüm ters duruyor masada
Ben de masaya yaslanmışım o terslik içinde
Yalnızlığıma yaz geldi
Anladım neden yalnızım diye
Terslikler içinde
Dört duvar arasında
Sıradan biriyim galiba
Gittikçe uzaklaşanlar
Silik yazan kalemler ve
Silikliği silmeye çalışan bilgiler
Anladım yalnızlığım neden diye

Evren Özcan

Evren Özcan

Yalnızlığınıza Duacıyım

Yalnızlığınıza duacıyım.

Akrep,yelkovanı kovalıyor,
Saati kovalıyorum,
Korkularım beni kovalıyor.

Işık sonuna kadar açık,
Kapıdan içeri soğuk girmesin diye her yanı sıkı sıkıya kapatmışım,
Gönüm açık...

Seni bekliyor.

...ya da bir başkasını....

Gülümsemeyi çok severim,
Gülerek gelenlere ihtiyacım yok benim.
Usulca sokulman gerek,
Gözlerim karardı,yoruldu tenim.

Seni beklerim.

...ya da bir başkasını...

Yapamıyorum.
Her ne kadar sensiz olabileceğimi düşünsem de,
Bırakıp gidecek kadar güçlü olsam da,
Olmuyor.

Seni istiyorum.

...ya da...

Seni...

Çok özledim.

Kaç gündür,
O yol senin,bu yol benim,
Yürüyorum.
Rüzgar sert ve soğuk esiyor,
Gözlerim doluyor,
Aklıma bir soru geliyor,
Ağlıyorum;
Rüzgar çok soğuk estiği için mi,
İçim yandığı için mi?

Seni özledim.

Dudaklarını...

...ve gözlerini...

Koynumda yatışını...

Kalp atışını...

Evren Özcan

Yalnızlık Ağdı

Geçmedi ki yalnızlığım.
İlaçlar,doktorlar,dualar...
Bildim bileli dolmadı,
Sağlar,sollar,ortalar...
En büyük tokadı vurdum yalnızlığa
-Acımadı ki,acımadı ki,dedi.

Acımadı ki yalnızlığım.
Yıllar,gözyaşları,sayfalar dolusu boş laflar...
Hiçbir adımın sesi unutulmadı.
Tak tık tuklar...
Saatleri hatırlattı adımlar.

Yorulmadı ki yalnızlığım.
Koşuşlar, nefes nefese kalışlar, tıkanışlar...
Kurcalanmış anılar, yapılan yanlışlar...
Herbirinde bir arayış...

Bitmez ki yalnızlığım.
Çelenkler,ağlaşmalar,kürek kürek topraklar...
Ne kadar istemesem de peşimde.
O gün gelmeden bitmez de...

Evren Özcan

Yalnızlıkla İlgili Küçük Bir Dilek

Yalnızlığın da ahlaklısı, başa!
Dokunmadan, koklamadan,
Görmeden...

Yalnızlığın da safı, başa!
Yalnızım diye değil sözüm, haşa!

Yalnızlık, adam gibi yaşanmalı!
Her sabaha ayrı bir tende uyanılmamalı!

Yalnızlığın da şerefli, başa!
Aldatılmadan, acıtılmadan,
Kırılmadan...

Yalnızlığın da şifalı,
Cıvalı, anlamlı...

Evren Özcan

Yanardağ

İnce ve sahte duyguların varmış,
Kapını her gece söyle kimler çalmış.
Meraktan sormuyorum,
Umurumda değilsin,
Bu dünyada kapısı çalınan,
Sadece sen değilsin.
Gücüne gittiye eğer bu sözlerim,
Kalbimi dinlemeliydin, tam da zamanıydı,
Uzaktan seyrettin, bu senin tanımındı.
Korktun gerçek aşk mı bu diye,
Gerçekle yüzleşmek söyle senin neyine?
Meraktan sormuyorum,
Umurumda değilsin,
Kırmızı bir elmaydı kalp,
Kurt gibi onu kemirdin,
Dışarıdan hala, iyi görünüyorum,
İçimde olan biteni bir ben biliyorum.
Benim gibi heybetli durana dağ derler,
İçinde alevler olanına, dışından belli etmeyenine,
Yanardağ derler.
Kimse anlamaz yandığımı suskunluğumdandır,
Sarsılır biraz etrafımdakiler de benden bilmezler.
Söyle nasıl anlatayım kendimi,
Meraktan sormuyorum,
Umurumda değilsin,
Seni senden çok eklemiştin kendime,

Seni seveceğime süt verseydim kedilere,
Glverseydim ocuklara,
En derine ittiğim kaynar sularıma,
Mezarıma sakladığım gzyaşlarıma,
Hatta bu dünyada en çok sevdiğim sana,
Ve en çok da kendime,
Elveda.

Sen gittim sanıyorsun,
Bununla vnyorsun,
Söyle nasıl sarılayım yalnızlığıma,
Meraktan sormuyorum,
Umurumda değilsin,
Sen bir hitin gördüğümde,
Herşey olduğunu çoktan unuttun bile,
Gle gle,
En çok da kendime.

Dışarıdan yüksek ve güçlü duruyorum ama
Benim gibi heybetli durana dağ derler,
İçinde alevler olanına, dışından belli etmeyenine,
Yanardağ derler.

Alıştım ierime ağlamalara,
Glmelerimi sevda zannederler.
Ben sevdayı sende bıraktım,
Bununla vnyorsun,
Söyle nasıl kandırayım aşkı bir daha,
Ben sönmüş bir yanardağ,

İçten içe yanmalara merhaba!

Evren Özcan

21.11.2013 Prş 01:45

Evren Özcan

Yaralı Yüz

30/06/2004

Sabah oluyor.

Geceleri farkına vardığımız sesler

Birer birer kulaklarımızı terk ediyor.

İlk tren az evvel geçti;

Hava o an alacalı bulacalıydı.

Güneş geliyor.

Gecelerdi kor kor ateşten uzak tutan.

Güneş yağmaya karar verince

Biraz yüzümüz, biraz içimiz ısınacak.

İsteyen şemsiyesiz çıkmasın sokağa; ıslanabilir.

Aklıma bir şey geliyor

Geceyi gündüze eş kılan:yüzün

Gündüzü yaşamak bilirim.

Senin yüzünden gece de yaşamak oldu benim için.

Ne zaman uyuyabilirim?

Yüzündeki yara ürpertiyor geceleri içimi.

Gündüzleri desen ışık alıyor gözlerimi.

Evren Özcan

Yarım Elma

Bu dünya, ikiye bölündü.
Yarım elma, yarısı nerede?
Sağ göz ağladı, sol göz güldü,
Biri dedi Mona Lisa.

Denizler ikiye bölündü.
Yarısı sıcak, yarısı soğuk,
Bir tarafta kadın, bir tarafta erkek,
Asası elinde adı Musa.

Bu rüya, hep görüldü.
Geceler uzun, uykular kısa,
Sabahlar olmadı, güneş doğmadı.
Kiyamet denildi, henüz gelmedi.

Bu sözler, hep söylendi.
Herkes kendini birşey zannetti.
Noktayı koyunca, kime ne kaldı,
Profesördün hani yerin toprak altı.

Bu kral, hep dövüldü.
Sopası hiç olmadı.
Varlığı, yokluğu hep bir tutuldu.
Hani evren sonsuzdu.

Bu dünya, ikiye bölündü.
Bir taraf siyah, bir taraf beyaz,
Bir taraf aç, bir taraf klas,
Bir taraf susuz, bir taraf Boğaz,
Bir taraf kadın, bir taraf erkek,
Bir taraf anne, bir taraf baba,
Bir taraf çocuk, bir taraf anne-baba,
Bir taraf yarım elma, yarısı nerede?

Evren Özcan 23.05.2010 Pzr 14:49

Evren Özcan

Yaş

Gözyaşlarım yine durgun
Hata bende biliyorum
Bir kere göz göze gelsek de
Yıldırımlar vız gelir şimşekler cılız
Ah ah bir benim olsan
Kalplere gider yolumuz
Aşk nedir ki köhne bir tekne
İçine girince biter bu sevgi
Sana bakınca gördüm beni
Seni seviyorum desem
Kime yürek dillenmez ki.

Evren Özcan

Yaşa En Güzel Yerinden

Bir bıçak alırım,saplarım
Göğsümün sol yerinden.
Alırım canımı,veririm sana
Sen yaşa diye hayatı en güzel yerinden.

BİR hüzün kaplarım, ağlarım
Gönlümün bir yerinden
Alırım neşemi,sererim sana
Sen yaşa diye hayatı en güzel yerinden.

Bir sesimi keserim,susarım
Dilimin çan yerinden
Alırım çığlığımı sunarım sana
Sen yaşa diye hayatı en güzel yerinden.

Evren Özcan

Yaşlandın

Yaşlandın be oğlum
Kimbilir çeyreği
Üçte biri
Yarısı
Yarın
Ayaklarının altında mı
Göz kapaklarının altında mı
Eskidir günler..

Evren Özcan

Evren Özcan

Yatağım(ız)

Yatağım(ız) ...
Sen olmadan olmuyor.
Kokun ya burnuma sinmiş ya yatağıma,
Her sevişmemiz aklımda.
Her bir yanda ıslaklık,
Gözlerde deniz,
Dudaklarda nehir,
Mahremiyette sular, seller...

Yatağım(ız) ...
Benim odamda duruyor.
Oysa ikimizin alevi var yastığım(ız) da.
Ölüm çöküyor, tek başına yatınca.
Korkuyorum, çocukça, usulca.
Ateş damlıyor,
Gözlerimizden,
Dudaklarımızdan,
Mahremiyetten.

Sanki bir mum aniden eriyor,
İkimizi de ürkütüyor, zevkin doruklarında.
Nefes nefese bakışıyoruz.
Yatağım(ız) ...
İkimiz varken uyunulası.
Sen eksikken bu odada,
Kabuslar peşimde iz sürüyor;
Gözlerin, dudakların, mahremiyetin...

Evren Özcan

Yıkılmış Adam

Dudakları her ne kadar gerçek olsa da kadınların,
Yalandı adları
Ya sevişmelerimin ya öptüğüm dudakların.
Ben ki er kişi,yiğidi tarih sayfalarının
Yıkılırım bir anda
Eksikliğinde dudakların.
Yalandı adları
Ya sevişmelerimin ya öptüğüm dudakların.
O halde hep yıkılmış bir adamdım,
Yeni farkına vardım.

Evren Özcan

Yokuş

Anımsar mı ellerin?
Aslında ilk adımı bir yokuşta atmıştık.
Yokuş yukarı yürümek zorunda oluşumuz bundandır belki!
Üzerimize taşlar geliyor,kocaman kayalar geliyor,
Ellerimiz sımsıkı tutuşuyor.
Birimiz bıraksa ötekimiz silinecek,
Eğer seviyorsak beraber silinelim!
Yollara boyun eğmeyelim.

Anımsar mı ellerin?
İlk elini tutuşumu,
Hani bir şey söylemeden,ıssızca sokuluşumu...
Yürüdükçe zorlaşıyor,bacaklarımız titriyor.
Bu tutku bu ateş,sen ya da ben eksik yanamaz!
Eğer seviyorsak beraber yanalım!
Aşkın en derin arzularına beraber kanalım.

Anımsar mı ellerin?
Aylardan bu aydı,
Biraz daha serin,
Gölgesinde gözlerinin,
Sıcaklığında ellerinin,
İlk adımı bir yokuşta attık.
Aşka kement attık,
Kalplerimiz,ilk defa bir yokuşta attı.

Yorulmak yok,
Durmak yok.
Alma ellerini ellerimden,
Bir başına bırakma,
Hayatın yokuşunda,
Nefesim yetmez ölürüm,
Bana nefes vermezsen.

Evren Özcan

Yolcu Yalnızlık

Gidiciyiz
Yollar bizim
Sonlar bizim
Biçareyiz
Çare kimin?
Hepimiz deriz ki;
Adım "Yolcu"
Soyadım "Yalnızlık"

Evren Özcan

Yorgan

Kim razıdır karanlıktan?
Varsa düğmesine basar lambasının
Ya da kibrit çakar karanlığa

Karanlık hep kendinden değildir
Arasıra ışığa perde çekersin
Ya da birşeyler örtersin üzerine
Onun karanlığı çöker gözlerine

Sen benim yorganım ol,
Ben razıyım karanlığına.

Evren Özcan

Yudum

Kan kaybından ölüyorsan
Gözlerime bak
İki kan çanağı görüyorsan
İç yudum yudum.

Yavaş yavaş susuyorsan
Kan bedenini çoktan terk etmiş demektir.
İşte bunu biliyorsan
İç yudum yudum.

Hangi bıçak kesti? O mu?
Körpe mi biliyordun?
Habersizce bilemişler,
İç yudum yudum.

Evren Özcan

Yüreğim

Dünü gözlerimde kaybettim,
Yüreğim izlerini taşıyor.
Yarını göremez gözlerim,
Yüreğim endişesini yaşıyor.

Yaşa bakmadan çiziyor çizgilerini hayat,
Anılar, tek servetken cepteki para herşey olur.
Para için sevdiklerini yitirirsin,
Sonunda da paranı yitirirsin.
Sevdiklerin için değil de paran için delirirsin,
Oysa vakti gelince içine çöker bir sancı,
Boşuna arama bulunmaz ki ilacı.

Kendi kendini kafese koyar insan,
Anlayınca tüm yaşananlar yalan.
Çıkmak istersin çıkamazsın o kafesten,
İçine kendi ellerin ile koyduysan bile kendini,
Çıkarmak çoktan gitmiştir senin ellerinden.

Hayatı gözlerimde yitirdim,
Yüreğim iki taş arasında sanki, sıkışıyor.
Nefes almayı unuttum,
Yüreğim kendi kuytusunda çırpınıp duruyor.

Beni suçladınız,
Neden cevap veremedim.
Sustum.
Çünkü içimdekileri bir ben bilirim.

Mide bulantısından başka birşey değil bu hayat,
Öğürüp öğürüp durursun gemi tutmuş gibi,
Ağzının ucuna gelir tadı,bayat,
Kusamazsan parmağını soksan da gırtlığına,düğüm gibi.

Sözleri gözlerimde yitirdim,
Yüreğim izlerini taşıyor.
Gözleri gözlerimde bitirdim.
Yüreğim seslerini duyuyor.

Evren Özcan

Zavallica

Derya gibi boğacak beni bu satırlar,
Yokluğunda katilim olacak belki de yarınlar.
Ah yarım! Nerde kaldı içimdeki pırlantalar?
Söküp çaldın benden, insanlar da acımadılar!

Yalanmış meğer dedirttin sen de,
Aşkı iki paralık edenlerden oldun!
Elinde sigaranla gördüm seni,
Bensiz çok mu mutlusun?

-Öyleyim, diyorsan bil ki yanılıyorsun,
Kendi dudaklarınla, kendine yalan söylüyorsun.

Koynum olmadan uyuyamazsın sen!
Rüyanda görmeden beni uyuyamazsın sen!
Ölsen bile gözlerin arkada kalır,
Çünkü seni taşır hala zavallica bu ten.

Evren Özcan

Zor Olmalı

Zor olmalı galiba seninle buluşmak
Sen geceden ben ise gündüzden.
Aramızda gurup vakti
Hala damağımda tadı
Aramız alalanmış
Yedi renk şarkı söyler
Zor olmalı galiba seninle buluşmak
Sen nereden ben nereden?

Evren Özcan

Evren Özcan

Zorunlu Aşı

Her bir telefonda ölümü arıyorum
Ya da çalan her telefonda ölümü.
Zorunlu aşı gibi
Kanıma nasıl da sızmış, ne zaman sızmış?

Evren Özcan